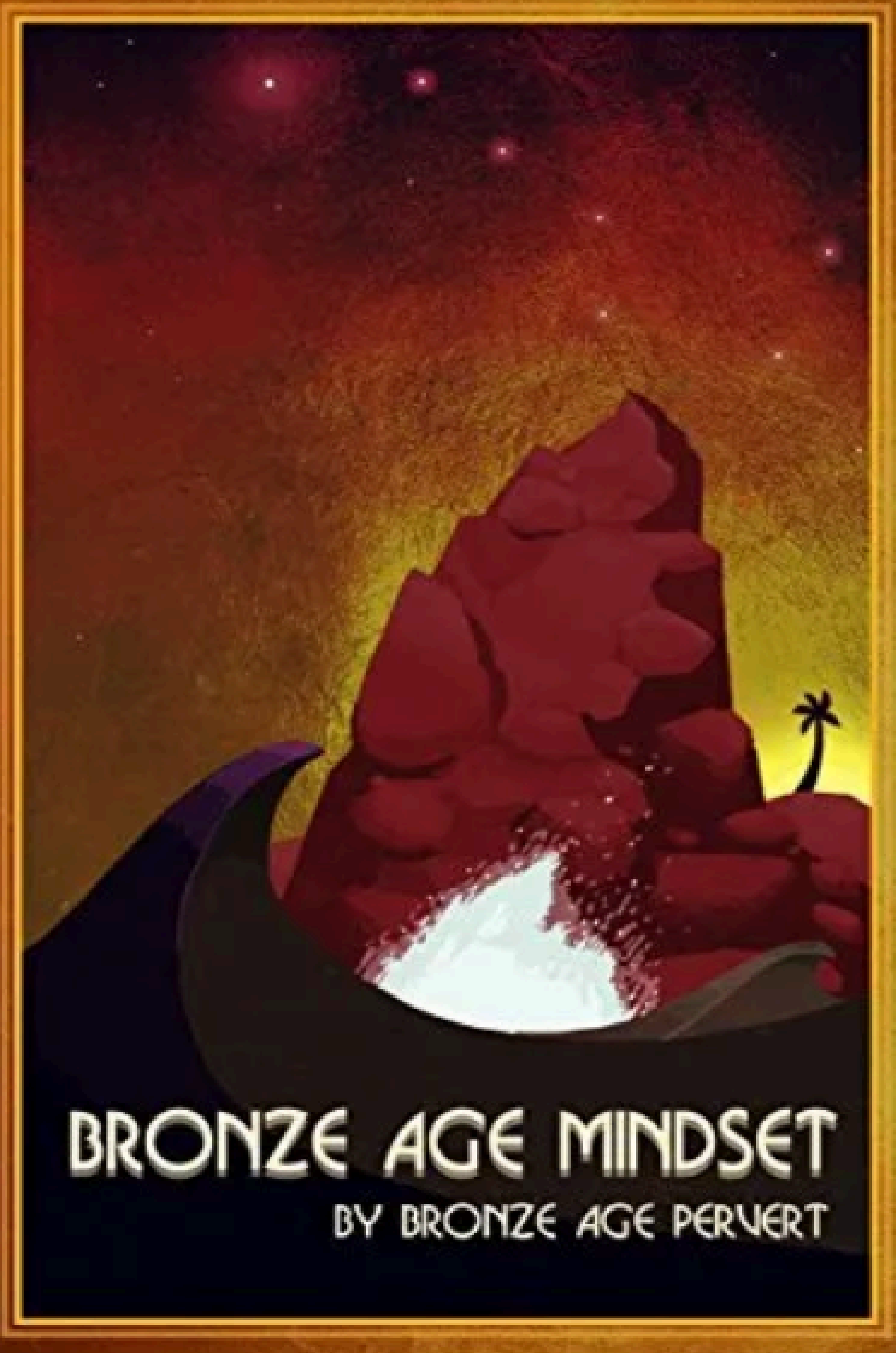
BRONZE AGE MINDSET
BY BRONZE AGE PERVERT

MENTALITATEA EPOCII BRONZULUI

O EXORTAȚIE

de

BRONZE AGE PERVERT

(Traducere din engleză)

Această carte este dedicată în memoria lui Dean Dejana, un frate spiritual, un gigant din Sardinia de înaltă viziune, un om cu o forță fizică supraomenească. Ai fost prea puternic pentru lumea asta, prietene. Fie să renaști într-un timp mai bun — ne vom întâlni din nou și vom lupta împreună!

VICTORIE ZEILOR!

Prefață

Aceasta nu este o carte de filosofie. Este un îndemn. Cu greu am ceva de spus celor mai mulți dintre cei care nu seamănă cu mine și cu atât mai puțin încerc să-i conving de orice. Acesta este bilanțul reveriilor mele. Am încercat să afirm, pe cât se poate de scurt și simplu, gândul care mă motivează și capcanele presărate pe calea vieții în urcare și declin.

Am fost în cele din urmă convins să scriu această carte de broaște care mi-au spus: „Nu este păcat că vânătorii își înmulțesc minciunile, revărsând doctrinele lor murdare în minți maleabile peste tot? Perversiuni *jalnice* se nasc cu miile și, ca o puzderie de pitici schilozi în holuri de oglinzi, cutreieră lumea, cărțile, internetul... Minți sunt pierdute. Dacă nu reacționezi repede, totul va fi bun de aruncat la gunoi. Nu va mai rămâne nimic: totul se va schimba, iar lumea întreagă va arăta ca o toaletă publică bulgărească. Ați *văzut* filmul *Midnight Express*? Și... cum v-a făcut să vă *simțiți*?"

Am fost trezit din amorțeală de prietenii mei anoni și vă declar, cu multă îndrăzneală, că sunt aici pentru a vă salva de o urâțenie imensă. Dacă vă uitați în ochii unor oameni, o să vedeți un tip de energie dementă. Este mânie pură sau dorință de putere. Nimic altceva. Mi-e silă să umplu aceste pagini cu numele unor nimeni ai vremurilor noastre, dar dacă te uiți la o poză cu Hillary Clinton sau Adam Schiff, cu ochii ăia bombați de la stimulente, antidepresive și cine mai știe ce, înțelegi despre ce vorbesc. E o cută în jurul ochiului ce o exprimă, arată ca un cyborg care iese de sub controlul scriptului. Oamenii ăștia au o privire inumană și sunt vehicule pentru altceva. O poți vedea și pe fețele birocraților din UE, cu ochii lor mici ca de cârtiță ascunși în spatele ochelarilor groși care reflectă lumina rece de birou, o vezi în ochii de robot ai noilor automate hu-mane care conduc departamentele și administrațiile guvernamentale; sau în zombii brutali care asigură securitatea în aeroporturi; sau în secțiile de „asistență medicală", în spitale, sub vicioasele lumini fluorescente galbene.

Am vrut să schițez contururile umbrei unei mișcări care se ascunde în spatele evenimentelor timpurilor noastre, dar și ale trecutului. Este o mare putere care acționează ca o fantomă. Se ascunde în propriul întuneric și, fiind absorbită de pământuri și popoare, nu mai poate fi percepută cu

adevărat. Tot ce rămâne este o trăsătură fantomatică încorporată în lucruri sau pe anumite fețe. Același lucru s-a spus și despre Hades: o mare rușine va cădea asupra lui când un zeu va ridica în sfârșit vălul lumii de dedesubt, astfel încât să putem vedea tot ce conținea acest loc retras infam și respingător. Este Hadesul secolului nostru capabil de rușine? Am auzit și de lucruri sub mare, de fapte disprețuitoare și terifiante care vor fi dezvăluite când marea se va retrage înaintea unei furtuni uriașe. Voi trage înapoi cortina acestei închisori de fier și vă voi arăta unde locuiți cu *adevărat*…

Secretele se manifestă în vise. Heraclit a spus: „Tot ce vezi treaz este moartea, tot ce vezi adormit este somn.” Era evaziv! În vremea lui, mulți zei, satiri și alte creaturi erau familiare oamenilor și apăreau în visele lor.

Din punct de vedere spiritual, interioarele tale sunt umede și există o gaură imensă prin care puteri monstruoase îți fut creierul, golindu-te de toată vitalitatea și puterea ta de concentrare. Nu te vezi așa cum ești cu adevărat, dar poate un coșmar îți va arăta asta. Sunt aici să-ți arăt calea de ieșire.

Empedocle, filozof și om de mare viziune, a sărit în vulcanul Etna din Sicilia, convins că va renaște ca zeu. Acum, proiectează-te pe pragul craterului Etna. Acolo, totul este uscat și pustiu. Simți căldura lavei topite... care nu este așa cum credeai. Nimic nu e romantic acolo. Căldura este atât de insuportabilă încât nu poți respira... sulful care se înfășoară în aer ți se strecoară în plămâni... acolo, amintirea pământului umed de sub picioarele tale declanșează în tine un impuls implacabil de a fugi. Vehemența și brutalitatea stâncii îți provoacă amețeală. Elementele par să se topească direct în nările tale, și nu e că ți-e frică… frica te poate îndemna la acțiune, dar nările-ți sunt umplute de banalitatea prafului de rocă topită, văzând gri și negru-n fața ochiilor. Îți amintește de o după-amiază arzătoare de vară lângă o benzinărie abandonată, unde ai rămas blocat pe un drum de pământ, sufocat de căldură și praf. Vezi în crater flăcări mari, dar lipsite de forma lor romantică. Asta-i tot? Îți pare că e un nimic, căci pentru ochiul tău e un nimic. În cele din urmă te întorci și nu renaști ca zeu, și rămâi catâr. Mintea ta mincinoasă își formează acum multe idei despre motivul pentru care ai avut dreptate să pleci.

Evident, ai o masă bună de luat! Un pahar de vin! Poate o fată îți așteaptă îmbrățișarea... Păsărica ei e călduroasă și te invită. Empedocle s-a înșelat până la urmă.

Nu, nu săriți în pântecele Etnei, sau Mauna Loa, sau Puyehue, sau Eyjafjallajökull, titani ai lumii. Chiar dacă v-ați convinge să o faceți, acum nu ar funcționa. Portalurile au fost închise pentru secole! Și alte portaluri sunt, de asemenea, închise pentru tine. Ce a fost Etna pentru Empedocle, mai există așa ceva pentru tine?

Viața are ceva în ea care este dincolo de aceasta. Este un vierme intergalactic... încă nu pot spune aici. Va trebui să mai aștepți puțin. Dar dacă nu te autodepășești, ești mort! Cea mai mare parte a umanității se clatină ca morții vii.

Să vă mai spun o poveste: în epoca de piatră apare un bărbat, cu umerii puternici și o bâtă în mână. Oamenii cred că este fiul unui zeu... al vreunei muritoare care și-a înșelat bărbatul cu un zeu. În copilărie, el deja arată o putere supraomenească. Pe măsură ce crește, pătrunde adânc în sălbăticie pentru a lupta cu un mare leu de peșteră. Iese din peșteră cu pielea de leu pe spate. Leul mâncase și semănase groază printre oameni... acum poartă această groază pe umeri. Poartă o coamă pe cap, o piele de leu pe spate și întotdeauna bâta în mână. Acest bărbat devine venerat de oameni: urmașii lui constituie linii de regi ai Spartei și ai multor alte locuri. Ce act i-a fondat destinul? A ucis monștri, a introdus bărbații în rutele maritime și a îmblânzit capcanele. Dar nu uita de pielea de leu de pe umerii lui: era leul din Nemeea. Și știi ce este *Nemesis*? Există o mare funcție purgativă în natură. Cunoașteți animalele care își schimbă sexul. La unele reptile, atunci când suprapopulează un lac și sunt prea multe deșeuri, ceva se declanșează în natură: se naște un monstru. Se naște o șopârlă, de câteva ori mai mare decât o șopârlă normală, care seamănă distrugere și depopulează lacul. Grecii credeau în această mare putere și venerau dreptatea ei. În Biblie, ea apare alegoric sub forma potopului, care se referă, de fapt, la spiritul irezistibil al Popoarelor Mării și la dreptatea divină pe care au adus-o orașelor, a căror viață devenise inutilă și o mare urâțenie pentru lume. Aduci un pui de leu acasă, dar, potrivit lui Eschil, el va deveni un preot al pieirii când va crește: în natură există o forță de

necontrolat. Violența sa împotriva suprapopulării evocă dreptatea divină. Distrugerea proiectărilor slabe ale rațiunii și a cuvintelor inutile este totală... un spectacol de o frumusețe tremurândă. Asta este puterea lui Nemesis: puțini sunt aleși să o mânuiască, și mai puțini sunt conștienți că au fost aleși să o exercite, neștiind ce să facă cu ea. Când Hercule pune pe umerii săi puterea lui Nemesis, el devine eroul care pune lumea sub domnia sa, oferind protecție și pace orașelor populate de oameni adevărați. Dar asta a fost pe vremea lui, iar vremea noastră este marcată de exces. Funcția sa este diferită. Steaua lui Nemesis se va întoarce cu siguranță și deja ar trebui să bată în pieptul unora dintre voi.

În epoca bronzului, bărbații aveau viață și *forță*, și mi se pare că văd, departe în orizont, la marginea lumii noastre, o sclipire – să nu fie un miraj! – văd cum spiritul se îndreaptă și se întoarce în vremea noastră. Trupele și frățiile de pirați vor cerceta mările... și nu numai mările. Dușmanii omului occidental și ai frumuseții vor afla în curând ce este aia o *rasă piraterească*, un cuib de pirați precum i-au considerat chinezii pe olandezi când i-au întâlnit prima oară. Vreau să vă pregătesc să primiți acest spirit străvechi – spiritele astea se pun în mișcare dincolo de stufăriș... într-un amurg de vară, silueta strălucește pe suprafața ondulată a apelor și văd deja bărbați care știu să onoreze acești stranii vechi prieteni.

Fie ca aceste spirite străvechi să ne locuiască din nou și să ne dea puterea de a purifica această lume în putrefacție!

Partea I: Flacăra vieții

1

Și dacă ai fost indus în eroare despre ce e viața? Ei fac asta prin a-ți flutura în față două marionete roșii, pe care le urmărești fascinat și le aplauzi ca o focă dresată. E ca în politica anilor premergători lui Trump, când aveai nehaliții grași și chelioși ai dreptei puși în ringul de luptă împotriva Janet Reno-urilor, femeilor cu camionetă, transbărbaților subțiri în buze ai stângii. Până și oamenii buni erau fermecați de acest spectacol: e amuzant să vezi un gras chelios încercând să-i scoată ochii unei femei puternice în antebraț cu o coafură tip chefal, ambii făcând spume la gură, scoțând pe gură nimic altceva decât guițat și platitudini prefabricate. Dar, între timp, națiunea suferea, iar viitorul tineretului era sacrificat. Când ei te păcălesc despre ce e aia viață, e cu atât mai grav pentru că nu vezi problema imediat… ci în șaizeci de ani, când nepoții tăi nu există, sau sunt 56% umanoizi plimbați într-o parte și-n alta a umbrelor, sau sunt de putere nobilă dar trebuie să se ascundă în clădiri pe jumătate terminate, fiindcă sunt hăituiți. Trebuie să înțelegi: atât dreapta cât și stânga au fost prostite despre ce este viața cu adevărat.

2

Grup de cai ce pasc liniștiți într-o câmpie vastă... Armăsarul conducător e cuprins brusc de-un spirit sălbatic, începând astfel să galopeze în toate direcțiile, iar toată turma urmărește în grabă, copleșită de un val de putere și libertate – Nietzsche vorbește despre asta. Am văzut astfel de fenomene eu însumi: am fost la o cascadă ce deservea ca loc de adunare pentru multe păsări și animale. Prin toate ciclurile istoriei, acest loc a rezistat, iar păsările ce au asistat la venirea și plecarea civilizațiilor umane își aduc aminte prin eoni de ele și se întorc aici. Această cascadă era atât de vastă încât a fost suficient să se ridice o adiere ușoară pentru a vaporiza picăturile fine care se ridicau spre cer și, când o rază de lumină a soarelui și-a făcut drum printre nori, au apărut apoi o multitudine de curcubee. Miriade de păsări au ieșit brusc din crăpăturile stâncoase, dansând și învârtindu-se în aer, sărbătorind cu entuziasm aceste izbucniri generoase, sclipind de culoare. Ca atunci când Homer vorbea de triburi de

gâște, cocori și lebede cu gât lung ce se glorificau în puterea aripilor lor deasupra luncilor asiatice, aterizând apoi între râuri, în câmpia Skamandrian, cu un zdrăngănit grozav. Nu e suficient a ne întreba: „Care e scopul în toate astea pentru supraviețuire și reproducere?”. Cu siguranță vreun pedant va încropi o poveste ca să explice, dar când asiști la aceste comportamente, nu-ți mai par așa străine. Poate că în momentele tale cele mai fericite erai liber să faci și simți la fel: nimic de-a face cu supraviețuira sau reproducerea! Acel fel de necesitate greoaie este spiritul gravitației, ori ăsta este opusul. Viziunea aia măruntă și strâmtă asupra vieții înaintată de unii… când adevărul e că viața, atunci când e liberă, este abundentă, cunoaște luxul, excesul și risipa… supraviețuirea și reproducerea sunt efecte secundare pentru altceva…

3

Cele mai nobile animale refuză să perpetueze în captivitate. Multe animale, nu doar omul, aleg moartea când sunt prinse. Dar credeam că orice formă de viață se luptă pentru simplă supraviețuire și reproducere; să ne scape ceva? Dacă astea nu sunt suficiente, atunci animalul trebuie înțeles în alt fel. Când gânditorii vorbesc despre „psihologia evoluționistă”, ei abstractizează de la modul drojdiei la modul animalului și omului, ori asta e fix pe dos.

4

Există o sociologie a lumii oamenilor de știință ca oricare alta. Asta servește drept cauză a multor confuzii despre biologie și idei referitoare la evoluție. Tu crezi că ți-a fost oferit adevăr obiectiv, dar mințile biologilor sunt, în general, foarte limitate. Adevărul e că cele mai mari minți au tins mereu spre fizică dintre științe – apoi, poate, chimie. Până nu de mult, dar chiar și acum, biologia oferea puține oportunități pentru genul de gândire ce penetrează misterele naturii, genul de intuiție în relațiile fizice care să atragă cele mai bune minți științifice. Per total, biologii au fost un grup jumi-juma în istorie. Schopenhauer se referea cu dispreț la cei cu ale lor „cataloage cu maimuțe” care cred că înțeleg natura. Însuși Darwin – Nietzsche îl numea „minte măruntă”, genul de calculator căruia îi place să colecționeze multe informații mici și să sintetizeze ceva teorie neîndemânatică. Teoria sa e stângace și plină de găuri. Ăsta e motivul

pentru care creaționiștii – care de asemena n-au dreptate – au fost în stare să o pună la îndoială, pe când tot ei n-au fost niciodată în stare să pună la îndoială fizica teoretică. E multă lipsă de onestitate și prostie printre savanți și biologi când vine vorba de evoluție și viață.

5

Problema acum e că tu crezi c-aș fi vreun oponent al ideii de evoluție, sau că doresc să o schimb pentru că e rasistă sau incomodă, la fel cum i se opun și încearcă să o suprime stânga și alții. Nu e adevărat! Ascultă: n-ai *nevoie* de Darwin ca să crezi în ereditate și chiar evoluție. Oamenii știau de ereditate și diferitele rude ale omului cu mult înainte de Darwin. În sens politic, promovarea învățăturilor lui Darwin și aplicațiilor sale asupra omenirii este un bine. Stânga și ai săi roboți – voi vorbi despre originea lor mai târziu – nu vor nimic mai mult decât să ascundă adevărul despre natura umană. Darwin și știința evoluționară în toate formele ei sunt arme minunate ale adevărului împotriva lor. Sunt de acord cu toate astea, dar aduceți-vă aminte de marionetele pe care le menționam. Nu fiți distrași de jocul de păpuși. E important să nu fi indus în eroare și să cazi într-o dezbatere aprinsă cu un oponent tâmpit în care să accepți singura alternativă care îți este prezentată. Chiar dacă stânga – sau ce eu numesc „omul-insectă” – urăște și se sperie de ideile evoluționare aplicate oamenilor, darwinismul în sine este produsul gândirii-insectă. În final, nu-ți va arăta o cale de scăpare din închisoarea erelor. Natura ereditară a calităților și adecvarea caracterelor unui organism la mediul său și vice-versa, toate astea sunt observații corecte. Iar aceste observații corecte despre ereditate sunt suficiente: n-ai *nevoie* de mai mult pentru a da de pământ cu toate planurile deșarte ale omului-insectă. Omul-insectă e înspăimântat de ereditate și natură, nu de Darwin.

6

Trebuie să înțelegi că psihologul evoluționist, evo-biologul, darwinistul în general – majoritatea sunt oameni foarte buni, minți strălucite, dar care sunt induse în erorare de luptă – este țepuit, nedându-și seama de multe ori că și-o face cu mâna lui. Crede în darwinism ca într-o credință teleologică, conform căreia reproducerea și supraviețuirea sunt scopurile vieții către care toate formele de viață trag și care explică

comportamentul organismului și cum se adaptează mediului său. Dar dacă îl confrunți pe tema asta, va nega orice noțiune de teleologie. Va spune că nu crede în asta, ci numai într-un mecanism material al selecției naturale. Prin acest mecanism, acele organisme ce nu țin pasul cerințelor mediului vor fi lăsate pe din-afară la un moment dat. Printr-un proces analog cu creșterea noastră de animale precum cai și câini, natura în sine crește organisme și viață așa și așa, accidental. „Nu există niciun capăt sau scop" va zice el, „ești nebun!". Dar când nu e atent și lasă garda jos, va vorbi într-un mod diferit. Cu toții fac asta. Va începe să spună că animalul ăsta sau celălalt se comportă așa și pe dincolo pentru că încearcă să securizeze fie reproducerea, fie supraviețuirea. Va explica de asemenea trăsături fizice în acest fel, iar când chiar îl ia gura pe dinainte, va face din asta un principiu moral. Cei mai onești, când au încredere în tine, vor vorbi despre replicarea lor ca aspirație și țel. Asta e omenesc, prea omenesc, dar și foarte natural, deoarece este greu să vorbești despre biologie sau viață fără teleologie sau ceva considerație pentru țeluri și scopuri. E clar că fizica și chimia nu sunt conduse de vreun țel sau scop. Dar animalele par a fi conduse de motiv și sens, și este greu de explicat o trăsătură biologică fără referință la țelul sau rostul ei. Așa că darwinistul uită, sau încearcă să schimbe subiectul tot timpul: știe că ce e interesant cu adevărat este întrebarea ce animă viața, ce explică comportamentul animalului și ce explică corespondența între organism și mediu. Asta e întrebarea. Mecanismul eredității sau mijloacele prin care o specie e modelată, selecție naturală sau nenaturală, care e cam singura intuiție a lui Darwin, este partea cea mai puțin interesantă dintre toate. De fapt, este o tautologie: da, numai animalele care au reușit să se reproducă își pasează mai departe trăsăturile. Ceva ce știa orice crescător de oi din istorie. Dar cum că asta în sine explică adaptarea animalelor sau comportamentul lor, e nonsens.

7

Există șoarece de Alpi care adună mâncare pentru iarnă. Cumva, știe exact cantitățile de ierburi otrăvitoare pe care să le includă în provizii pentru a le prezerva. Prea multe și mâncarea devine otravă, prea puține și se strică. Iată exemplul pe care îl dă Schopenhauer: două insecte, iar una o omoară pe cealaltă pe loc. Și totuși, cealaltă nu prezintă vreun pericol

iminent pentru prima, dar e posibil să-i mănânce ouăle în viitor. Cum de știe prima insectă treaba asta? Nu e învățată, nici nu vede. Are sistem nervos foarte primitiv. Cumva, știe asta „în sânge”. Ăsta e un comportament foarte specific și complicat. Sunt multe astfel de cazuri în natură! Creaționiștii s-au concentrat prea mult asupra trăsăturilor fizice complexe, dar până și pentru ceva ca ochiul sau ca flagelul bacterial există posibilitatea să alcătuiești o poveste despre cum au evoluat gradual. Nu cred în acele povești, sună improbabile și inventate, dar sunt mai credibile decât poveștile pe care trebuie să le inventezi în cazul comportamentelor. Și multe altele! Atâtea animale și insecte banale au comportamente complexe cu care se nasc. La un moment dat, explicația incrementală devine atât de întortocheată încât e greu s-o mai crezi. Țineți cont, vă rog, că sistemul aristotelian-ptolemeic pentru calcularea mișcărilor planetare ș.a.m.d. a funcționat chiar foarte bine vreme lungă. A fost abandonat pentru că explicații tot mai întortocheate trebuiau inventate pentru a susține premisele fundamentale și greșite ale modelului geocentric. Teoria evoluționistă de azi, ușor ușor, e în aceeași poziție, nicăieri mai mult decât acolo unde ar încerca să explice comportamente înnăscute de felul ăsta. E evident că astfel de comportamente – dacă vreți, „adaptări” – au apărut așa cum le vedem noi acum, complete și fără schimbări incrementale semnificative. Cum a avut loc un asemenea „miracol”? Asta nu e carte creaționistă – nu cred în asta. Nici nu cred în „miracolul” pe care știința modernă l-a inventat, ascunzându-se după cuvântul „mutație aleatorie” și vrăjeala de „schimbare incrementală”. Nu e suficient timp, nici nu există suficiente specimene, nici tipurile de „mutații” observate pentru a susține fie selecția naturală, fie lamarckianismul ca explicație pentru evoluție. Multe din modelele matematice pentru cum se răspândește o trăsătură într-o populație au eșuat – nu-ți vor spune asta. Nu, nu vorbesc de miracole, indiferent de ce cuvinte folosești să le maschezi. Iar „design”-ul e acolo, dar în niciun fel benevol sau inteligent, nici inteligibil. În pânza de păianjăn vezi o creatură de un sistem nervos rudimentar și inteligentă limitată schițînd ceva frumos și complex, iar asta e cheia pentru a înțelege toată natura. Există o „inteligență” inerentă în lucruri, stranie, tăcută și demonică. Lucrările și țelurile ei ni se par obscure. Inteligența noastră nu e decât o abatere de la aceasta, o aproximare. O „inteligență” e în orice lucru și înnăscută-n corpurile noastre înainte de-a avea orice de-a face cu

creierul sau sistemul nervos. Iar toate „adaptările”, indiferent de cât de naturală sau artificială selecția ce a fost pentru a le împrăștia într-o populație, au loc nu aleatoriu ci printr-un fel de corespondeță spontană între organisme și mediu. Într-o zi s-ar putea să descoperim cauzele materiale sau maifestările acestei corespondențe, sau lanțul pe care-l traversează de la elementele de materie brută până la forme de viață, căci există un sistem de „semnalare” încă nedescoperit. Dar adaptarea în niciun caz nu are loc aleatoriu, nici măcar prin selecție naturală, care e doar una din mijloacele prin care se răspândește într-o populație.

8

O abordare cu adevărat obiectivă sau științifică a vieții ar fi să începi fără nicio presupunere. Fără mare tam-tam, fără mari povești. Ia animalul și studiază-l. Studiază ce face *în natură*, nu în laborator, când este lăsat departe de oameni. Studiază diferite exemplare, stările lor de spirit, comportamentul lor în diferite perioade ale anului, în diferite locuri, la diferite niveluri de avere și bunăstare. Nu fă nicio presupunere despre ceea ce își dorește *în cele din urmă*, studiază cum se comportă astăzi, mâine, *în momentul de față*, care este singurul lucru existent pentru animal. Uită-te în interiorul creierului său! Studiază-i hormonii și stările interne cu mare atenție și, cu un ochi obiectiv, clinic, corelează acele stări interne cu ceea ce face, sau cu ceea ce își dorește – și ce îl animă în *ziua aceea* – acolo sau la momentul respectiv, și nu compara rezultatele cu ceea ce crezi tu despre „reproducere” sau „supraviețuire”. Acesta este adevăratul mod de a înțelege animalele, adaptarea, comportamentul și *viața*. O facem puțin, dar mult prea puțin, și prost. În cele din urmă, ești atât de diferit de capră, câine sau chiar *furnică* încât să le privești și să rămâi perplex? Cert este că adevărata cercetare pe care tocmai am numit-o trebuie să fie efectuată, fie și doar pentru a convinge capete de lemn. Dar comportamentul unui animal ar fi un mister total pentru tine dacă nu ți-ar fi asemănător; dar înțelegem imediat un urs supărat pe albine, sau un alt urs jucându-se sub un mesteacăn alb-argintiu în toiul pădurii, sau o șopârlă înspăimântată și încolăcită între stânci, de ce face ceea ce face. Acest lucru nu este un mister pentru noi, care suntem ca exact ca ele. Iubim câinii pentru că exprimă atât de sincer și fără disimulări cine suntem și ce ne dorim. Câinii și alte animale domestice ne liniștesc pentru că promovează un fel de lipsă

de griji, o nepăsare normală vieții animale, neîmpovărată de gândurile trecutului sau grijile legate de viitor, știind că niciunele nu există cu adevărat. Femeile sunt, în starea lor naturală, aproape de acest echilibru, sau mai aproape în ansamblu, și din acesta își derivă o mare parte din farmecul și puterea lor (educația modernă le învață pe femei să fie hiperconștiente, îngrijorate de viitor, nevrotice, blocate în gânduri abstracte etc. ce le face să-și piardă din puteri într-o bună măsură, păcălindu-le că ar fi dure și istețe; când de fapt, o femeie hiperconștientă își pierde șarmul și puterea). Trebuie să studiem starea internă a animalului, acum în această dispoziție, acum în cealaltă. Ce ar spune studiul obiectiv al unui organism? Ce vrea viața?

9

Stilul de gândire al lui Darwin nu ar fi făcut niciodată o asemenea impresie și n-ar fi avut atâta putere dacă era pur și simplu greșit. De fapt, darwinismul este adevărat, dar numai în anumite condiții. Nu este nici măcar o „jumătate de adevăr”, este de fapt întregul adevăr despre un *fel* de viață, dar greșeala este să crezi că descrie întreaga viață. Darwin n-are sens fără Malthus, dar de aceea Nietzsche are dreptate cu privire la amândoi când spune că ei descriu doar viața din Anglia, sau mai exact Anglia de atunci. Începutul erei industriale și Anglia ca prima națiune care a rezolvat problema mortalității infantile: acestea sunt faptele relevante. Anglia a fost capabilă să colonizeze atât de mult din Lumea Nouă, deoarece a fost prima țară care a rezolvat această problemă. Mulți critică într-un fel sau altul modelul de colonizare spaniol sau portughez, dar trebuie să știți că portughezii aveau o populație de un milion când au început Epoca Descoperirilor cu Henry Navigatorul. Iar din această populație, mult mai puțini erau tineri care puteau porni în călătorii atât de primejdioase; unii spun că un sfert sau mai mulți au murit numai în aceste voiajuri. Le lipsea forța de muncă pentru a coloniza ținuturi îndepărtate, dar au continuat vechiul model de „dominare al elitei”, în care frățiile de bărbați cuceritori își luau adesea soții locale ș.a. Pe cealaltă parte, englezii puteau acum transplanta populații întregi, fiind într-un exces de huameni. Dar tot nu a fost de ajuns. Orașele au devenit supraaglomerate, mizeria insuportabilă, în timp ce clasele de jos se înghesuiau în jurul noilor mașinării monstruoase ale industriei. Condițiile de viață ale muncitorilor

până chiar în secolul al XX-lea erau pur infernale: Marx și adepții săi aveau dreptate din măcar *acest* punct de vedere, și de aceea puteau vâna această condiție. A fost o stare de mizerie și privare similară sau mai rea decât ceea ce vedem în mahalalele situate în gropi de rahat din Lumea a Treia. Rezolvarea problemei mortalității infantile a însemnat că aceste clase inferioare își pot pune tot excesul din venituri în a susține mai multe guri de hrănit, fără a îmbunătăți calitatea vieții copiiilor pe care îi au: doar o creștere exponențială a biomasei umane! Și iată lumea după Malthus și Darwin, viața sub jeg, viața sub *amenințare*. Darwinismul descrie viața sub stres extrem. Din această perspectivă foarte parțială, ei credeau că au descoperit adevărul despre viață în general, dar un animal aflat în condiții de stres extrem, înghesuit, urmărit și observat, murdar, bătut și întemnițat, viața lui sever înregimentată departe de ceea ce ar fi vrut el să facă dacă este lăsat în voia lui, nu va oferi secretul a ceea ce este viața. Va fi un exemplu foarte înșelător, însă va constitui baza darwinismului și a tuturor gândirilor care îi aparțin. Este filozofia de viață a îngrădirii și a săracului, a lagărului de muncă în aer liber.

10

Niciun fel de suferință nu este mai grav decât acela de a te simți prins. În coșmarurile mele cele mai rele, deschid o ușă doar ca să mă regăsesc în aceeași celulă de aluminiu, iar și iar. Epuizarea care se instalează după o noapte lungă de șah, când dormi și mintea ta visează și repetă mișcări nonsensice— cunosc puține forme mai rele de chin. Și asta se impune de la sine, prin epuizare, dar ceea ce este și mai rău este atunci când o forță sau o ființă exterioară te constrânge, în timp ce ești în deplin control asupra minții și puterii tale, cel puțin la început. Această condiție este intolerabilă pentru cele mai nobile animale, care aleg moartea dacă este necesar, sau măcar orice mijloc de evadare, oricât de dureros ar fi. Mulți din Caraibe, prinși în sclavie, au murit pentru că n-au putut-o suporta, unii și-au mușcat brațele pentru a scăpa de lanțuri și au îndurat orice durere pentru a scăpa de captivitate. Mamele germanice și-au ucis copiii când legiunile romane le aveau încercuite: Tacitus descrie viața războinicului germanic, care și-o dedică în întregime războiului și gloriei, fără să devină vreodată domestic! La Masada și în alte vremuri, evreii și-au ucis proprii copii pentru a scăpa de supunere, pe când erau încă un popor nobil.

Xenofon descrie în *Anabasis* cum o mamă a sărit cu copilul ei de pe o rocă din Urartu, pentru a scăpa de armata greacă care înainta: vedem aceleași videoclipuri în Japonia, la Okinawa, mamă sărind de pe o stâncă. Călugării budiști din Vietnam și-au dat foc. Din acest motiv, spune Nietzsche, popoarele nobile nu pot tolera sclavia: fie sunt libere, fie se sting. Nu există „adaptare” la sclavie pentru anumite tipuri de viață. Ce se alege de acel popor ce caută supraviețuirea cu orice preț? Prețul plătit e monstruos și un astfel de popor devine la rândul său monstruos și deformat dacă acceptă servitutea. Distincția dintre rasele stăpâne și celelalte este simplă și adevărată, spunea Hegel, copiindu-l pe Heraclit: poporul care alege moartea mai degrabă decât sclavia sau supunerea într-o confruntare, ăla e un popor de stăpâni. Sunt mulți în lume, nu numai printre arieni, ci și printre comanși, printre mulți polinezieni, printre japonezi și mulți alții. Dar animalele de acest fel refuză capcanele și sclavia. Este foarte trist să asiști la acele momente în care un astfel de animal nu poate nici să scape, nici să se sinucidă. Am văzut odată un jaguar într-o grădină zoologică, în spatele geamului, stând acolo, astfel încât toate insectele în formă de huameni să-l poată privi și să-l umilească. Acest animal a simțit o tristețe nobilă și persistentă, fiind observat pretutindeni de maimuțe obsechioase, nici măcar maimuțe, care îl batjocoreau cu privirea. Își dădea seama – am văzut asta! Își dădea seama că trăiește într-un mediu simulat și nu avea putere să se miște sau să trăiască. Tristețea lui m-a zdrobit și îmi voi aminti mereu de acest animal. Nu vreau să mai văd viața în aceste condiții!

11

În urmă cu doar câteva săptămâni, eram în fața unui club de noapte, într-un oraș care nu a fost încă atins de igiena regimentată a lumii întâi: străzile curate, bine luminate și sigure pentru femei vin la un un preț mare pentru starea de spirit a unui oraș. În acest loc, guvernul și birocrația nu și-au putut extinde regulile și eforturile de curățare chiar și dacă ar fi vrut. Așa că există multe colțuri ascunse care nu sunt sub controlul nimănui. În acest tărâm al nimănui există mafie, mulți perverși, ceva criminalitate, dar care este ținută la un nivel foarte scăzut sau non-violent pentru că locul este plin de polițiști în afara serviciului și fără îndoială spioni interni și externi și cine știe ce altceva. Viața fără un astfel de refugiu mi se pare

aproape intolerabilă, așa că aici m-am simțit liber, dar cred că era după o zi încețoșată, iar glicina își făcea efectul. A trebuit să iau și 600 mg de teanină și, după multă cafea, eram năucit... sub niște lumini vicioase galben-neon, am stat cu privirea spre bodyguard aproape în transă. M-am întrebat cum e să fii el. Era vigilent, știa ce postură să adopte pentru munca sa și ce aspect să imite... sau se prefăcea a fi vigilent și se impunea cu spatele lui lat sub geaca de piele cu epoleți în stil militar, dar exista o bunătate sau blândețe în ochii lui. Poate că era nevoie de o oarecare putere de percepție pentru a o vedea și mă îndoiesc că a fost adesea chinuit de cocalari din cauza asta, dar am putut să văd cum se scufunda uneori într-o tristețe și plictiseală, privind în depărtare. Și eu am început a mă uita la acea stradă lungă, în cea mai mare parte goală, cu excepția câtorva grupuri mici de bețivi, prostituate și câțiva petrecăreți. În depărtare, era o fântână mare într-o piațetă luminată din toate părțile. Nu știu de ce, poate că mă lovise calmul binecuvântaților amino-acizi, dar privirea mi s-a îndreptat spre unul dintre blocurile de pe marginea drumului. Era o singură lumină aprinsă în mijlocul clădirii și mintea mea s-a dus cu gândul la cine locuia acolo și cum arăta, apoi la cum ar fi dacă aș fi băiatul sau fata care locuia acolo. De multe ori mi-am dorit, nu atât să fiu altcineva, nici să fiu nemuritor, cât să pot trăi mai multe vieți diferite simultan și să nu mă limitez la a fi un singur lucru. În acele momente de bună dispoziție în care te *simți* calm și măcar liber, fiecare detaliu al vieții devine interesant, totul capătă caracter de imagini dintr-un vis liniștit care se prezintă pe rând și nu te mișcă într-un fel sau altul, pentru că vezi prin ele. Mă întreb atunci, cel puțin ca experiment zoologic, cum ar fi să fii o femeie vietnameză, proprietara unui magazin de unghii, sau chiar o femeie obeză de vârstă mijlocie din Angola care conduce un salon de pedichiură cu pereții roz... da, nicio formă de viață umană nu este nedemnă de mine în acele momente. Am visat chiar că eram o ușă sau o vază, liberă să observe—îmi imaginez doar faptul de a vedea, satisfacția curiozității, și nu miile de griji care trebuie să-i afecteze pe acești oameni în care vreau să trăiesc. Dar mai ales atunci, când la această dragoste de curiozitate se adaugă o explozie bruscă de energie, încep să mă întreb despre alți bărbați ca mine, în jurul vârstei mele, și cum ar fi să fii ei, ce gândesc ei în fiecare moment, ce îi atrage într-un fel sau altul. Simt apoi o mare nostalgie pentru ei și pentru mine și mă gândesc la prieteniile pe care le-aș fi putut avea cu ei și

la marile sarcini care m-ar putea aștepta. Mă simt asaltat de asta ca o iritare difuză și aproape erotică și o mare tristețe că nu voi ști niciodată cine a locuit în acea clădire la acea fereastră, că nu voi vedea niciodată ce au văzut când s-au uitat afară. Aceste feluri... acestea sunt versiunea mea a „iubirii pentru umanitate". Celălalt gen care e abstract nu înseamnă nimic și cei care îl invocă mănâncă rahat.

12

Berbecii foarte tineri, cerbii foarte tineri, chiar și cand sunt pui, cu mult înainte de apariția coarnelor, se joacă bătându-și capetele. Acest lucru este în așteptarea coarnelor care le vor crește. Totuși, nimeni nu îi învață acest lucru, dar ei știu asta în sângele lor. Ce a venit „prima oară" pentru acest animal: dezvoltarea coarnelor sau „cunoașterea" și voința de a lupta în acest fel? Într-un fenomen ca acesta se păstrează secretul și adevărul despre evoluție și viață.

13

Lupta pentru spațiu – Un animal sănătos, care nu este în suferință, care nu este mutilat, care nu este prins de om, caută primul lucru când este tânăr: spațiu. Animalul caută spațiu în sens fizic, teritoriu. Nu trebuie înțeles ca fizic în mod aspru, doar ofer asta ca imagine vie a ceea ce este un adevăr pentru multe animale care caută stăpânirea unui teritoriu real. Dar, mai general, trebuie să-i acorzi o altă semnificație, aceea de spațiu pentru dezvoltarea puterilor înnăscute. Maimuța care locuiește în copaci caută să stăpânească baldachinul, castorul caută să-și însuşească râul, malurile și stufurile pe care le cuprinde, multe feline mari caută, desigur, să fie stăpâne pe un teritoriu concret și să revendice prada și împerecherea în acest teritoriu. Felinele mari, câinii de vânătoare caută să-și folosească pe deplin ghearele, colții, mirosul dezvoltat și alte simțuri, pentru a-și extinde raza de acțiune în spațiu. Caută aceste lucruri pentru că vor să stăpânească *materia*. Toate astea fac parte dintr-un organism superior care se organizează pentru a stăpâni materia din spațiul înconjurător. Stăpânirea cu succes a acestei materii duce la dezvoltarea puterilor înnăscute și la dezvoltarea organismului, ceea ce îi permite să stăpânească și mai multă materie, să mobilizeze ce e inferior pentru a hrăni ce e superior. Este mobilizarea materiei pentru a dezvolta caracterul, sau ideea, sau destinul

înnăscut – acest lucru nu este valabil numai pentru mâncare ad litteram. La animalele sociale, un proces analog are loc în cadrul relațiilor sociale sau al spațiului social: aici au loc câteva schimbări importante, dar principiul este același. Este important să înțelegem că acesta este un proces circular: organismul caută să stăpânească spațiul, mediul, să stăpânească materia într-un mod care să corespundă propriilor capacități, iar rezultatul acestei stăpâniri a materiei este dezvoltarea corpului său, simțurilor și tuturor facultăților sale și desfășurarea formei sau naturii sale înnăscute în timp, forma sa particulară înflorind în primăvara sezonului său. Toate acestea necesită tocmai să fie eliberat de lupta pentru supraviețuire, sau să se îndepărteze de ea, să aibe un răgaz de la această presiune. În ceea ce privește reproducerea, animalul în starea sa naturală nici măcar nu va căuta în această măsură, nici nu se va gândi la asta. Foarte departe de scopurile sale: el caută să devină puternic, priceput, să stăpânească problemele și să simtă expansiunea puterilor sale și, nu doar să le simtă, ci să perceapă că este cu adevărat așa, să-și perceapă intuitiv controlul asupra spațiului său. Abia după dezvoltarea deplină a puterilor sale și stăpânirea spațiului specific nevoilor sale apare nevoia sau dorința de reproducere. Reproducerea este un efect secundar al dorinței animalului de a-și descărca puterea, *după* ce a atins stăpânirea spațiului. Acesta este motivul pentru care multe animale inferioare se reproduc foarte repede și cu viteză maximă, însă cu cât forma de viață este mai înaltă și mai organizată, cu atât nevoile sale de dezvoltare sunt mai complexe, cu atât mai mult timp este întârziată reproducerea și este mai vulnerabilă la stresul competiției pentru supraviețuire. Animalele care au „evoluat” într-un context de concurență intensă sunt într-un fel „pipernicite”, mai puțin frumoase, mai puțin inteligente, mai puțin magnifice. Există multe „facțiuni” în natură și multe căi care trag în direcții opuse. Trebuie să înveți să vezi limbajul secret al naturii și către ce conduce: există o cale care are ca scop producerea unui exemplar suprem. Este calea care guvernează viața superioară; supraviețuirea și reproducerea sunt *doar efecte secundare ale acestei căi*. Viața este, în esență, o luptă pentru deținere de *spațiu.*

14

Sunt unele lucruri care îmi fac sângele să fiarbă mai mult decât o face o provocare fizică directă. Odată părăseam sala de sport, când un

bombardier a venit la mine și a început să mă pipăie. Mi-am dat seama apoi că îmi palpa buzunarele, încercând să vadă dacă cineva îi furase lucrurile care îi lipseau. Mi s-a părut foarte amuzant. Poate că era calmul de după antrenament, dar nu m-am simțit jignit, parțial pentru că maniera lui nu a fost dubioasă, în ciuda a ceea ce făcea. Poate că a fost o formă de preaslăvire a mușchilor. Însă rareori mă supără mai tare o încălcare a intimității mele decât atunci când mănânc singur într-un restaurant și cineva vine și se așează chiar lângă mine, deși localul este gol. Cel mai rău fost când un grup de ceva… cred că chinezi han, au venit și s-au așezat chiar lângă mine într-un restaurant complet gol și au început să mănânce cu gura deschisă. Iar acel sunet… puține lucruri zdrobesc nervii și se simt ca o încălcare a spațiul tău precum pleoscăitul așa-zisului „om". Alte animale care fac zgomote în timp ce mănâncă nu mă deranjează, mi se par chiar simpatice. Diferite tipuri, chiar și în cadrul aceluiași grup de animale – refuz cuvântul *specie* – au nevoi de viață diferite. Sângele meu începe să fiarbă, împotriva bunăvoinței și a unei mai bune judecăți, chiar și atunci când stau cu o fată și ea insistă să închidă aerul condiționat sau geamul pentru că e „prea frig". Îmi plac spațiile deschise, ușor răcoroase și nu poate exista coabitare cu creaturi care se bucură de o existență înghesuită, supraîncălzită. De asemenea, cred că rasa albă, sau mai degrabă anumite grupuri din ea – există mult mai multe rase decât vrea lumea să recunoască – este în general ostilă modului de viață al triburilor care preferă o existență strâns-legată. Acestea sunt cerințele biologice ale unui alt tip de viață, iar nici o lege, nici o credință comună nu pot reuni astfel de tipuri diferite. Un hibrid de aceste tipuri probabil că s-ar naște și ar rămâne confuz fiziologic sau bolnav..

15

Hormonii: Energia și viața superioară sunt aceleași – Dacă am avea senzori foarte avansați care să ne permită să observăm interiorul animalelor de la distanță și în cele mai mici detalii, fără a interveni, fără ca acestea să se simtă iritate sau asuprite de cercetările noastre, am putea afla multe despre sensul vieții. Observând animale diferite, în locuri diferite, am putea vedea ce condiții caută un animal în viață în general. Astfel de senzori ar trebui să fie mult mai avansați decât echipamentele pe care le avem în prezent și să arate ce părți ale creierului sunt activate, pentru a

vedea relația cu tensiunea arterială și ritmul cardiac, acțiunile sistemului imunitar, nivelul diferiților indici inflamatori și anti-inflamatori, si mai ales echilibrul si actiunea diferiților hormoni asupra sistemelor organismului, asupra creierului, și modul in care aceștia se corelează cu ceea ce face animalul în orice moment. Informațiile pe care le avem în prezent despre acest subiect sunt în cel mai bun caz rudimentare. Literatura medicală este confuză, prezentată cu mare încredere, dar coruptă de bani, carieră și alte interese de tot felul. Literatura științifică este mai puțin cunoscută, și ea însăși rămâne contradictorie. Cunoaștem cel mult câteva relații despre ceea ce înseamnă, de exemplu, nivelurile ridicate de cortizol la acest moment al zilei și efectele sale multiple asupra diferitelor țesuturi și sisteme ale corpului. Nu avem o înțelegere cuprinzătoare reală a modului în care aceste lucruri interacționează, nici a ceea ce înseamnă ele pentru procesele generale ale corpului, cu atât mai puțin în viața unui organism în ansamblu, iar puținii oameni care au încercat să obțină o astfel de înțelegere, precum Ray Peat, sunt respinși drept nebuni. Dar nu este posibil să înțelegem ce înseamnă viața, nici ce face un organism, nici ce înseamnă un comportament specific sau o adaptare fizică, până când această întrebare nu este abordată. Dacă biologii ar fi fost oameni cinstiți, ar fi încercat să procedeze în acest fel, fără ipoteze, acumulând pur și simplu observații asupra diferitelor organisme în diferite situații. Dar au făcut asta foarte puțin, iar datele au fost întotdeauna distorsionate de diferitele lor părtiniri și agende. Deci, datele pe care le avem sunt mult prea rare în această etapă și vor dura decenii pentru a obține ceea ce este necesar, chiar dacă cercetătorii încep acum. Va fi un geniu modern cel care va fi cu adevărat capabil să înțeleagă și să explice imaginea completă a acțiunii hormonilor într-un organism. Nu există urmă de ironie aici: n-am ironii! Aflați că nu înțeleg ideea poponară de „ironie". Hormonii dețin cheia sensului vieții în cel mai fundamental mod, iar dacă asta îți sună „reducționist", dacă crezi că demistific lucrurile prea mult, este pentru că ai impresia că știi ceea ce nu știi sau crezi că oamenii de știință știu, când în realitate nu știu. Aceste substanțe, văzute cu ochi noi, sunt Big Magic pur. Ele guvernează toate ciclurile de creștere și descompunere ale unui organism. Ele pot transforma un vițel mic sau un pui de gorilă într-un elefant uriaș sau un spate-argintiu de jumătate de tonă pe o dietă de legume verzi, pot

transforma un bărbat slab într-un semizeu herculean sau pot face ca un bărbat puternic să ia aspectul unei femei, și schimbă tendințele și sentimentele, reflectând transformarea magică a anumitor animale care schimbă sexul prin semnale pe care încă nu le înțelegem. Ca să nu mai vorbim de diferitele semnificații ale tiroidei, progesteronului, diverșilor neurotransmițători și multe alte lucruri care acționează într-un fel sau altul asupra sistemului nervos, asupra intestinului, asupra sistemului imunitar, care guvernează diviziunea celulară și păstrarea funcției într-un mod care rămâne un mister pentru medici și știință. Numai o înțelegere completă a acestor substanțe ascunse va dezvălui plinătatea vieții în gloria ei! Studierea vieții ca pe o „cutie neagră" a dus la neînțelegeri, deoarece observatorii sunt necinstiți și proști, și raportează o acțiune, dar nu ceea ce o precede sau urmează, nici locul ei în viața unui animal, și nici nu încearcă să intuiască din interiorul lor: studiul hormonilor, printre multe alte procese interne ale unui organism, îi va împiedica să mintă astfel. De exemplu, un animal poate acționa într-un anumit mod sub stres și presiune, dar apoi apărea să facă aceeași acțiune dintr-un spirit de deschidere și auto-îmbunătățire, iar aceeași acțiune sau comportament poate avea de fapt semnificații complet diferite la nivel biologic: acest lucru va fi demonstrat de actiunea hormonilor, neurotransmițătorilor, citokinelor din organism. Și vă spun ce vor descoperi cel mai probabil! Până acum, doar Ray Peat, un om binecuvântat cu o capacitate pentru înțelegere grandioasă și extraterestră, a încercat să descifreze limbajul secret al acestor binecuvântate substanțe. Aflați că există cel puțin două tipuri de viață. De obicei ne gândim la viață versus materia neînsuflețită – cât de ciudat este că cele mai primitive limbi, mormăiturile aglutinante ale neanderthalilor precum bascii nu disting genul substantivului, ci dacă acesta e însuflețit sau neînsuflețit! Mă întreb atunci, ce ar zice că e *drojdia*? Află că există două tipuri de viață și că drojdia este diferită de viața superioară. Viața superioară înseamnă o mulțime de lucruri fanteziste și misterioase, desigur, dar în esență este vorba despre diferențiere și structură. Drojdia este o „mâzgă amorfă" care se extinde, în timp ce un organism superior are părți diferite cu funcții diferite, organe diferite, sisteme diferite în interiorul său. Sexele sunt diferite pentru că se reproduce sexual, iar unii au considerat că aceasta este principala distincție, reproducerea asexuată versus reproducerea sexuală. Dar este

evident că „diferențierea” în organismele superioare merge mult mai departe. Și pentru a păstra funcția diferitelor organe și sisteme din interiorul său, un organism *sacrifică* capacitatea de a se extinde și de a se reproduce fără discriminare, așa cum o face drojdia, de exemplu. Puteți considera asta ca un „sacrificiu” al acestei capacități sau pur și simplu să spuneți că aceste două moduri sau tendințe, expansiunea și replicarea celulelor, pe de o parte, și păstrarea funcțiilor superioare sau diferențiate, pe de altă parte, se bat cap în cap. Ele sunt guvernate de hormoni și neurotransmițători diferiți, unde estrogenul și serotonina sunt substanțele de „stres” care guvernează diviziunea celulară, dar tiroida și progesteronul sunt cele care guvernează menținerea funcției. Nu este corect să numim estrogenul „hormon sexual”, ci un hormon al stresului, iar proporția sa mai mare în corpul feminin se datorează faptului că femeia este mai stresată din cauza solicitărilor diviziunii celulare interne și a menstruației. Poza este departe de a fi completă, desigur, dar duce la multe observații interesante. Dacă luăm în considerare situația dintr-un alt unghi, cel al patologiei, al diviziunii celulare nediscriminatorii, revenirea „vieții primitive” în corpul uman se numește cancer, care seamănă foarte mult cu o ciupercă și acționează la fel. În schimb, din punct de vedere al sănătății, structura organismului este păstrată în măsura în care celulele reușesc să controleze energia și, prin urmare, ca să vorbim artistic, dar corect, pe de-o parte, hormonii care promovează energia celulară sunt tocmai cei care promovează păstrarea funcției, și anume tiroida și altele, în timp ce hormonii care favorizează „oboseala” și care iau energie sunt tocmai cei care favorizează diviziunea celulară, inflamația, producerea de radicali liberi, distrugerea ordinii și a funcției. La un nivel profund, aceasta trebuie să se raporteze la adevărul fundamental al naturii, că structura și energia trebuie să fie aceleași, că energia nu este atât de „difuză” pe cât ne imaginăm, ci are o „inteligență” internă – acest cuvânt este foarte prost în acest caz, pentru că mai degrabă intelectul imperfect al creierului nostru e doar o simplă aproximare a acestei Voințe primordiale și primare. Această Voință este atotputernică. Formele sale sunt infinite. Nu este cu nimic diferită de *focul* lui Heraclit, o energie omniprezentă în joc, în cadrul tuturor lucrurilor, care caută să se ordoneze și să se reordoneze în obiecte ascendente și stranii. Intenția-i este neastâmpărată și dincolo de capacitatea noastră de-a o-nțelege în cuvinte. În viața organismelor, ea

caută să se ordoneze în forme mai înalte și mai diferențiate, adică să producă, concret, un exemplar suprem. Popoarele sunt căile naturii către exemplare supreme și de aceea popoarele care au apărut din natură trebuie păstrate în formele lor distincte. De asemenea, din toate acestea rezultă cum corpul estetic are cea mai mare semnificație cosmică și, din cauza a ceea ce am spus până acum, corpurile estetice sunt „o fereastră către cealaltă parte”, pentru că sunt vârful naturii. Zeii, care cu certitudine există, dar rămân ascunși, au cele mai frumoase corpuri pe care ni le putem imagina – le-au apărut în vise grecilor antici. În schimb, există supraîncărcarea de carne pe care o vedem la obezi și, în general, oboseala, obezitatea spirituală, nu numai a vieții moderne, ci și a multor forme istorice de viață, viața domestică a satului, a șanțului, a văilor fetide, a matriarhatului și a slujitorilor, a sclavilor, a orașelor poluante construite pe murdărie, a mlaștinilor, a vieții animalului uman redus la simplu trai, trai de dragul traiului, care se degradează la forma de *drojdie* din punct de vedere estetic, moral, intelectual, fizic. Pe de altă parte este viața zeilor nemuritori care trăiesc în aerul curat al munților, iar semnul acestei vieți, unde energia este mobilizată pentru producerea unui ordin superior, este fizicul estetic, corpul în frumusețea sa, glorioasă și divină. Dar mintea atunci? Ei bine, oricât de rare sunt corpurile frumoase, mintea în aceeași stare este și mai rară. Să căutăm, în lumea noastră decrepită, canceroasă și fetidă, ce este concret și ce putem încerca să realizăm. Cei care uită corpul în căutarea unei „minți perfecte” sau a unui „suflet perfect” nici nu știu de unde să înceapă. Doar frumusețea fizică este fundamentul unei culturi cu adevărat superioare a minții și a sufletului. Numai soarele și oțelul îți vor arăta calea.

16

Cimpanzeul în natură nu dă laba niciodată, dar în captivitate da. Ce înseamnă asta? În starea sa naturală este prea ocupat, mai pe românește. Este preocupat cu stăpânirea spațiului: rezolvarea problemei vieții printre și sub copaci, stăpânirea uneltelor pe care le are la dispoziție, stăpânirea relațiilor sociale în cursa pentru putere și statut. Privat de acest impuls de dezvoltare și creștere, se dedică masturbării zadarnice, în captivitate, unde simte că este în spațiu deținut, și deci inutilitatea tuturor eforturilor și a tuturor acțiunilor sale. Onanismul societății moderne este legat de

presupusa sa „hipersexualizare” și de infertilitatea sa. În realitate nu este hipersexualizare, ci devoluția minții către oboseala unei sexualități difuze și slabe. Viața în spațiul posedat este epuizată de energie prin țâțare inutilă la nivel scăzut – iar „nofap” este un fel de cult care încearcă să restabilească energia la ordine pe calea către ascensiune. Uneori este un cult de succes, dar se poate vedea dacă funcționează sau nu, de obicei, într-o săptămână. Din păcate, f*m*ile au antene excepțional de bune pentru genul ăsta de treburi, iar când un bărbat se eliberează de aceste presiuni... îl *văd* de departe. Au instinctul de a căuta viața ascendentă și de a o scurge... astfel ele și specia își ating obiectivele, dar tu ești golit de sânge și uneori lăsat ca o coajă. Ele readuc viața la starea ei iritativă, iar prin drenarea esenței vitale au prăbușit multe sarcini mari.

17

Am fost întotdeauna atras de jeg și mizerie, pentru că ceva în mine știa intuitiv că doar în pântecele vieții, așa cum există astăzi, găsim adevăratele „lacune”, „găurile” în care *alonja*-i este limitată sau slabă. Mereu am simțit că există o adevărată libertate în cel mai întunecat cartier roșu, printre curve și drogați, perverși și ce-i mai rău, cu care alegeam mereu să iau cina când aveam ocazia. Îmi plăceau poveștile pe care mi le spuneau fetele: una mi-a arătat scrisori de la un inginer spaniol delirant care voia să se căsătorească cu ea, alta mi-a spus povestea avortului spontan pe care l-a avut prietena ei în baia unui bătrân pervers și cum au aruncat copilul în toaletă trăgând apa, cu numele lui scris pe o bucată de hârtie igienică. Azi, în această lume, și aproape numai în această lume, poți începe să-ți șlefuiești ghearele pe care ți le-a dat natura, presupunând că ți le-a dat. Din păcate, este ușor pentru un om cu antene bune să vadă că până și această lume a umbrelor are cel mult o existență condiționată. Adevărul este că *ei* permit aceste „lacune” pentru că tot ei, sau oamenii care au confecționat rețeaua în care operează stăpânii minciunii, sunt suficient de deștepți pentru a ști că ai nevoie de aceste „lacune”: sunt de mare folos unui manipulator. Gândiți-vă la modul în care japonezii, atât de recunoscuți pentru dragostea lor de lege și ordine, au permis cu toate astea *yakuzei* să opereze rețele de prostituție, lanțuri de metamfetamină și chiar mai rău. Aceste lucruri au o funcție serioasă în societatea japoneză, așa cum o au mafia și alte instituții în societatea occidentală. Doar un guvern cretin

poate scăpa complet de o astfel de lume și, din fericire, acum avem niște guverne de-a dreptul cretine în Occident. Zilele lor sunt numărate. Cu tristețe îți dai seama, în sfârșit, după prima suflare de libertate în această lume a damnaților, că și aceste spații, deși nu la fel de „deținute”, au portaluri și uși gestionate de cei care dețin toate celelalte. Dar tot e mai bine decât nimic, pentru că în momentul de față, toate astea sunt încă departe... la sfârșitul unei nopți de vară, când un avocat corupt îți cere să-l spionezi pe patronul libanez al unui club de strip-tease și ești în curte cu o prostituată de 20 de ani, îți pune cocaină pe limbă și simți că aerul oceanului noaptea te umple de dor pentru măreața mare... aproape că ai putea uita aerul sufocant al gravitației de afară, și te simți ca un animal pentru câteva minute înainte de a veni timpul să vâneze.

18

Când vorbesc despre hormoni, ai putea crede că sunt un reducționist materialist, sau că spun că ești ca o mașinărie. Aceasta este atitudinea multor oameni de știință, sau poate doar cultiștilor științei. De fapt, mulți oameni de stânga pretind că au această atitudine, deși nu pot explica niciodată ce forță morală au „drepturile” și „compasiunea” lor, dacă nu provin de la Dumnezeu sau nu au realitate în natura umană. Când spun că sunt atei, nu-i cred niciodată: ateii se comportă ca Stalin sau Brejnev, nu ca o profesoară pocăită. Adevărul este că cei care formează nucleul stângii moderne sunt fanatici moraliști. Nu există nici măcar o picătură de ateism sau relativism în ei. Ei nu apreciază aerul proaspăt al scepticismului și n-au făcut-o niciodată. Întotdeauna se strecoară în „suflet” sau „liber arbitru” atunci când nu te uiți. De fapt, îi entuziasmează și acţionează din ciudă, chiar împotriva lor înșiși. Vor să simtă că nu dețin controlul, „hormonii m-au forțat s-o fac”: ce este acest tu în afară de hormonii tăi, genele tale, instinctul tău înnăscut, atunci? „Sunt genele”, „este mediul”, „este economia sau opresiunea”, atâtea versiuni ale teoriei *mediului înconjurător*, o teorie a nevroticului conform lui Nietzsche. Așa se pot face să creadă în transgen: aceștia sunt oameni care cred că materia poate fi configurată cumva în moduri corupte și că toți avem suflete fără trup, cu esențe masculine sau feminine. Întreaga încercare de a redefini identitatea, și nu doar identitatea sexuală, ca o chestiune de decizie, adică o decizie luată în mod arbitrar, liber, o alegere a intelectului sau a rațiunii, este

încercarea lor disperată de a găsi o nouă justificare pentru libertatea voinței, sufletul neîngrădit de natură sau biologie. Astfel de lucruri nu au niciun sens atunci când realizezi că ești corpul tău și că nu există tu în afara lui. Primele rânduri ale Iliadei o spun clar: ai un „suflet” în afara corpului tău… dar nu ești tu. Este o umbră – complet homosexuală.

19

Unii cred că acest punct de vedere te absolvă de responsabilitatea pentru acțiunile tale. Dar, de fapt, ești responsabil pentru mult mai mult decât acțiunile tale. Ceea ce ar trebui să te constrângă sau să te determine biologic este de fapt ceea ce ești. *Îți* restricționează acțiunile în funcție de modurile sale inerente de dorință și acțiune, dar tu *ești* asta și asta *a* decis să *fie*, așa că, de fapt, ești responsabil pentru mult mai mult, ești responsabil pentru ceea ce ești. Sunteți responsabili pentru lucrurile bune și rele care vi se întâmplă, pentru orice accident sau boală pe care o puteți experimenta! De fapt, totul avea să ți se întâmple așa cum s-ar fi întâmplat în momentul în care te-ai născut sau ai fost conceput și chiar înainte, în momentul în care părinții tăi au văzut o sclipire în ochii celuilalt. Practic, nu există nicio diferență între tine și acea sclipire.

20

Animalele se plimbă într-o stare de ebrietate religioasă permanentă. Este condiția naturală a minții și a intelectului, a percepției fiecărui moment, a omului. Am auzit un ratat calculatorist spunând că religia este experiența „vechii realități virtuale”, pentru a-și justifica industria de escroci. Nu, starea goală a minții și a intelectului, în care te plimbi „demistificat” și „dezincantat” este condiția realității virtuale și o condiție îngrozitoare. Pentru cea mai lungă perioadă de care suntem conștienți până în prezent, timp de sute de mii de ani în paleolitic, oamenii s-au plimbat, ca animalele sănătoase, într-o stare pe care am numi-o astăzi delir religios, dar care este de fapt starea implicită a întregii vieţi conştiente şi semiconștiente. La mult timp după apariția civilizației, mulți au continuat în această stare, sau au făcut-o în perioade speciale ale anului sau în timpul unor festivaluri în care omul își putea redobândi starea sa liberă și naturală. Civilizația, în special civilizația agricolă, este cea care a interzis această condiție și a cufundat majoritatea oamenilor într-un cadru represiv

sau depresiv semi-permanent. Că această situație este în concordanță și chiar o condiție prealabilă pentru lucrările și dezvoltările impresionante ale civilizației și culturii superioare nu este de mirare: majoritatea umanității a suferit teribil, inclusiv în corpul ei, sosirea agriculturii, munca grea, malnutriția ce se vede în reducerea staturii și corpolența mai firavă a scheletelor fermierilor, distrugerea dinților acestora, atrofia creierului și a altor organe. Agricultura permitea o alimentație regulată, o creștere a numărului și mai ales menținerea unei elite, eliberată de aceste exigențe, care trăia ca un parazit asupra mulțimii. Dar agricultura a dărâmat animalul uman și l-a domesticit. Înțelegi atunci care *este* viziunea despre lume „defermecată”? Nu pot decât să râd de „viziunea seculară asupra lumii”, viziunea defermecată, care este de fapt viziunea asupra lumii sau *starea de spirit* a țăranului stricat. „Știința”, așa-zisul conținut... nici măcar nu e relevantă în cazul de față…

21

Activitatea mea preferată este să mă plimb prin oraș în timpul zilei, complet zob, pe străzi aglomerate sau pe promenadele de la malul mării sau râului, cu un container care poate arată că ar căra ceai cu gheață sau apă, dar este plin de alcool. Noaptea nu mă bucur atât de mult, dar ziua mă plimb într-o stare de mare entuziasm și energie alimentată de alcool sau, cel mai bine, de un fel de vin care te energizează spre o mare și sfântă furie. N-aș spune chiar „furie”, pentru că râd pe dinăuntru, dar îmi place să mă plimb așa, să văd oameni, să acostez străini în diferite feluri, nimic nu este mai distractiv. M-am întrebat adesea, în acele momente, cum ar fi și cât de binecuvântată ar fi viața, dacă aș putea să mă simt așa tot timpul, și nu doar când beau, și, de asemenea, să nu plătesc niciodată prețul pentru asta. Alcoolul nu ar trebui, de altfel, să fie folosit niciodată pentru ameliorarea stresului, pentru că după ce se prăbușește, ba chiar a doua zi, are loc o creștere a cortizolului, astfel încât sentimentele neplăcute se agravează. Dar m-am întrebat cum ar fi să te simți așa tot timpul și că trebuie să existe sau să fi existat oameni care puteau. Nu ni se spune că lumea e plină de mutanți? De ce nu un mutant care să fie perpetuu plin de euforie... dar și mai mult, de ce nu un singur set de emoții, sau o singură emoție. M-am întrebat în acele momente cum ar fi viața dacă cineva ar fi stăpânit doar de un anumit sentiment și dacă există un om care a simțit

doar cea mai pură și mai intensă furie, continuu și nimic altceva, sau care a simțit doar un anumit tip de bucurie și fără alte sentimente... chiar și tristețea de anumite feluri face viața frumoasă și poate fi un stimulent pentru lucruri mărețe. Chiar și panica este de preferat amorțelii promovate în vremea noastră. Cum ar fi o creatură care nu a simțit decât asta și de ce nu poate ea exista? Ar fi un monstru, sau un zeu, sau, în orice caz, ar fi posedată de un zeu.

22

Vă închipuiți că oamenii de geniu sau, să zicem, oamenii de știință ai istoriei umblau cu o minte limpede, „dezinteresată”, *rezonabilă*, cu atitudinea îngustă a cultistului științei și materialismului? Nicio mare descoperire nu a fost făcută vreodată de puterea rațiunii. Rațiunea este un mijloc de a comunica, imperfect, anumite descoperiri altora, iar în cazul științei, o metodă de a încerca să facă această comunicare sigură și precisă. Dar nimeni nu a făcut vreodată o descoperire prin silogisme, prin rațiune, prin această formă provizorie de transmitere. Marii matematicieni *vedeau* relații spațiale, așa cum marii fizicieni au văzut și, într-o oarecare măsură, au simțit relațiile fizice. În contemplarea formelor matematice există aproape o *senzație* fizică a relațiilor geometrice, iar toată matematica, în esență, este despre relații geometrice, chiar dacă nu pare așa. Compară demonstrația euclidiană a teoremei lui Pitagora, bazată pe silogism, care nu te ajută să înțelegi nimic din ceea ce se întâmplă cu adevărat, cu demonstrația imagistică a celor trei pătrate, care te face să percepi, să percepi fizic chiar și în corpul tău, de ce această teorema este adevărată. Gauss, atât de iubit chiar și de plictisitorii oameni de știință goblini, încât până și Google i-a oferit un desen animat, este renumit pentru că spune ceva de genul „M-am prins... acum trebuie să înțeleg”. Ceea ce înseamnă că *văzuse* și simțise relația spațială fundamentală pe care o căuta, dar acum trebuia să o traducă în limbajul imperfect al matematicii pentru alții. Astfel toată matematica și toate științele în general— matematica este doar prototipul și cea mai precisă dintre științe— sunt despre definiții, nu dovezi, nu procese sau— absurd!— „algoritmi”. Toate marile descoperiri științifice, presupuse a fi marile lucrări ale „rațiunii”, sunt de fapt rezultatul intuițiilor și *captărilor bruște* de idei. Iar aceste prize bruște de idei se bazează pe ceea ce, în alte împrejurări, am numi un fel de

intoxicare religioasă: ele depind de o stare de spirit în care partea perceptivă a intelectului este absolut concentrată, limpede, dar animată de cea mai implacabilă energie, o energie care să *penetreze*. Percepția directă este deja „intelectualizată” și, de fapt, mult mai aproape de „inteligența” înnăscută a lucrurilor decât silogismele cerebrale. Niciun om de știință care valorează ceva nu s-a simțit vreodată mândru să folosească algoritmi sau metoda încercării și erorii pentru a rezolva o problemă. Da, feministele au dreptate să spună că „știința” este patriarhală în acest sens, că este un „viol” al naturii. Adevărații oameni de știință precum Galois sunt monștri de voință, iar preponderența bărbaților în științele exacte se explică prin această orientare a caracterului, precum și prin faptul că mințile bărbaților, mai mult decât cele ale femeilor, sunt capabile să se concentreze în mod durabil asupra unui singur lucru (femeile sunt mai bune la multitasking). Există femei care au fost mari oameni de știință, dar, ca și femeile care au fost mari șahiste sau poete, probabil că sunt lesbiene spirituale.

23

Țăranul modern pur și simplu înlocuiește prejudecățile artificiale ale superstițiilor și poveștilor bătrânelor din sat cu superstițiile științei, pe care le primește gata făcute de la autorități prin popularizatorii științei. Îi iubește pentru confortul de creatură pe care crede că i-l oferă prin tehnologie. Este un „cultist al mărfurilor” – nu știe nimic despre ceea ce presupune o descoperire științifică sau despre modul în care substanța este transmisă între oamenii de știință, doar are o imagine propagandizată a unora dintre rezultate. Aceasta nu este diferită de credința în Big Magic, care este modul în care mulți primitivi văd știința – marea magie a omului alb. Nici măcar substanța științei nu este problema, căci ar putea fi de mare folos, așa cum a fost orice altă religie populară: problema este starea de spirit în care îl plasează pe acolitul. Ea îl face să creadă că are putere asupra proceselor naturii, care în prezent sunt foarte prost înțelese. Suprimând frica primitivă – singurul tip de frică care îi conduce pe cei mulți – ea injectează un amestec toxic de mulțumire, aroganță, brutalitate, fanatism, care este doar la suprafață atâta timp cât vremurile sunt bune. Știința, ca religie populară, nu oferă o mângâiere reală, ci în schimb favorizează un fel de mândrie falsă, o mândrie de a te scuipa pe sine – sună cunoscut? Acest lucru ar trebui să fie familiar mai ales femeilor. De

fapt, îi face pe cei mulți mai supuși autorităților care se presupune că înțeleg și că manipulează tehnologia. Acesta este scopul ei, să facă să i se supună cât mai mulți oameni, ceea ce n-ar fi rău dacă nu s-ar supune lorzilor minciunilor. Oricum, puteți vedea din toate acestea de ce iluminismul nu se poate întâmpla niciodată, dar și de ce criticii iluminismului, ca majoritatea adepților lui Heidegger, greșesc. Au dreptate când spun, în atâtea cuvinte, că caracterul înnăscut al fiecărui om este într-un fel unic, biologia prea particulară, mult mai mult decât caracterul mai uniform al animalelor. Pentru animale, furnica lucrătoare, sau două muște de fructe, vor avea exact același caracter înnăscut, dar oamenii sunt ușor diferiți. Din asta ei trag concluzia că nicio „cale” comună nu poate fi suficientă, dar că singura cale autentică pentru tine poate veni din nevoile sinelui tău interior. Orice aderență la un cod extern, religie sau ideologie este „neautentică” și reprezintă, în esență, o formă de control a minții, adoptarea gândurilor altora, neadecvată pentru propriul tău metabolism, biologia ta, condițiile tale specifice de creștere sau dezvoltare. Da, e adevărat, Nietzsche a mers atât de departe încât evita să citească orice scris de alții, pentru a nu-și molipsi mintea! Și era un mutant cu o biologie foarte specială – astfel de tipi există adesea, și avea dreptate că pentru ei, fiziologia, dieta ar putea fi cele mai urgente nevoi de cercetare. Dar el nu a uitat niciodată că faptul fundamental al naturii este inegalitatea, iar acest lucru este ceva pe care acești oameni, discipolii lui Heidegger și Heidegger însuși în mare măsură, îl uită. Este o nebunie să ceri muritorilor obișnuiți să-și modeleze propria cale, propria „religie” – cei mai mulți găsesc confort și sens doar în supunere. Este bine că este așa și nu ar trebui să fie făcuți să se simtă rușinați de asta. O mare parte din prostia modernă se bazează pe rușinarea celor care găsesc adevărata plăcere în supunere! Lanțul lung al ființei este ținut împreună prin poruncă și ascultare. Mulții nu sunt atât de diferiți unul de celălalt și nici condițiile lor de viață atât de diferite. În cele din urmă, și tu, oricât de special sau de minunat ai fi, ești înrudit cu omul obișnuit prin multe legături biologice, așa că ai face bine să fii atent la ceea ce este comun, mai ales când vine vorba de corp. Corpul nu este un lucru privat: corpul „individual” este probabil bolnav. Corpul universal, tipul corect descoperit de știința și arta greacă antică, nu este ceva pe care îl dezvolți prin hrănirea propriilor tale ciudățenii, perversități și fandoseli „individuale”. Biologia funcționează în

funcție de tipuri și grade de manifestare, nu în funcție de dezvoltarea excentricităților personale „unice”. Știința bine înțeleasă ne ajută să înțelegem tipurile, speciile, adevăratele diviziuni ale naturii. Știința nu este în sine cauza problemelor noastre, a „alienării” voastre, și nu are niciun conținut dincolo de cine o folosește și pentru ce. Știința este un instrument minunat pentru că poate descoperi pentru noi condițiile biologice ale întregii vieți și relațiile dintre tipurile de viață. Ea poate, așa cum a prezis Nietzsche, să rezolve problema adevăratei ierarhii a valorilor sau, mai precis, adevărata scară a vieții, adevărata ierarhie a tipurilor biologice. Ceea ce împiedică acest lucru să se întâmple nu este inerent științei sau tehnologiei ca atare. Aceasta este o problemă politică și sociologică – într-un fel sau altul, în timp util, forța potrivită va prelua puterea științei și va dezvălui adevăratul ei potențial. Știința nu a fost niciodată concepută pentru confort!

24

Nu vorbesc despre dacă Dumnezeu există, asta nu știu. Nu am avut niciodată sentimente despre chestiunea asta în vreo direcție sau alta. Am stat în lăcașe de cult, dar n-am simțit niciodată nimic, mă adormeau. Chiar și factorul noutății unui templu budist sau hindus a dispărut foarte repede: mi-a plăcut spectacolul, dar mi-am dat seama... acești preoți sunt niște impostori. Eram atât de plictisit. Cum pot lucrurile secrete, ascunse, prețioase să fie despre *doctrină* și pur și simplu mai multă *vorbăraie*? Dar – și nu știu de ce oamenii pun aceste lucruri laolaltă, căci pentru mine nu au avut niciodată vreo legătură între ele – chiar și când eram mic, simțeam că fiecare obiect este locuit de o umbră sau de o duh ciudat. Aduceam omagii anumitor jucării și obiecte pe care le găseam afară și le ascundeam cu grijă. Nimeni nu m-a învățat să fac asta. Găseam animal mort și-l îngropam ceremonios. Întotdeauna am simțit că pot vorbi cu animalele și că sunt frații și surorile mele. Acest „animism” este religia naturală a omului și se manifestă chiar și la copilul mic lăsat singuri să se joace. Îmi amintesc cu drag de un câine alb sub niște tufișuri crescute pe fiare și cred că acest câine m-a urmărit în diferite forme de-a lungul vieții mele. Dar sunt destul de sigur că zeii există și, oricum, argumentul împotriva Unicului Dumnezeu nu este același cu cel împotriva celorlalți zei. În toate dezvăluirile lui Sam Harris, Hitchens și „noilor atei” nu există nimic cu

adevărat nou – ei nu numai că vor să interzică religia din viața publică, ci și să intre în propria-ți minte și să înlocuiască vestigiile religiilor organizate antice cu propriile lor religii organizate tâmpite. Dacă au o viață ușoară, este pentru că monoteismul a exagerat. A făcut afirmații atât de mari... și când acele afirmații au fost abandonate, au lăsat oamenilor impresia că într-adevăr nu există altceva decât „știință”, pe care nimeni nu o înțelege cu adevărat, desigur, pentru că nu este altceva decât o metodă. Ar fi fost mult mai onest să îmbrățișezi scepticismul, dar bineînțeles că *ei* nu te-ar fi lăsat niciodată să ajungi la concluzia logică. Dar totuși, uită pentru o clipă toate afirmațiile despre Dumnezeu, despre crearea materiei din nimic – ceea ce contravine oricărei intuiții și observații pe care o poți face singur… nici măcar n-ai nevoie de știință pentru asta. Paglia spunea că adevărata noutate a Dumnezeului Unic a fost că a creat lumea prin cuvânt, că a rostit lumea în existență. Cât de diferit a fost de toate celelalte mituri ale creației! Toți păgânii știau că lumea este eternă și că starea ei actuală este rezultatul ciclurilor de naștere, renaștere, regenerare, copulare: japonezii au chiar mituri despre zei care se cacă pe câmpuri pentru a le face fertile! Cât de potrivit, fac multe alte lucruri despre cultura japoneză mai ușor de înțeles. Monoteismul, chiar și de varietate intelectuală sau deistă, și mai ales acea varietate, mai face și tot felul de afirmații despre legalitatea materiei sau a naturii, despre design inteligent și altele asemenea. Este de fapt mult mai aproape de știința pe care pretinde că o respinge, decât de păgânismul original al întregii omeniri. O mare parte din această poveste face din timp o linie și materia ceva condiționat de o zeitate sau un creator care trăiește în afara ei: crearea materiei din nimic, crearea sufletului tău din nimic. Materia este moartă, într-un anumit fel omogenă, iar semnificația ei este „divină” numai în sensul că dezvăluie crearea de către divinitatea exterioară sau, mai bine, pur și simplu legile pe care le-a făcut pentru a o guverna. Pare greșit, se simte că e greșit, sau că e împotriva percepției imediate a lumii, așa că necesită *credință*, un concept necunoscut păgânilor antici de tot felul. Acesta este motivul pentru care romanii considerau că creștinii și evreii nu se deosebesc cu nimic de atei. Această viziune este foarte diferită. Ca atare, nu există niciun motiv „științific” pentru care să excluzi existența unor ființe mai puternice, superioare, mai inteligente, mai magnifice decât noi, echipate cu puteri ce par magice pentru înțelegerea noastră. Singurul motiv care îmi vine în

minte pentru a exclude această posibilitate este cel al lui Schopenhauer, amuzanta sa infirmare a lui Dumnezeu, și anume că orice ființă cu o inteligență superioară celei omului s-ar fi autodesființat deja cu mult timp în urmă. Dar dacă nu crezi asta, ce motiv poate fi? Te rog nu spune „nu există nicio dovadă", „nu am văzut". Dovada științifică ar fi complet interzisă aici: de fapt, există multe evenimente ciudate care au fost înregistrate de mulți, atât cât poate fi orice eveniment, dar asta nu are vreo semnificație științifică, este un caz de „nu se aplică". Dacă o zeitate poznașă de genul inferior, de care este plină lumea, un goblin purpuriu cu o față vicleană, s-ar arăta unui pedant în haină albă, omul de știință s-ar convinge că halucinază – și în orice caz, fără să fie disponibil pentru studiu, pentru testare, pentru experimente care pot fi văzute de alții (acest standard a fost abandonat pentru multe domenii în ultimul timp), existența lui nu ar intra deloc în puterea „științei". Nu, și ce spuneți despre poveștile antice în care astfel de creaturi s-au arătat oamenilor înainte – și poate că încă o fac? De ce ți s-ar arăta ei ție? Slăbiciunea și lipsa de coloană vertebrală a omului modern – niciun zeu nu s-ar arăta unor asemenea creaturi, ca să fie ocărit! Pentru ce? Îți amintești de ce tinerii din povestea Ligii Vântului Divin a lui Mishima au fost atât de aprinși de pasiune și furie în numele zeilor nemuritori. Ei știau că fără ei, fără rasa războinicilor, mulțimea avea să uite de zei. Ar avea să devină spirite neajutorate ascunse printre stufuri, subiect de superstiție, de ridicol. Adevărații zei au un fel de putere, dar nu aceea pe care și-o imaginează mulții. De ce ar trebui să le pese de umanitate? Sunt rari și prețioși și e treaba omului să-i găsească, să-i recunoască și să-i onoreze. Cel puțin așa credeau anticii: iar întemeierea și păstrarea *oracolelor* a fost prima chestiune a vieții și, de asemenea, a artei de a guverna. Zeii nu puteau controla natura sau destinul, dar puteau dezvălui funcționarea ei în momente cheie. Dacă ți s-ar arăta un zeu astăzi, într-un vis, ai avea energia interioară și puterea de a-l onora și de a-i îndeplini ordinele în lume? Sau, sterilizat de mintea stupului omniprezentă a sclavului modern, l-ai respinge pe el și pe tine însuți ca ireal sau nedemn, când colo e omul-insectă modern cu a sa pălăvrăgeală căruia îi lipsește realitatea. Dar eu te vreau îmbătat cu cel mai mare entuziasm și gata să primești cele mai mari binecuvântări cu mare încredere!

25

Tocilarii, atât de apreciați de mediocrii hainosexuali care conduc orașele și care vor să creadă că, ei bine, măcar sunt inteligenți și *merită RESPECT*, sunt oameni care posedă un fel de parodie autodistructivă a inteligenței. Ușurința lor cu conceptele și abstracțiile fără noimă îi face să creadă că înțeleg lucruri reale atunci când, de fapt, au doar o slabă înțelegere a cuvintelor și a gramaticii, suprageneralizate până la nesemnificativitate. Oamenii simpli confundă elocvența cu intelectul adevărat. Ar fi foarte ușor să speculăm, de exemplu, asupra celor două forme de viață pe care le-am menționat mai sus și să spunem, așa cum fac unii, că există progres în univers de la mai simplu la mai complex. Sună ca cei care cred în progresul istoric și că există o mișcare în istorie către mai multă rațiune, sau pace, sau prosperitate, sau libertate, sau ce-o mai fi. Tot acest mod de-a gândi este greșit. Chiar dacă cred că cele două procese fiziologice pe care le-am menționat descriu două tipuri diferite de viață, precum și condiții și scopuri diferite, nu există nicio dovadă a mișcării timpului în favoarea unuia sau celuilalt, indiferent dacă considerăm universul sau istoria omului. Ba chiar, dovezile ar indica o mișcare către forme de viață inferioare. Nu mă îndoiesc, în orice caz, că ființe de o frumusețe și o complexitate magnifică au existat înainte, dar că au dispărut din cauză că erau mult prea dificile condițiile pentru conservarea lor. De asemenea, nu există nicio îndoială că civilizația umană a venit și a plecat în multe cicluri, de-a lungul a câtorva sute de mii de ani. Civilizații mult mai avansate decât a noastră sunt îngropate sub kilometri de cenușă și stâncă, sau sub gheața Antarcticii, sau au fost complet pulverizate. Amintirea unor astfel de lucruri vine la tineri foarte sensibili, înzestrați cu un sistem nervos atât de puternic încât, asemenea unui parazit, preia organismul: în momentele de calm clar, o mică tulburare a voinței aduce o senzație vagă de amintire de demult... își amintesc brusc, ca o revelație…

26

Reîncarnarea este credința inițială oricărei societăți sau trib care și-a tras concluziile din observarea vieții și a naturii. Noile religii, credința Israelului și cele care au apărut din ea, și multe altele care au apărut în acea vreme sau care au apărut de atunci – cred că zoroastrismul este

probabil și rădăcina credinței în Biblie – au o oarecare inspirație divină la începuturile lor, dar cred că modul în care sunt interpretate acum este un design pur uman și calculat. Sunt abstracte, utilitare și au miez foarte politic. Înainte de acestea, aproape toate societățile aveau o credință în reîncarnare. Aceasta încă persistă în anumite locuri, deși sensul moral impus reîncarnării de către budism și hinduism este, ca și cel al lui Platon, realizat din motive de utilitate socială și este politic. Dar există multă semnificație în credința primitivă în reîncarnare, care este mai mult o credință primară și perenă. Este universală și naivă, și deci cred că trebuie să aibă ceva adevăr. Nu este posibil să o respingem ca fiind satisfacerea unei aspirații și a unei false dorințe de nemurire: în primul rând pentru că, după cum vedem, religiile de mai târziu reușesc acest lucru mult mai bine cu învățătura despre viața de după moarte, dar mai ales fiindcă pentru mulți oameni, reîncarnarea este un fel de iad. Cu toții ați avut vieți foarte confortabile și s-ar putea să nu vă deranjeze să treceți prin așa ceva din nou, dar încercați să vizitați o unitate de ardere. Viața este atât de dureroasă pentru mulți încât sinuciderea, o evadare din această închisoare infernală, este foarte comună în fiecare moment. Dar, din păcate pentru sinucideri, această moarte nu este sfârșitul poveștii. Cred că reîncarnarea este fundamental adevărată, deși majoritatea acestor religii au predat-o într-o formă metaforică populară numită metempsihoză. Aceasta este credința că sufletul, presupusa (dar falsă) unitate a voinței și intelectului, renaște pe deplin. Acest lucru este fals. Intelectul este o calitate pur fizică, precum forța musculară, și nu poate „renaște” mai mult decât pot renaște mușchii tăi, literalmente. Nu ești în cele din urmă intelectul tău, este imposibil, deși aceasta este ipoteza a aproape tuturor modernilor, chiar și atunci când susțin contrariul. Ei aruncă cu vorbe goale despre „supremația dorințelor” sau determinismului biologic, dar continuă să creadă că ei sunt intelectul lor, pur și simplu închiși de carne, materie, gene și „programare” biologică. E greșit! Și nu e intelectul cel ce renaște, o să vă spun ce este. Luați o muscă sau o furnică lucrătoare. Acest tip de ființă este foarte aproape de viața vegetală în anumite privințe. Are un intelect foarte primitiv, un sistem nervos foarte primitiv. Există moduri înnăscute de a se comporta, de a reacționa la anumiți stimuli, dorințe și orientări înnăscute „în sânge”, iar atunci când omorâți o furnică, următoarea va fi identică în acest sens. Renașterea sa este „instantanee”, deoarece furnica are o voință

care este împărtășită în mod egal între tipul său din colonie și, prin urmare, este persistentă și de durată. Odată ce regina este moartă, următoarea regină e de nedistins de ea prin acel lucru pe care Schopenhauer îl numește voință, despre care spune că este un mod înnăscut de a vrea, și care este într-un sens foarte literal o „reîncarnare” a acestui același lucru. Dacă nu vezi asta, este pentru că continui să te confunzi cu intelectul tău. Dar acea parte din tine care este cu adevărat tu persistă chiar și atunci când intelectul tău este adormit și ar persista chiar dacă ai avea amnezie completă. Dacă te îndoiești de acest lucru, pune-ți această întrebare: dacă ar trebui să alegi o persoană pe care o iubești, ai prefera ca ea să uite totul, dar să continue să se comporte așa cum ai știut întotdeauna că o va face, sau ai prefera să-i păstreze toate amintirile și toate cunoștințele sale dar își schimbă radical personalitatea? La această întrebare este uşor de răspuns... dacă iubești pe cineva doar pentru ceea ce știe sau își amintește... toată lumea știe că este o trădare pentru *că nu ești asta*. Și, de fapt, nu există o schimbare radicală a personalității. Formele de viață inferioare sunt aproape uniforme în voința lor sau în modurile înnăscute de a acționa și, de asemenea, foarte simple: în cazul amibelor și altele, ele nu sunt departe de comportamentul forțelor naturale, cum ar fi gravitația, care este complet uniformă și persistentă. Odată moarte, ele renasc imediat și chiar trăiesc în mai multe corpuri simultan. Pentru animalele superioare și mai diferențiate, Voința apare mai deosebit de definită pentru fiecare tip, specie și, în cele din urmă, fiecare exemplar când vine vorba de om. Dar această realitate biologică, indiferent de ceea ce știm, de ceea ce ne amintim sau de ceea ce decidem în mod conștient, este o chestiune de sânge și corp, și aceeași ființă, același lucru sau aceeași Voință, oricum vreți să o numiți, va fi renăscut în același mod. Într-un timp diferit, dar același mod particular de a dori și de a te comporta care este în tine se va întoarce: acesta este adevăratul sens al reîncarnării. Și cu excesul de oameni din timpul nostru, trebuie să ne întrebăm dacă aceeași ființă nu trăiește și acum în mai multe corpuri uneori. De unde vin aceste ființe? Unii au spus că din aceste noi miliarde de hua-meni, ce într-o viață trecută trebuie să fi fost amibe, lăcuste și alte insecte care se nasc în mulțime în fiecare anotimp. Mi-aș dori ca acest lucru să fie adevărat, dar mai degrabă cred că și în epoci anterioare omenirea s-a umflat și la câteva miliarde sau chiar mai mult...

și, de asemenea, nu am nicio îndoială că întregul univers e plin de viață de toate felurile.

27

Ar fi interesant de știut ce eveniment sau cale a dus la „extincție” în fiecare ciclu anterior al civilizației umane. Dacă este ceva complet întâmplător și extern, cum ar fi asteroizii sau vulcanii, sau dacă este ceva inerent civilizației ca atare... o circumstanță sau un comportament care duce la o boală virulentă, sau un fel de armă grozavă, sau poate chiar ceva mai straniu. Mă întreb dacă popoarele și religiile care există acum au existat și în ciclurile trecute sub denumiri diferite, cu circumstanțe ușor diferite și înfățișări superficiale, dar fundamental aceleași. Și fie că una dintre ele sau un set dintre ele, fie o nouă credință care nici măcar nu a apărut încă, este cauza sfârșitului civilizației în fiecare ciclu. O broască mi-a sugerat odată că explozia populațiilor africane din timpul nostru este evenimentul descris în filmul *Alien*, o populație crescută sub cea mai extremă încărcătură de patogeni și care, în ciuda slăbiciunilor sale la frig, poate totuși să facă atât de multe daune pentru restul lumii că societățile se prăbușesc sub marșul *zombilor*... personal mă îndoiesc. Asia îi va elimina fără să se uite de două ori sau să le audă suferința. Mai degrabă cred că sfârșitul ciclurilor anterioare a variat, dar că de foarte multe ori, și acesta este cel mai interesant, o cauză a fost apariția unor frății de sălbatici care au decis să purifice pământul și să-l scape de infestarea gândacului-om. Pentru că, din păcate, pe termen lung, dezvoltarea civilizației și confortului duce la proliferarea vieții deteriorate, inovația umană duce la avorturi nespuse ale vieții, iar bărbații de la periferie care doresc să păstreze ordinea naturală încep să pună la cale sfârșitul tuturor. De asemenea, mă întreb dacă ceva civilizație străveche a reușit să scape din toate aceste cicluri de distrugere și s-a ascuns sub pământ undeva. Poate că sunt cu adevărat eterni și trăiesc viața ca pe o experiență, detașați, vizând-o ca pe un vis jucăuș pe care îl pot observa de la distanță... poate un emisar iese din când în când la suprafață pentru a se distra. Dar mă înfioră gândul că, prin același raționament, viața de robot avortat la care masa umanității degenerează inevitabil cu fiecare ciclu de civilizație a

supraviețuit și ea, poate în mici comunități de „cârtițe”, în interiorul dealurilor de calcar uscat, sau nu departe sub pământ în rețele străvechi de peșteri și tuneluri. Nu există nicio îndoială că poveștile despre vampiri, umanoizi criptici și multe alte lucruri s-ar putea referi la acești rătăciți degenerați care ne prăduiesc și ne terorizează... fără nicio îndoială că multe zeități au descins din cele două tipuri și că lucruri mai ciudate există încă în subteran. Vă rog vedeți deroii[1] dacă vă interesează… Sunt mai multe lucruri…

28

Nu poate exista „inteligență artificială” în sensul la care se referă lumea cu adevărat. Dacă se referă la vreo mașinărie care aproximează intelectul omului, acest lucru poate fi posibil și chiar foarte util, deși sunt departe de obiectivele lor la momentul de față. Succesul la șah este singura lor mare realizare, dar încă nu reușesc să lovească o minge, să toarne ketchup, să recunoască simple obiecte... poate să vâneze, sau să supraviețuiască vânat? Dar lumea nu se referă niciodată doar la intelect în acest fel, sau aproximarea crasă a acestuia: când lumea vorbește de „inteligență artificială”, la ceea ce se referă întotdeauna este *viață* artificială, un robot de un fel sau o conștiință artificială care nu se poate distinge de conștiința umană. Există o aparent diferită, dar de fapt aceeași, speculație pe care tocilarii o iubesc: că universul este „logică” sau informație. Că ceea ce constituie materie poate în fapt să fie înregistrată ca „informații”, ca relații de logică și că de aceea universul trebuie să fie tocmai acesta – aceasta este și în spatele credinței că-ți poți „încărca” inteligența într-un computer și să atingi nemurirea și multe alte imbecilități. Motivația pentru aceasta este tipicarismul și, de asemenea oarecum, modul de gândire evreiesc sau tendința iudeică ce promovează perspicacitatea cu cuvinte și numere, dar se apropie de deficiență mintală și chiar retardare atunci când vine vorba de orice lucru vizual. Ura evreiască față de materie, un prejudiciu străvechi care precede Bibliei și, de asemenea, ura pentru frumuseţea pe care o împărtăşesc cu alţi oameni semitici – şi multe altele – toate acestea se reunesc pentru a promova acest

[1] n.t. DERO’s- de la ,,detrimental robots”, creaturi fictive din operele lui Richard Sharpe Shaver.

gen de tocilaritate agresivă. Asta este originea multora dintre aceste afirmații, deși nu ar trebui imaginat că aici sau în altă parte mă refer la toți evreii, sau că acest lucru absolvă non-evreii. Pentru că tendința „iudaizantă" despre care vorbesc este inerentă naturii umane și este foarte comună și printre ne-evrei și într-o anumită măsură există în toată lumea, împreună cu dragostea contra-acționară pentru materie vibrantă, imagine, si frumusețe. Doar că există în grade diferite în diferiți oameni și popoare. În orice caz, toate aceste iluzii, că poți fi „încărcat" pentru că „creierul" tău poate fi încărcat, că „universul este informație" sau că ceva de genul „inteligenței artificiale" poate exista de fapt, sunt toate la bază aceeași amăgire și aceeași fantezie de putere a tocilarului. Tocilarul poate fi descris ca o persoană de inteligență neelegantă și pedantică, de multe ori mediocră, care are o îngâmfare în intelect, ba chiar și în memorarea faptelor, a proiectării unor concepte stângace la care se așteaptă apoi ca realitatea să se potrivescă ca pe patul lui Procrust... Și se identifică cu asta. Sunt oameni foarte rari în istorie, chiar și câțiva sfinți și martiri, cărora le era rușine de caracterul lor rău și de voința lor și au căutat mântuirea în contemplare, au căutat o scăpare în aceasta. Sunt câteodată oameni nobili, dar asta nu îl descrie pe tocilar. Tocilarul nu se urăște pe sine, natura sa, tendințele sau spiritul său, nici intelectul lui nu este suficient de puternic pentru a-i uimi prea mult voința nevoiașă și să ia în considerare lucrurile fără presiunea intereselor sau gravitatea dorințelor mărunte. Nu vede niciodată lucrurile cum o face adevăratul geniu sau artistul, când partea perceptivă a intelectului devine atât de viguroasă că biruiește orice altceva... astfel încât plinătatea obiectului să ocupe total conștiința și o idee, sau o nouă perspectivă asupra lumii, să fie înțeleasă cu adevărat. Nu, tocilarul este o creatură a voinței – este sub conducerea unei voinţe mărunte în sensul cotidian, şi toate gândurile, conceptele și desenele lui au o calitate *forțată* pentru că se referă întotdeauna la nevoie și dorință pentru un fel de câştig. Acesta este deseori doar câştig material, dar dorința de prestigiu este și mai rea. La oamenii de intelect dorinţa de prestigiul este adesea cel mai dezgustător lucru, mai ales când nu există bărbăție nativă, pentru că aceasta duce la lașitate și minciună, faţă de alţii şi faţă de sine. Din acest motiv Nietzsche spunea că bărbăția este prima cerință a filosofului, dar nu există nimeni mai departe de filozof decât de tocilarul bleg și nu există dușman mai implacabil al rasei umane și al geniul

speciei, decât doar acest tocilar și tot ce el reprezintă. Încercarea de a „imita” viața prin algoritmi, prin forța brută a încercării și erorii, nu va crea niciodată nici viață, nici „conștiință” – exact de ce anume ar fi o astfel de mașinărie „conștientă”? – ci doar atât, o mimă sau parodie a intelectului uman mediu. O oglindă și exaltare a intelectului fals al tocilarului, care nu părăsește niciodată fluxul de cuvinte, silogisme, motive și dorinți, care e întotdeauna forțat și născocit, pentru că este sub presiunea unor nevoi meschine. Și este cu adevărat grotesc. E ca și cum ai avea o fată pe care o dorești, ea moare, dar folosind Big Magic îi reanimi cadavrul, o machiezi, reînveți acest zombi să vorbească, o obligi să copieze toate vechile ei obiceiuri, condiționează-o cum ai condiționa un porumbel să acţioneze în moduri pe care ţi le aminteşti şi ți-au placut. Dar, în cele din urmă, ea este doar o păpușă reanimată, iar asta e grotesc. Exact asta este „IA”. Este o fantezie de putere a conspiraţiei intereselor biologice care uneşte tocilarii, intelectul „rațiunii” – partea care crede în cuvinte goale – cei de pe la mijloc și evreii spiritului omenesc să spere în *golemul* lor. „IA” este *golemul* celor care urăsc *viața*.... Este adevăratul lor Mesia și răzbunarea lor.

29

Tinerețea și frumusețea sunt urâte universal în aproape toate societățile umane de-a lungul istoriei. Aceste societăți sunt conduse de bătrâni ramoliți și sclerotici. Uneori, folosesc imaginea femeii grase „Mama Pământ” să le dea una peste cap tinerilor pentru a-i face să se supună. Alteori, încurajează urâțenia sub toate formele ei: urâțenie și perversitate în obicei, scarificare, circumcizie, automutilare. Datini și autorități religioase care se preocupă de modul în care trebuie să te ștergi la fund, să te speli pe dinți, câte degete să bagi în anus pentru a atinge nu știu ce obiectiv „magico-medical”, legalisme meschine de tot felul – secta șiită printre musulmani și iudaismul rabinic sunt cele mai asemănătoare. Toate acestea înăbușesc adevăratul entuziasm religios și adevărata știință oraculară, din care poate evolua artă de mare frumusețe. Adesea, mâncarea lor este neapetisantă și seamănă cu pietre fierte. Limbile lor – majoritatea limbilor umane sunt atât de greu de ascultat! Tagalog este aproape tortură

la auz, deși nu intenționez să evidențiez această cultură, nu stă deloc cel mai rău din punct de vedere al iubirii pentru urât (de fapt, filipinezii pot fi un popor plăcut, cu un simț al umorului ghiduș moștenit de la de-mult-pierduții *negritos*, acum absorbiți în populația lor). Oamenii lor sunt urâți: milenii de căsătorii aranjate, din considerente financiare, între indieni – inițial un popor nobil – au dus la o națiune de un miliard de locuitori, care aproape niciodată nu câștigă competiții sportive, care a câștigat mai puține medalii de aur de la crearea sa decât micuța Croația din 1992, unde bărbații și femeile sunt consangvini, urâți, nesexy și aproape deformați. Nu intenționez să mă iau de ei, pentru că sunt cu greu singurii, iar această urâțenie, urâțenia fizică, este aproape universală în rasa umană. Frumusețea este prerogativa foarte rară și prețioasă a triburilor care s-au străduit să promoveze nașterea pentru altceva decât câștig financiar, social și politic. Nu, promovarea urâțeniei este aproape universală, iar dragostea pentru frumos este atât de rară: printre marile civilizații, doar grecii antici, francezii, japonezii și oarecum italienii sunt adevărați iubitori de frumos și de rafinament și își bazează existența exclusiv pe promovarea frumuseții. De câte ori în istorie au devenit culturile urâte și meschine, deoarece interesul financiar a depășit eugenia în căsătorie – iar iubirea liberă, deși nu este perfectă, este puțin mai eugenică decât a-i lăsa pe tați să-și dea la schimb fiicele pentru câștig personal. În ura și neîncrederea lor față de frumos, se simte că aceste societăți trăiesc sub o *presiune* enormă a nevoii. Adevăratul lor conducător este zeul gravitației și sunt dominați de fricile de viitor, de nespusele anxietăți legate de bani și materie, și de comportament nedorit și brutal, toate motivate de *nevoie*, de dorința de a *apuca*, de sentimentul că toți se hrănesc din faptul că *se profită de pe urma lor*. Întotdeauna simt că *nu-s respectați*. Dorința de *respect* este adevărata marcă a celor veșnic neglijați. Neîncrederea în frumusețe este uneori vândută ca respingere trufașă a dorinței materiale de către sfinți, gentili sau contemplativi. Dar asta e doar o prostie și poți privi așa. Culturile care urăsc frumosul au o altă caracteristică pe care toate o împărtășesc și care este foarte revelatoare. Urăsc de asemenea și intimitatea, și spațiul personal, urăsc de asemenea și frumusețea în bune maniere, și manierele rafinate. Aceste societăți se bazează atât de mult pe solidaritatea populară, încât este considerat normal să dai buzna în casele altora, absurd să ceri să se ciocăne; scot sunete de animale când mănâncă – sau, felul în care se

spune că acești oameni *miros* în istorie ori de câte ori sunt întâlnite astfel de societăți – toate acestea vă zic ce înseamnă cu adevărat ura față de frumos. Freud se referă la durerea interioară pe care mulți dintre clienții săi au experimentat-o încercând să treacă de la acest tip de cultură medievală, colectivă, înăbușitoare a urâțeniei, la una în care spațiul și distanța personală, rafinamentul și frumusețea erau dimpotrivă apreciate. Este vorba despre ura distincției sau superiorității, ura față de principiul *diferenței și distanței* dintre indivizi, care este prin contrast atât de apreciat în aceste foarte rare culturi iubitoare de frumos. Iar ura pentru superioritate vine din suspiciunea pe care o simt mulți oameni din aceste societăți care urăsc frumosul, cum că, nefiind supuși presiunilor oribile ale *nevoii* și anxietății sub care trăiesc ei înșiși, oamenii frumoși și lipsiți de griji își bat joc de ceea ce iau ei cel mai în serios. Frumusețea amenință să anuleze înregimentarea sub care trebuie să-și supună *nevoia* constantă și crudă de lucruri. Acesta este motivul pentru care astfel de societăți se coboară la cele mai josnice apucături de îndată ce legile lor native sunt chiar și ușor relaxate. Acesta este cazul islamului. Evreii, atunci când sunt privați de religia lor, precum și perșii care trăiesc sub tirania legii șiite, și în special locuitorii statelor din Golf, toți revin la un grosolan stadiu de animal fără legile lor rigide și devin complet disoluți, așa cum se spune că au fost arabii înainte de Islam. Și se vor întoarce la asta în curând. Nu trebuie să adaug note pentru autiști și pedanți: bărbați ca John Milius sunt scutiți de astfel de judecăți, dar existența lor nu are nicio legătură, într-un fel sau altul, cu punctul meu de aici, care privește tipurile generale și modalitățile pe care le generează. Vorbesc despre două viziuni opuse asupra vieții care se bazează pe două nevoi foarte diferite din două orientări biologice foarte diferite. Nu poate exista niciun compromis între cei care trăiesc sub presiunea *nevoii* și a creșterii materiale, care sunt umbrele umblătoare ale morților și, pe de altă parte, cei care sunt lipsiți de griji, veseli, iubitor de plăceri și închinați frumuseții. Unul caută păstrarea și extinderea vieții ordinare, celălalt caută exaltarea vieții.

30

Printre greci, bărbatul de putere era numit *aner*, care era diferit de celălalt cuvânt folosit, *anthropos*, care se referea numai la o ființă din umbră, neclară, un fel de formă umanoidă. Bărbatul adevărat era rar, iar

majoritatea bărbaților nu erau și nu sunt bărbați adevărați! Cuvântul a fost folosit la început doar pentru semizei și supraoameni precum Ahile, Diomede sau Ulise. În *Iliada*, Diomede, în momentul său de glorie, este comparat cu un leu al cărui spirit a fost stârnit de mânia unei răni și care împrăștie ciobanii și câinii de fața lui. Atena i-a aprins un foc pe cap și pe umeri și l-a marcat ca fiind unul posedat de adevărata forță interioară a tuturor lucrurilor. Acesta izbucnește acum din el și luminează mai presus de toate celelalte. Omul adevărat a fost un om plin de curaj și îndrăzneală, care proveneau dintr-un exces de ființă. Această idee a fost împărtășită și de alte culturi ariene; romanul *vir*, sanscritul și avestanul *nar*, galezul *ner*, proto-indo-europeanul *Hner*, toate se referă, în cele din urmă, la un fel de forță vitală capabilă de o putere supraomenească. Există un alt cuvânt, înrudit, referitor la tinerețea virilă: *ayu*; *ayu* se referă la forța de viață tinerească care se reînnoiește cu fiecare generație, trecând de la viață la viață la nesfârșit, persistând pentru totdeauna. Este originea tuturor cuvintelor indo-europene pentru tineret, precum și puterea și forța tinerească. Apare în latină *iuuenis*, în sanscrită și în toate formele germanice și engleze. Dar mai presus de toate, este același cuvânt, aceeași idee care se ascunde în spatele latinelor *aetas* și *aeternus*, în spatele viziunii unei epoci, a unei epoci ciclice, a eternității. Cât de încărcat de sens este faptul că tinerețea și eternitatea sunt același cuvânt și aceeași idee în aceste limbi! Cuvintele gotice și germanice sunt aceleași. Această idee este foarte vie în greacă! În aceasta, cuvintele *aiei*, care înseamnă eternitate, și cuvântul *aion*, conțin ambele la rădăcină acest sens: durata vieții, forță vitală, forță tinerească. Acești oameni au considerat vigoarea tinereții drept adevărata forță motrice a vieții și a tuturor lucrurilor, reînnoindu-se veșnic, reîncarnându-se din nou în fiecare generație în toată puterea ei, chiar dacă amintirile oamenilor și societăților dispar. Dacă vrei cea mai frumoasă expresie poetică a acestei viziuni, trebuie să vezi în *Iliada* când Homer descrie moartea lui Euphorbus. Moartea lui este comparată cu un copac tânăr în floarea vieții, doborât de un vânt violent. Pitagora, uitându-se la scutul lui Euphorbus din Sicilia, a izbucnit în plâns, amintindu-și că el fusese acel om. Știa ce se ascunde de cealaltă parte a scutului. Această viziune persistă: și de aceea cineva ca D.H. Lawrence ar putea să se uite la sarcofagele vechilor toscani și să vadă în acest popor iubitor de plăcere și frumusețe o celebrare a ceva foarte asemănător. Își pun

pe obiectele funerare imagini de bucurie, ospătare, viață înfloritoare și abundentă și bucurie mare, petreceri cu vin, delfini săritori, pentru a ne aminti că această forță ireprimabilă, natura, tinerețea continuă ca nouă cu fiecare generație și nu este niciodată învinsă de moarte. În același mod, când postez fizicurile unor tineri frumoși și atrăgători, o fac pentru că, contemplându-i, sunt plin de calm profund și bucurie – văd în ei întinerirea persistentă a aceleiași forțe eterne, care se află în interiorul tuturor lucrurilor. Văd în această forță designul și intenția ascunsă a naturii, dorința ei de a se autodepăși. Desenele ei sunt de nedescris și ceea ce realizează și își dorește este misterios pentru noi, poate fi înțeles doar imperfect și metaforic. „Planul" și designul său depășesc înțelegerea umană, dar nu există nicio îndoială că ea se străduiește, împotriva multor alte „facțiuni" și forțe centrifuge, să producă și să creeze o creatură superioară, un specimen de frumusețe și putere teribilă. Nu mă îndoiesc că zeii, dacă ar exista, ar arăta doar ca versiuni perfecționate și îmbunătățite ale fizicurilor tinerilor frumoși, așa cum le-au apărut oracolelor grecești în vise. Ei au fost primii care au descoperit adevărata formă biologică și fizică a omului, forma corectă, adevăratele proporții. Nici nu mă îndoiesc că această forță, fiind în noi împreună cu ceilalți, a făcut din istoria umană, viața și propriile noastre minți câmpul de luptă și teatrul acțiunii sale și că pasivitatea în fața puterii sale este, prin urmare, absurdă: ne cheamă la să ne lăsăm stăpâniți de ea și să ducem război în numele ei împotriva dușmanilor săi. Dacă vrei să înțelegi adevărata putere a *aionului*, energiei eterne și juvenile care este universul, trebuie să studiezi ce mai rămâne din Heraclit atunci când folosește acest cuvânt și cum îl conectează la ideea de *foc* care este esența tuturor lucrurilor și a tuturor acțiunilor. Și are perfectă dreptate când spune: „Cei mai buni doresc un lucru mai presus de orice, faima veșnică printre muritori; dar cei mulți se îndoapă ca vitele". În *asta* cred!

Partea II: Parabola închisorii de fier

31

Dacă recunoști patologia, disfuncționalitatea, viața distorsionată așa cum e ea te poate învăța multe despre viața într-o stare sănătoasă. Nu este nimic greșit în a privi viața aflată în stare de suferință, dacă nu o confunzi cu viața în ascensiune și libertate. Când pui un câine de lucru ca un terrier, chiar un Jack Russell drăgălaș, într-un apartament, va începe să încerce să sape prin podea. Acest mod le este înnăscut, ei caută dezvoltarea puterilor lor și sunt foarte puține lucruri mai triste decât să văd un animal împiedicat astfel. Jucându-se în a deveni el însuși, dar redus la o păpușă și un rol inutil. Carl Schmitt a spus: „Ne-au scos la pășune". Aceasta este condiția vieții în lumea modernă.

32

Lumea modernă nu este rea doar pentru că este modernă; și este mai bună decât unele epoci din trecut. Multe părți ale trecutului au fost la fel de sau mai rele decât situația noastră, și din aceleași motive. Modernul nu reprezintă „nimic nou": este revenirea unei subjugări și defectări foarte vechi sub un brand nou, promovat de concepte și justificări noi. Dacă vreți să vedeți viitorul nostru, priviți Europa așa cum a existat înainte de 1600 î.Hr., sau o mare parte a lumii așa cum a fost până de curând și încă este... viața comunală a casei lungi[2] cu tinerii săi dominați și stricați de către bătrâni și sclerotici, de către matriarhi, modul mâzgă și drojdie în viața umană depășind și subjugând toate aspirațiile superioare. „Orașele" aztece cu douăzeci de proști care dorm și mănâncă de pe jos, demagogizați cu masele de preoți însetați de sânge și cu ochii morți. Nu este cu nimic diferit dacă ei folosesc doxa Rațiunii și Logosului pentru a ne purta către această viață.

33

O istorie a defectării moderne – S-au scris atât de multe lucruri diferite despre bolile modernității sau despre criza situației noastre. Atât în stânga, cât și în dreapta, mulți, poate cei mai mulți, cred că ceva a mers teribil de

[2] n.t. Casa lungă (eng. *„the longhouse"*) - tip de locuință comunală cu origini în neolitic și găsită prin diferite culturi din Asia, Europa și America de Nord.

rău. Chiar și cei care iubesc anumite aspecte ale noii ere, cum ar fi tehnologia, privesc departe de vremurile noastre banale și-n schimb speră într-o înflorire futuristă care nu este încă aici. M-am cam săturat de toate astea! Nu vreau să repet doar alte calomnii asupra modernității, pe care mulți dintre voi deja le cunoașteți. Cele mai multe dintre acestea sunt note de subsol sau comentarii la Prologul lui Nietzsche din *Zarathustra*, unde descrie Ultimul Om. Ultimul Om a fost greșit confundat cu burghezul, deși Nietzsche a spus că este ceva mult mai rău. Houellebecq, ale cărui explicații sunt despre problema sexuală a modernității, a *incel*-ului[3] – toate aceste explicații sunt grozave și adevărate, dar până și el doar îl urmărește pe Nietzsche. Dacă vrei să înțelegi adevărata problemă a timpurilor noastre, ai ce citi, nu voi trăncăni asupra ei. Vreau să mă aplec asupra unui caz particular de domesticire, de defectare, de viață potențial înălțată care a fost zădărnicită, pentru a ilustra problema modernă. „Povestea" bizară a cum s-a dezvoltat *regina*, a dezvoltării homosexualului efeminat modern este foarte grăitoare. Problema homosexualului modern este revelatoare, deoarece el este modelul prin care multe alte tipuri de viață superioară au fost zădărnicite și distorsionate în altceva. Nu vă lăsați păcăliți de propagandiști: homosexualul modern nu are nimic de-a face cu vechea „bisexualitate prădătoare" sau cu riturile pederastice întâlnite în multe societăți. Pe de o parte, oamenii ca *regina* modernă au existat dintotdeauna, dar pe de altă parte, există multe exemplare care devin așa acum, care nu ar fi făcut-o înainte. Acesta este un eveniment foarte nefericit din viața unui animal. Camille Paglia susține că homosexualul modern este un produs al presiunilor vieții post-industriale. Modelul lui este cel al unui băiat foarte sensibil, deschis experiențelor estetice de tot felul, poate genul de băiat ușor nevrotic și artistic care, cu un secol în urmă, ar fi experimentat sinestezia; acest băiat este descurajat de hârjoneala de vestiar și de masculinitatea „aspră" a fraților săi, a tatălui său și a altor băieți de vârsta lui. Distanța față de această masculinitate este concomitentă cu apropierea excesivă față de mama lui, idolatrizând femininul: la pubertate, distanța sau teama de masculinitate îl face să o erotizeze, în timp ce se îndepărtează de femei, fie de la prea multă familiaritate, fie de la prea multă venerare. În asta are dreptate doar pe jumătate, iar cealaltă jumătate a poveștii am descoperit-o datorită unei minți extraterestre ale cărei învățături au fost

[3] n.t. incel - celibat involuntar (eng. "involuntary celibate")

răspândite printre unele dintre broaște. Numele lui este Harro MJ, dar cred că este un nume fals. Vă povestesc aici câteva dintre ideile lui, cum le-am înțeles mai bine. Cred că își spune propria poveste, sau a cuiva pe care-l cunoaște: povestește cum lumea modernă i-a corupt natura prin rigoare și l-a transformat într-un homo. Dar cred că povestea lui vorbește multor altora care nu au devenit gay, dar care au fost totuși desfigurați în alt fel... de aceeași forță. Acum, reafirmarea lui Paglia din Freud este corectă, dar ratează o parte importantă a poveștii, și anume de ce un astfel de băiat se îndepărtează de masculinitatea semenilor săi în primă instanță. Nu zgomotul sau duritatea competiției bărbaților ca atare îl fac să întoarcă spatele, ci natura total falsă sau artificială a acestor evenimente, în general în timpul nostru. Acest băiat percepe ceea ce semenii săi nu percep, natura condiționată și complet dependentă a vieții din timpul nostru. Nu masculinitatea, competiția pentru statut între bărbați, duritatea fizică îl fac să fie pe dos... ci faptul că toate aceste jocuri se desfășoară într-un *spațiu* deja *deținut*. E aspect al vremurilor noastre ce e esențial să fie înțeles. Când vorbesc despre ceva de genul spațiului deținut, nu ar trebui să rămână doar o vorbă. Când înțelegi ceva, ce vreau să spun e că trebuie să-l vezi și să-l simți ca pe un peisaj pe care l-ai cunoscut încă din tinerețe, cum să-i navighezi toate colțurile, în diferitele înălțimi ale pământului, pe malurile pârâurilor, unde sunt copacii și cum se simte printre ei, cât durează să mergi de la cutare sau cutare grupă de fagi până la fabrica abandonată, ca harta să fie deja în corpul tău. Este singura modalitate de a înțelege cu adevărat ceva. Cred că un băiat ca acesta este unul dintre tipurile care văd prin mascarada pe care stăpânii minciunii i-o flutură în față, jocul de umbre pentru a-i orbi pe cei mulți, și este dezgustat, poate nu de virilitate, ci de caracterul bufon și iluzoriu al masculinității moderne. Masculul învins care este transformat într-o fiară castrată pentru femei și stăpâni ascunși este un lucru groaznic de văzut. Încleștările pentru statut, luptele fizice, aventurile pe care băieții ar trebui să le experimenteze într-o stare a naturii... toate acestea sunt în natură menite ca pregătire pentru viață, pentru o viață de cucerire și expansiune. Adolescenții romani de clasă patriciană erau deja trimiși în misiune în numele imperiului în străinătate. Bărbatul occidental adult modern cere permisiunea să-i privească pe alți bărbați făcând sport, să soarbă porcării din ulei vegetal, să cerșească „păsărică" în timpul actului sexual simulat, să se masturbeze cu plastic pe măciucă. Tocmai un personaj

născut pentru cucerire, pentru expansiune, un tip de băiat precoce care caută dezvoltare *adevarată* și adevarata dominare a spațiului din jurul său, care înțelege în sângele lui că jocul si virilitatea sunt *în acest scop*, tocmai un astfel de băiat își va găsi așteptările asupra vieții zdrobite și dejucate imediat ce i se deschid ochii. Acest lucru poate avea loc în jurul vârstei de șase sau șapte ani, dar uneori se întâmplă mai devreme. Un astfel de băiat ajunge atunci să nu aibă decât dispreț față de cei dintre semenii săi care, nevăzând supunerea în care ne aflăm, continuă sub iluzia lor și *acceptă* stricăciunea pe care stăpânii umbrelor o încep asupra spiritului uman în jurul acestei epoci a trezirii – la nouă sau zece ani, „educația" e aproape deja completă în vremea noastră. Ei se supun jugului și simulacrul lor de masculinitate nu este altceva decât o parodie a adevăratei virilități, care, în stare de ascensiune, se dezvoltă în dorința de a domina cu adevărat spațiul din jur, și nu într-o caricatură în folosul femeilor. Dar această dominare nu este posibilă atunci când *spațiul este deja deținut*. Această intuiție a *spațiului deținut* apare foarte devreme: cu ochii deschiși, parcă un spirit rău locuiește totul. Cred că există multe tipuri de băieți energici, perceptivi, care ajung în acest stadiu, care sunt respinși de autocastrarea morală și biologică a semenilor lor convenționali, care simt limitările înăbușitoare ale spațiului modern. Restul acestei povești este mai specific băiatului care, ca răspuns, devine un homo sau „bărbat cu fustă", iar Paglia are dreptate cu privire la această parte – masculinitatea respinsă pur și simplu din cauza distanței față de alți băieți în general, în principal din cauza unui anumite suprasensibilități native. Dar există și observația suplimentară că atunci când, la sfârșitul adolescenței sau la un moment dat în tinerețe, un astfel de băiat decide că este „gay", este doar actul final de auto-neînțelegere. Drama spiritului său este reinterpretată în termeni sexuali. S-a convins că sentimentul de represiune și de groază care l-a însoțit de-a lungul vieții s-a datorat faptului că dorințele sale sexuale sau „sexualitatea" fuseseră reprimate de „societate". El uită cum s-au dezvoltat aceste dorințe sexuale în primă instanță, că aceste dorințe însele erau un rezultat distorsionat al adevărului care i-a apărut în tăcere, adevărul supunerii totale și al domesticirii spațiului în care se afla. Devenind „gay", crede că scapă de acest sentiment de limitare și de subjugare primitivă pe care l-a simțit când era băiețel: și-a reinterpretat întreaga sa dramă ca pe o poveste lăcrămoasă despre sexualitatea suprimată sau asuprită de normele sociale și politice

retrograde. În aceasta, el însuși devine un pion involuntar al înseși puteri pe care, în copilărie, el o intuise ca fiind dușmanul, marea umbră sufocantă a timpului nostru, care înăbușă toată viața superioară. Homosexualul este soldatul spiritual al noului regim, deși s-a născut pentru a fi dușmanul acestuia. Asta este latura neobișnuită a acestei conștientizări, că unii dintre cei mai sensibili și perspicaci tineri, cei probabil impregnați cu o scânteie de inspirație și un spirit de cucerire și expansiune, ajung să devină avangarda a ceea ce i-a înăbușit și i-a stricat. Într-o epocă anterioară, ei nu ar fi fost deloc gay. Povestea unui astfel de băiat este povestea tuturor tipurilor superioare ale timpurilor noastre. Nu toți homosexualii sunt de această origine – există Jeffrey Dahmer, mai sunt și alții. Și, desigur, nu toți băieții superiori devin homosexuali, ci doar o mică minoritate. Dar toate tipurile superioare ale timpului nostru sunt afectate de o dramă similară a minții – ceea ce se întâmplă mai târziu, sexualizarea acelei alienări specifice acestui caz, o folosesc doar ca exemplul cel mai izbitor. Acum, în toate acestea, vedeți această idee de spațiu sau teritoriu care este deja închis și posedat. Și asta ridică întrebarea despre ce este această forță. Cred că răspunsul la această problemă nu este atât de simplu, dar o caracteristică a acestei noi condiții în epoca modernă este că stăpânii sunt ascunși. Iată de ce această condiție de subjugare pare atât de sufocantă, pentru că ei se ascund și, prin urmare, nu există nicio posibilitate de a-i provoca deschis și bărbătește. Problema asta trebuie înțeleasă apoi printr-un exemplu de alt tip... si mă refer la cel al *spionului*. Vioaie și instructivă este problematica *lumii subterane gay*, care nu mai există cu adevărat în timpul nostru. Dar în anii 1950 și puțin înainte, când sistemul tiraniei globale era ferm stabilit, nu ar trebui să fie surprinzător, din tot ce s-a spus, că lumea interlopă gay era „negativul" lumii noii ordini, sita ei și supapa sa de presiune. *Lumea subternaă gay făcea parte din „rest"*. Fenomenul „homosexualității" în lumea modernă atinge cea mai profundă dintre problemele politice și sociale: a fost întotdeauna lumea fantomă, lumea din subteran de resturi pe care inginerii timpului nostru nu au reușit să o gestioneze sau să țină cont de ea în ridicarea Leviatanului. Această lume subterană cuprindea mult mai mult decât homosexualii vremii, desigur: asta e ideea. Dar homosexualii au format un fel de „populație masivă" care a oferit o punte ușoară între acea lume și a noastră. De asemenea, au făcut-o mult mai permeabilă pentru ceilalți: dacă aveai o prietenă, poate o gagică artistică, ea avea un prieten

gay; ai putea merge cu ei în salonul acestei demi-lumi și acolo ar fi... poate după două contacte sociale îndepărtate... ar fi... unul dintre *ei*. Dar acum că acea lume a dispărut, nu ai o modalitate ușoară de a ști de unde să începi. Granițele sale au fost monitorizate, punctele sale de intrare au fost controlate, dar a existat întotdeauna ca un spațiu de libertate în afara omniprezenței domesticirii în civilizația post-industrială. Să nu uităm, repet, că „lumea subterană gay" cu greu se rezuma la gay, ci tocmai, era pătrunsă de tot felul de devianți, pervertiți, curve, proxeneți, impresari, proprietari de cluburi de noapte, mafioți, interlopi, spioni, servicii informaționale de toate felurile – doar vezi Societatea Oceanului Întunecat (Gen'yōsha) și vei înțelege. Societatea Oceanului Întunecat din Japonia este cheia înțelegerii întregii organizații politice și sociale moderne, deoarece sub omniprezența domesticirii și gestionării civilizației moderne, sub ordinea ei superficială, a rămas „lumea plutitoare", lumea liberă ca un ocean întunecat și statornic în care umblă monștrii, inclusiv domnii și artizanii acestei noi civilizații înșiși. Ei încă trăiesc în această lume, nu a noastră. Lumea noastră este casa supunerii, ei trăiesc în tărâmul libertății și puterii. Numai că, cu numărul relativ mare de gay care există, această lume era mult mai mare decât este acum și mai variată, punctele ei de intrare mai pătrunzătoare. Spațiul de noapte pe care homosexualii și l-au creat pentru ei înșiși, în care puteau cel puțin să *simtă* că au noi posibilități de a înflori și de a acționa, a fost distrus în anii 1980 mai întâi de SIDA, apoi în paralel de „drepturile gay" și „identitatea gay", prin care au ieșit „la iveală" și au devenit cei mai răi și mai nemiloși aplicatori ai statului sclavagist global. Dar destule despre ei: trebuie să înțelegi! Folosesc asta ca o ilustrare și un exemplu adevărat a ceea ce se întâmplă cu *toate* tipurile superioare din timpul nostru. Marea majoritate nu devin homosexuali, dar soarta homosexualilor este cel mai simplu și, prin urmare, cel mai instructiv exemplu. Oricine s-a născut cu o dorință de cucerire și expansiune, orice specimen născut pentru curaj și extinderea granițelor, se va simți împiedicat acum, trezindu-se la o vârstă fragedă pentru a se regăsi într-o lume invadată de o umbră rea, sufocantă, care încearcă să le șteargă mințile și să le rupă. Modul în care *reacționăm* la asta... este diferit. Iar răspunsurile sunt diverse. Uită-te la puii de cățel, de orice specie: unii vor fi curioși, jucăuși, vor căuta să experimenteze, să depășească limitele, să părăsească privirea părinților și bătrânilor, să cucerească spațiul; alții vor fi

mult mai docili şi lipsiţi de curiozitate. Singurii care supraviețuiesc „totului” învățământului modern, ca să nu mai vorbim de regimul medicametației moderne, sunt tocmai cei care se nasc docili. Și ca adaos la argument; cine poate să se uite la bărbații înjosiți de astăzi și să nu creadă că un băiat care are în el scânteia spiritului cuceritor nu va avea decât dezgust pentru parodia lor clovnică a masculinității? Ceea ce contează aici este în ce direcție se întoarce mintea și dacă poate supraviețui șirului de obstacole al domesticirii pe care viața modernă și educația modernă îl impun celor mai buni. „Homosexualitatea” vremii noastre, în orice caz, nu seamănă cu niciun comportament din trecut: ca fenomen total, ea reprezintă unul dintre modurile caracteristice în care unele dintre cele mai neobișnuite exemplare răspund la domesticire și sunt stricate de ea. Homosexualitatea modernă este o formă de goliciune comportamentală și stereotipuri.

34

Oricât de tristă este povestea multor homosexuali moderni, pe atât povestea transsexualului modern este la fel în toate privințele, dar mai rea. Asta explică și de ce atât de mulți efeminați sunt obsedați de Hegel. Ei *știu în sângele lor*, dar se înțeleg greșit pe ei înșiși și uită cine i-a stricat. Povestea transsexualului modern este povestea viitorului nostru colectiv.

35

Dacă tirania care a coborât asupra timpurilor noastre va obține vreodată puterea pe care o caută și va fi suficient de provocată pentru a se simți în pericol, anihilările în masă care vor fi efectuate de comisarii homosexuali, transsexuali și mai ales lesbiene vor depăși în amploare și cruzime tot ceea ce a avut loc până acum în istoria cunoscută. Imaginați-vă comisari lesbiene mulatre, cu chipul și tunsoarea lui Martin Sheen, ocupându-se de viitorul Bergen-Belsens, instalații ce se vor întinde pe zeci de kilometri.

36

Barbarie și civilizație – Este amuzant să-i vezi pe occidentalii care recurg la China sau la vechile orașe din Orientul Apropiat și Orient ca izvoare ale civilizației, standarde ale vieții urbane: „Noi am ajuns târziu, eram în cârpe prin pădure cu fețele pictate pentru vânătoarea de mistreți în timp ce ei aveau orașe și scriere.” Acest lucru este adevărat, dar

occidentalii uită ce înseamnă civilizație. Mai puțin miop decât ceilalți, dar totuși miop, occidentalul se gândește, când aude că chinezii au trăit în orașe timp de cinci mii de ani, că acestea trebuie să fi fost ca și orașele propriei istorii. Există orașe și orașe. Dar ce este scrisul? De cele mai multe ori, acestea erau inventare sau cronici naționale sau dinastice. Liste și liste: genul de texte care-i plictisesc pe tineri. Cea mai veche parte a literaturii grecești este din Iliada, respectiv catalogul corăbiilor: eroii și însoțitorii lor sunt povestiți cu multe înflorituri și poezie, și deci nu e atât de plictisitor, dar abea se salvează datorită talentului artistic al lui Homer. Dar aproape toate „scrierile" naționale sunt așa, iar majoritatea „scrisurilor" au rămas în această stare multă vreme. Chinezii au trăit mereu în case, da, dacă doar la asta te referi prin „civilizație"; dar istoria lor este marcată de convulsii de anihilare. Numai priviți-le istoria, Revoluția Culturală este norma: extincția în masă a milioane de țărani fără fețe în numele refacerii unei noi societăți. Nu sunt un stup: ignoră morții de pe stradă și privesc în altă parte. Am cunoscut corbi care au mai multă considerație pentru unul de-al lor. Totul pentru sine, totul pentru beneficiul personal: o plăcere în cruzimea față de cei slabi și față de animale. Este rezultatul final al miilor de ani de „civilizație". Nu vă lăsați păcăliți de așa-zisa concepție istorică a acestor oameni. Numeroase perioade de uitare, în care și-au șters și aruncat propriile cronici și și-au falsificat complet istoria (mic exemplu și astăzi: ei învață că Genghis Khan a fost un general chinez...). Acest lucru este valabil pentru multe alte civilizații. Chiar și textele religioase: dacă ignorăm problema traducerii, Coranul este, așa cum susținea Schopenhauer, o carte plictisitoare de o prostie mizerabilă și repetitivă, care nu conține nicio singură idee nouă, „forma cea mai sărăcăcioasă" de teism. Din păcate, acest lucru este suficient pentru nivelul majorității oamenilor de nevoi religioase. Nu este clar că scrisul este vreo mare îmbunătățire, pentru o mare parte a istoriei... valoarea sa este îndoielnică. Abia destul de târziu au apărut producții de geniu, care i-au răscumpărat scrisului îndemânarea. De asemenea, societăți diferite se referă la lucruri foarte diferite când vine vorba de „oraș". În Orient, s-a referit întotdeauna la o grămadă aburindă a umanității, cu cantine aglomerate și infecte, gloate strânse care trec prin mizerii și bălegar, iepuri și găini ținute în cuști, orfani abuzați, un ecou nesfârșit al strigătului de umangutan care își vinde marfa și flegmează în stradă. Încă vedem asta în orașele din Orientul Îndepărtat. Chiar și în

Japonia, pe care toată lumea o iubește pentru presupusa sa ordine, există o amenințare teribilă care plutește pe străzile din Tokyo și care conduce prea mulți oameni buni la azilele psihiatrice. Locul de muncă este un iad, iar sistemul de transport este haotic și înăbușitor, îi reduce pe toți din nou la figura care au fost întotdeauna în orașul de est... Japonezul primește bani de buzunar de la soția sa, care adesea îl epuizează fizic, îi ia banii de la telefon, banii de prânz. Femeia stăpânește Vietnamul, iar angajatul sau negustorul fără chip care își face drum în bârlogul acestei societăți are obligații față de țața de nevastă-sa ca un sclav. Matriarhia și anonimatul sunt principiile acestor grămezi de biomasă – nu le numi niciodată stupi! Stupul este nobil: stupul poate fi o lucrare de frumusețe și ordine, dar orașul, orașul în forma sa originală, este umanitate redusă la o grămadă de șobolani aburiți. În colonie sau stup, furnica sau albina atinge deplina dezvoltare a naturii sale înnăscute ca lucrătoare, războinică sau regină, dar cine poate spune același lucru despre majoritatea orașelor din istorie? Crezi că omul care ștampilează hârtii, care complotează să scape de mânia autocratului de birou cu unghii lungi și scuipătoare, care înfulecă pește afumat din ziar cu mănuși fără degete sau care vinde păsări cu aripi tăiate macacilor umani, crezi că o astfel de creatură este un exemplar de viață bine organizată? Și posibilitatea mai deprimantă că, pentru marea majoritate, o astfel de viață este expresia, expresia deplină a sferei lor și a dorințelor lor înnăscute, trebuie să fi fost cazul că au fost procreați selectiv de stăpânii lor la această formă degradată și zombificată. Dar până și complotistul înspăimântat și îngrozit, cu fața de cenușă și seu din Saigon sau Chengdu, a fost în strămoșii lui îndepărtați ca yi-ul negru liber care i-a terorizat pe hani cu o sută de ani în urmă, sau ca tibetanii cu corpul lor puternic și autonom, care au făcut sport din batjocura lor timp de secole. Existența unei astfel de vieți este un iad, prins nu doar într-o societate mizerabilă și anonimă, ci într-un corp crescut pentru o astfel de societate. Totuși, trebuie să existe o scânteie pe care nu o pot stinge niciodată, care măcar cere ca *toate astea să se oprească*. Înțelegi ce este budismul astăzi? Nu, uită-te spre nord: spre Manchu și alte popoare tungus întărite în taiga și în Arctic, către mongolii iubitori de libertate care, până astăzi, nu iubesc nimic mai mult decât să conducă în mediul rural deschis, fără drumuri, și consideră orașele noastre ca fiind îngrozitor de claustrofobe. De fapt, în istorie, când observăm viețile adevăraților nomazi, care sunt mereu în

mișcare și în spațiu deschis, ei nu se angajează niciodată în genul de introspecție depresivă și de interogare a vieții pe care le vedem doar printre popoarele sedentare și civilizate. Buddha a devenit un negător al lumii orașului – uită-te la convertirea sa, ce l-a determinat să treacă la acțiune! A fost nedreptatea, dar mai presus de toate *murdăria*, sufocarea dezgustătoare a vieții orașului, viziunea vieții degradate și în suferință ce l-au dus la *evadare*... spunea că „domiciliul este un loc mizerabil". Și ce a fost această evadare, până la urmă, dacă nu o încercare de a restabili libertatea și deschiderea stepei, unde omul poate fi din nou ceea ce s-a născut pentru a fi? A crezut că va deschide o stepă a spiritului, iar în *sangha*, frăția discipolilor și călugărilor, a recreat această adevărată societate secretă a stepei, societatea firească unui om ca el, frăția războinicilor și a tinerilor liberi! Așa trebuie să înțelegeți și „Occidentul", sau chiar orașul Occidentului. Micul oraș ordonat al italienilor de nord, orașele germane și elvețiene pe care Machiavelli le laudă pentru buna lor conducere, toate acestea sunt cu totul străine Orientului, și chiar de toate celelalte societăți civilizate pe care le cunoaștem. Însăși ideea de cetățean este străină civilizației ca atare. În respectul pentru intimitate, distanță, proprietate și drepturi de proprietate – în caracterul *mic* și ordonat al orașelor, în preocuparea constantă a aristocrației pentru calitatea biologică, vedeți o încercare de a *atenua* marile rele ale civilizației. De fapt, vedeți o încercare de a restabili o parte din caracterul vieții barbare și libere în interiorul orașului, chiar dacă numai pentru clasa cetățenilor sau clasa superioară. Dacă poate fi vorba de apărare a civilizației este asta, este pentru că din punct de vedere istoric a oferit unei clase avantajele complete sau aproape complete ale vieții libere a stepei, pădurii și munților, eliminând-o în același timp de unele dintre dezavantajele sale – cu prețul, desigur, mizeriei pentru marea majoritate. În aproape toate celelalte părți ale lumii, cu excepția Occidentului, mizeria din interiorul civilizației era universală, iar elita, așa cum era, nu a răscumpărat această mizerie: ea a rămas ea însăși chiar servilă. Orașul nu înseamnă nimic, dar ar putea însemna chiar o regresie în tipul uman. Dacă singurele civilizații care au existat ar fi toate ca China Han, atunci alegerea între barbarie și civilizație s-ar face cu ușurință în favoarea barbariei, a vieții libere a mongolilor.

Orașul modern este o monstruozitate, dar nu se apropie încă de mizeria anonimă a civilizației orientale, a *civilizației implicite*. Este un loc contradictoriu, dar vezi un contra-curent chiar și în încercarea de a conserva *parcurile*. Acest lucru există în Tokyo, în multe orașe europene și derivate din Europa, cum ar fi Buenos Aires — creatorii săi trebuie să fi fost obsedați de păstrarea unei bucăți de natură în oraș și au angajat francezi să o înfrumusețeze — sau orașe non-vestice care au copiat acest mod de a face lucrurile. De asemenea, în amenajarea spațiilor publice, străzilor și chiar a vieții sociale, orașul modern nu este în întregime o întoarcere la mizeria premodernă a civilizației pure, ci o încercare de a conserva sau cel puțin de a simula un spațiu natural care să permită omului să se miște, să se deplaseze, extindă, să exerseze și să perfecționeze anumite excelențe, oricât de limitate sau de sfrijite ar fi acestea. În lumea modernă, revenirea civilizației pure este mahalaua și cocioaba. Încet, dar sigur, pătrunde în orașul modern așa cum există încă, care este din toate punctele de vedere o relicvă a dominației europene asupra lumii și nu este nicidecum forma către care viața progresează. Viitorul lui *Blade Runner* este mult prea optimist și chiar și cel al lui *Elysium* nu se apropie de adevăratul nefast al destinului nostru dacă nu se face nimic. Mohammed Atta, unul dintre liderii complotului 9/11, a fost student la arhitectură. A fost profund mișcat de ceea ce s-a întâmplat în Alep și de coruperea vieții musulmane care se găsește dezorientată în orașul modern, nu numai în viața sa morală diferită, ci și în amenajarea spațiului și a clădirilor care perturbă viața credincioșilor. El răspundea orașului modern ca atare, nu neapărat mahalalei, deși expansiunea vieții moderne în Lumea a Treia este foarte ambiguă aici; există întotdeauna un element de mahalagizare. Orașele din Orientul Apropiat, Africa de Nord, cea mai mare parte a lumii musulmane și chiar o mare parte a Orientului, au fost oricum întotdeauna organizate diferit față de Occident, cu cartiere închise fizic unul față de celălalt, împrejmuiri zidite cu curți interioare, și în general o distanțare față de spațiul public, politic spre spațiul familiei și al clanului. Acesta a fost rezultatul nu numai al corupției autorităților, ci și al unui sentiment cu totul diferit al scopului existenței orașului în primul rând. Există confuzie cu privire la ceea ce diferiți oameni urăsc în lumea modernă: ei nu urăsc neapărat același lucru în lumea modernă pe care îl urăști tu. Prefer să mă

aliez cu hipsterul de stânga decât cu China! De fapt, chinezii își vor „însuși” totul și vor pretinde că ei l-au inventat.

38

Aristotel zice că grecii sunt diferiți de nord-europeni și orientali. Asiaticul este civilizat, dar servil; barbarul european este necivilizat, neinstruit, dar liber. În această formulă, se presupune că Aristotel credea într-un „echilibru” între aceste două extreme și că grecii erau mai buni pentru că erau „mediana” între aceste două extreme deficitare. În realitate, nici punctul de vedere al lui Aristotel, nici cel al grecilor din vremea lui, și chiar de mai târziu, nu priveau lucrurile chiar așa. Nu s-a stabilit nicio echivalență între barbarul liber din nord și asiaticul servil, dar grecii îl apreciau și îl respectau pe barbarul liber mult mai mult decât pe asiatic. Multe elemente ne permit să ne convingem de acest lucru: încă de la cruciade, când Anna Comnena a scris *Alexiada*, aceasta evocă barbarii occidentali cu o anumită groază dar și cu mult respect. Este uimită de frumusețea lor, de curajul lor și de multe ori de inteligența și viclenia lor. O astfel de laudă nu există niciodată pentru popoarele civilizate sau înrobite din Orientul Mijlociu. Aceeași atitudine a existat și pe vremea grecilor clasici. Herodot, printre alții, își exprimă o mare admirație față de sciți și îi consideră inovatorii unui nou și magnific mod de viață, nomadismul, prin care i-au învins pe Darius și pe perși. Adesea poți citi povestiri ale grecilor clasici care, cocoțați pe malurile Mării Negre, „deveneau nativi” cel puțin o parte a anului și se alăturat națiunii sciților, admirându-le viața lor liberă. Același lucru s-a întâmplat mult mai rar, și de obicei deloc, în Orientul Apropiat: erau mercenari, artizani, arhitecți care lucrau pentru regele persan și alții, dar nu deveneau indigeni în acest fel („te-ai mezificat” era o acuză referitoare la aliniere politică făcută de nevoie, nu vreo preferință culturală sau afinitate pentru un mod de viață). Atenienii i-au folosit pe sciți ca polițiști în orașul lor, dar, în afară de câteva familii foarte vechi care revendicau moștenirea feniciană, nu exista o utilizare echivalentă a orientalilor și asiaticilor, cu excepția ca sclavi. Frumusețea copiilor din nordul Europei este lăudată foarte târziu în Antichitate. Mulți eroi și zei greci aveau păr deschis și ochi albaștri sau gri, inclusiv Afrodita, Atena, Apollo, Ahile, Menelau și mulți alții; mulți poeți antici se referă la dorieni ca o rasă blondă. Este greu de crezut că o asemenea idealizare ar fi fost

făcută pentru calitățile națiunilor vecine care erau privite cu dispreț. Nu, din toate acestea și din alte lucruri, este clar că grecii admirau puterea și libertatea barbarului mult mai mult decât maniera „civilizată” a sclavului și inteligența lui falsă. Iar „echilibrul” atribuit adesea lui Aristotel între aceste două căi nu există, ci o referire la ceea ce vorbesc aici, și anume că civilizația occidentală, orașul european, este neobișnuită pentru că este încercarea de a păstra libertatea și viața barbară în limitele orașului. Este o încercare de a exalta și de a dezvolta anumite tendințe ale acelei vieți libere care ar putea beneficia în mod plauzibil de artele, știința și petrecerea timpului liber, care pot fi promovate doar în interiorul unui oraș. Aceasta este o excepție în istorie. Și prin oraș așezat și viață așezată, mă refer la așezată cu SCLAVI! Și să nu uităm că grecii n-au abandonat niciodată această viață mobilă și nomadă, ci au transpus-o în mare, așa cum au făcut întotdeauna popoarele germanice, în mare măsură, – au fost întotdeauna un popor de navigatori. Orașe grecești întregi, precum cele ale foceeilor, decât să se supună dominației persane, au preferat să se îmbarce pe corăbiile lor și să călătorească în colonii atât de îndepărtate precum Franța și Spania – ei au fondat Marsilia, dar existau și avanposturi mai la vest. Atenienii erau gata să facă același lucru pentru a scăpa de supunere și, ca și sciții, să plece la navigat cu corăbiile lor, ceea ce au și făcut o vreme. Chemarea stepei vaste, libertatea noii stepe a mărilor, aceasta nu i-a părăsit niciodată. Toate astea, și mai multe, arată clar cât de mult disprețuiau viața civilizată și servilă a asiaticilor și cât de mult respect și nostalgie au avut pentru viața barbarului liber. Într-un fel, acest lucru s-a extins chiar și la respectul lor față de negrul etiopian, despre care Herodot spune lucruri atât de minunate, mai ales când îl compară cu vecinii egipteni. Dar în acest caz exista foarte puțină familiaritate cu africanul, natura lui prea străină de grec, și exista suspiciunea, susținută de Aristotel și de mulți alții, că africanul, și de asemenea arabii, erau prea proști pentru a reprezenta o alternativă admirabilă. În orice caz, în spirit, voi spune că și astăzi, europeanul are mult mai multe în comun cu africanul decât cu „asiaticul”, adică locuitorul vastei fâșii de pământ care se întinde de la China Han până în Orientul Mijlociu și care include regiunile de pe planetă pe care s-au stabilit de multă vreme *iobagii* agricoli. Știu că mulți idioți care fetișizează IQ-ul mai presus de orice nu vor fi de acord cu asta. Orientul și Asia au fost întotdeauna inamicul... Africa este în mare parte irelevantă. „Africanul”

poate fi chiar un aliat și a devenit o problemă doar în condițiile democrației moderne de masă, atunci când a fost manipulat și agitat de alții.

39

O parte din dreapta modernă este „ecologistă", și chiar dincolo de asta, dar are în principal dispreț față de verzii de stânga și alți jumi-juma de acest fel, pentru că înțeleg greșit problema civilizației și tehnologiei. Problema cu stânga modernă este că nu urmărește să apere natura, ci să învinuiască Occidentul pentru condiția modernă. Și asta pentru că se spune că problema ar fi una a progresului tehnologic sau „civilizațional" în sine. Oamenii ăștia nu înțeleg că viața lacomă, viața de insectă, este condiția implicită a umanității și că Occidentul, împreună cu alți câțiva, a încercat, încă de la începuturile sale, să atenueze relele „civilizației pure" și să aducă beneficiile vieții libere în mijlocul civilizației, în măsura în care acest lucru a fost posibil. Ecologistul de stânga nu este un apărător de încredere al naturii: este mai întâi „antirasist" și abia apoi îi pasă de natură. De fapt, cele două lucruri sunt incompatibile. China și India sunt de departe sursele celei mai grave și evidente poluări, și anume distrugerea oceanelor lumii de plastice și deșeuri. Disprețul față de viața animală este rar în India – Schopenhauer spune că acesta este motivul pentru care au respins cu ușurință creștinismul, pentru că au auzit despre maltratarea gravă a animalelor în Europa epocii de atunci – dar cruzimea și maltratarea animalelor este extrem de comună și regula în China și mare parte a lumii non-europene. Doar indianul și, astăzi, europeanul este mișcat de compasiune față de animale, care sunt frații și surorile noastre. Practicarea agriculturii industriale este un mare rău care trebuie oprit, dar cui, în afară de omului european, îi pasă cu adevărat? Alții par să fie foarte bucuroși să umilească și să tortureze chiar și pisicile și câinii. Mai mult, după cum e bine știut, sunt hoardele de zombi din lumea a treia cărora nu le pasă de parcurile publice și naționale și sunt cele care le murdăresc și le exploatează, de multe ori aruncând excremente așa cum au fost învățați de multă vreme, fiind fiii bursucului care își mănâncă propriul rahat. După cum se știe, Sierra Club și alte organizații de mediu s-au opus cândva imigrației în masă, parțial în șoaptă din acest motiv, dar și pentru că creșterea populației va impune ea de una singură tensiuni inacceptabile asupra naturii. Populațiile Europei și Japoniei, sub presiunea traiului într-o

populație foarte densă la sfârșitul secolului al XX-lea, au ales să-și limiteze fertilitatea și nu e nimic rău în asta: sunt guvernele, corupte și sub talpa finanțierilor dependenți de creșterea populației, care au interzis o scădere naturală a populației. Acesta este motivul pentru care stânga modernă, „anti-rasistă”, pro-migranți, nu poate fi niciodată cu adevărat ecologistă. Dar, cu atât mai mult, în promovarea lumii a treia „primitive” (ceea ce nu e) și în falsa credință că viața acolo este mai ușoară pentru mediu, ea promovează mahalaua, groapa de gunoi, „civilizația”, existența incipientă de lăcustă a omenirii. Este adevărat că omul non-occidental trăiește „mai aproape de natură” în ceea ce privește nevoile materiale, dar asta nu se traduce într-o viață mai naturală sau mai puțin stres asupra resurselor: folosește orice exces pentru a se reproduce fără discernământ și a face mai mulți ca el. Orice ajutor umanitar pentru Africa sau mare parte din restul lumii a treia nu se traduce într-o îmbunătățire a calității vieții, sau chiar prin îmbunătățirea nutriției, ci se transformă imediat în mai mulți copii care continuă să trăiască la același nivel de sărăcie. Ecologismul adevărat este rasismul și are o bază rasială și, de fapt, cele două lucruri, ecologismul și rasismul, nu se pot distinge. Acesta este motivul pentru care există nenumărate discuții despre „schimbările climatice globale”, pentru că ele distrag atenția de la problemele concrete care sunt la îndemâna noastră de rezolvat – distrugerea parcurilor naționale, a spațiilor publice, maltratarea animalelor și, mai ales, a oceanelor. Toate aceste probleme sunt probleme de rasă, nu ale orașului modern ca atare, ale progresului modern sau ale progresului tehnologiei. De fapt, încercarea de a limita acest progres și de a înșuruba umanitatea înapoi sau de a o îngheța într-o presupusă formă premodernă, încercarea de exemplu de a aduce „micile comunități” înapoi în lumea modernă, este cel mai mare pericol și o posibilă sursă a celei mai complete și totalitare înrobiri.

40

Adevărata înțelegere a țăranilor nu o veți obține de la acești fanfaroni moderni care își laudă viața sau pe cea a „sălbaticului nobil”; dar mai probabil din povestea lui Cehov cu acel nume. Sunt o grămadă mizerabilă, lăcuste pe pământ. Puteți obține o imagine bună a lor și dintr-un film de Kurosawa ca *Șapte samurai*. Țăranul și iobagul, starea implicită a umanității, are, ca și animalul, nasul îndreptat spre pământ și ce e jos,

pentru că acolo se găsesc obiectele sale de *interes*, nevoile vieții la limită. Este departe chiar și de contemplarea stelelor, despre care Homer spune că bucură inima ciobanului singur pe munte. Locuitorii văii și cultivatorii pământului sunt prototipul tuturor „oamenilor-insectă” moderni, nu vă înșelați. *Ăsta* e „cadrul” sau viziunea asupra lumii care transformă toată materia și toate lucrurile în simple utilități. Nu-i nevoie de tehnologie pentru a face acest lucru și nu a fost niciodată nevoie. În societățile agricole primitive, orice persoană inteligentă este imediat catalogată drept vrăjitoare: acest lucru se mai face în Africa și există faimoasa zicală chineză care spune că inteligentul trebuie ucis. Ăsta e mereu cazul în cea mai mare parte a vieții așa-zis „primitive”, viața sub degetul mare al matriarhilor bătrâni împuterniciți și a dildo-urilor conceptuale pe care le folosesc pentru a lovi bărbații tineri peste cap. Ceea ce e cel mai grav în lumea modernă este reimpunerea acestei vieți, care are loc din motive politice și biologice. Problema vremii noastre nu a fost niciodată tehnologia ca atare. Nu există funcționări interioare ale tehnologiei care să conducă inevitabil la înrobirea omului. Tendința există pur și simplu pentru că, permițând o creștere copleșitoare a numărului de inutili, le conferă lor și celor care îi plac puterea atunci când este amestecată cu democrația. Ecologistul de stânga, printre mulți alții, este indus în eroare pentru că vrea ca acestor oameni să li se dea mai multă putere. Atacă tocmai acele elemente ale Occidentului modern, ale tehnologiei moderne, chiar ale culturii moderne, care pot atenua oarecum domnia superfluului și distrugerea lui a naturii, inclusiv a naturii umane. Îmi pot imagina puține soarte mai rele decât dacă am decide să „trăim mai aproape de posibilitățile noastre”, să renunțăm și să oprim progresul și inovația tehnologică, să ne întoarcem la „comunități mici, integrale”, să readucem „formele tradiționale” în circumstanțele noastre. Înțeleg dorințele celor de dreapta care sunt nostalgici pentru mari părți ale trecutului, dar înțelege asta: orice astfel de încercare *în lumea modernă*, mă refer la promovarea satului mic, a vieții rustice, a vieții modeste, va duce nu la restaurarea gloriilor veacurilor trecute, ci la înghețarea corupției moderne, la stabilizarea și permanentizarea ei. Veți obține mici comunități conduse de ginocrație, pentru a suprima adevărata bărbăție și tinerețe, dar de data aceasta cu beneficiul mai știu eu ce tehnologii moderne deja prezente. O vor face în numele „virtuții tradiționale”. Vor fi creștini, poate, dar creștinismul lor va

fi o acoperire pentru marxism într-un fel sau altul. Indiferent ce ideologie, religie sau „idealuri" le oferiți, se vor comporta întotdeauna așa cum s-au născut. Problema lumii moderne, ca și a degradării mediului, nu este o tehnologie sau un mod de viață sau o ideologie, ci omniprezența și domnia *unui anumit tip de om…* și până când această problemă nu e rezolvată…

41

Nu știu dacă gardienii acestei închisori și proprietarii acestui spațiu sunt prezenți sau nu, dar bănuiesc că sunt. Nu cred că trăim pur și simplu într-un mecanism emergent impersonal, un „sistem" care prinde pe toată lumea, ceva de genul „managerialism" sau „*plictiseală* post-industrială". Cred că totul a fost conceput în mod conștient. Este posibil ca o mare parte din istoria cunoscută să fie falsificată. Nietzsche, printre mulți alții, a făcut aluzie la asta. Nu cred că vom putea ști vreodată cine sunt acești indivizi, dar bănuiesc că umblă printre noi ca oameni obișnuiți. Am cunoscut odată o femeie din filiala Rockefeller – și permiteți-mi să vă spun că exact la asta *nu* mă refer prin aceste puteri ascunse despre care vorbesc, nu le cunoașteți numele – dar care mergea la aprozar sau în metrou fără ca nimeni să știe cine este, fără bijuterii, și nu avea decât dispreț față de cunoscuții bogați care trebuie să se plimbe cu alai și bodyguarzi și sunt sub supravegherea permanentă a presei și a altora. Ce își pot dori, vă întrebați, decât să se bucure și să-și arate bogăția? Doar astea, libertate și putere, care le lipsesc tuturor celorlalți. Ei trăiesc în afara tuturor legilor și constrângerilor, noi suntem doar materialul și hrana pentru foamea lor. Planurile lor sunt demente: filmul *Mulholland Drive* a dezvăluit o parte din ceea ce fac ei, indirect și prin metaforă. Ei au învățat să exploateze diferite tipuri de energie, de exemplu, tipul de energie dat de atenția umană în număr mare și să opereze anumite tipuri de mașinării cu aceasta. Atenția pe care o primește Hollywood-ul este primită și absorbită de o mașină de mare putere, care o amplifică și servește unui scop. Ei au întemeiat acest rit cu sacrificii umane și sânge uman, și despre asta este vorba în acest film. Ei știu cum să valorifice energia sexuală, motiv pentru care l-au persecutat pe Wilhelm Reich, dar i-au furat tehnologia. Familia lui Trump cunoaște secretele lui Tesla. Ei știu multe alte lucruri: știința și raționalismul sunt „religia publică" a timpului nostru, dar liderii cred în cu totul altceva. Masele sunt orbite de frigider, de uscător de păr, de telefon: trăiesc drogați

și hipnotizați de asigurările că vrăjitorii care produc aceste lucruri sunt ingineri modești care trăiesc după proceduri cunoscute și verificate public, că nu sunt decât oameni liniștiți care au stăpânit forțe fizice neremarcabile și docile. Confortul lor este garanția credinței lor în regularitatea naturii, care le-a îndepărtat frica și uluirea divină. Între timp, lumea este condusă de oameni ca Erik Jan Hanussen sau, de fapt, el a fost doar instrumentul pentru alții ca el, dar nu le știți numele. Cineva a purtat mănuși verzi în Hong Kong. Ei trăiesc în împărăția puterii și libertății.

42

Marea minciună a timpului nostru este că acordă libertate simțurilor, eliberării dorințelor, abandonării controalelor sociale și morale indigeste. De fapt, chiar și omul medieval a trăit cu mai multă sete de viață, chiar cu mai multă sete sexuală, decât omul modern: muncea mai puțin, de asemenea. Majoritatea anului erau zile de sărbătoare. Era cantitatea minimă pentru a avea suficiente recolte și a plăti taxe, care erau relativ mici. Majoritatea bărbaților moderni cu greu au propietățile și bunurile omului liber medieval. Igiena era precară, bolile erau endemice, mortalitatea infantilă era foarte mare: au fost și multe alte probleme. Nu este epoca mea preferată. Dar odată ce ai supraviețuit copilăriei, munca este marea dificultate a vieții, este blestemul lui Adam: mergi la o librărie mică din Thailanda, vei găsi haos complet printre cărțile vândute acolo. Dacă îl întrebi pe proprietar de ce nu le pune în ordine alfabetică sau într-un alt mod, îți va spune că ar fi prea multă muncă și că „deja fac suficient”. Dar în acest punct, „Merry Old England”, de exemplu, a fost un loc de bucurie, beții și petreceri. Au băut bere fără hamei, dar au folosit erică și alte ierburi: această băutură pe care o beau toată ziua îi umplea de pasiune pentru viață... berea era la vremea aceea un stimulent și un afrodisiac. Ei priveau băutorul de apă la fel cum privim noi hipsterul care își amestecă rooibosul fără cafeină și care te privește cu ochii mohorâți. Puritanii au fost cei care au introdus hameiul, tocmai pentru a face berea amară și neplăcută și pentru a o schimba dintr-un stimulant într-o băutură soporifică ce ucide instinctul sexual la om. Dar înainte de asta, oamenii Angliei cu siguranță făceau sex0rz mai intens, dacă așa măsori lucrurile. De fapt, așa ar trebui să măsori lucrurile, pentru că e semn de altceva. O viață de mare și adevărată bucurie sau pasiune este o viață receptivă la anumite alte instincte și

dorințe, care vin *și ele* din natură, dar de care stăpânii moderni ai minciunii sunt îngroziți. Sunt *aceste* celelalte pe care vor să le elimine, cel puțin pentru laicitate. Iritația sexuală sub care sunt ținuți majoritatea este diferită de tipul de poftă liberă și lipsită de griji, pasională și demonică întâlnită în vremurile premoderne și care se găsește încă în unele buzunare ale Lumii a Treia. Această parodie modernă a poftei drenează toată energia, în timp ce cealaltă, adevărată poftă, inflamează inima cu multe alte entuziasme sălbatice: Paglia se înșeală, nu vor permite niciodată să înflorească brandul ei de „feminism"; asta ar înfrânge scopul! Întreg scopul educației moderne este de a suprima acel entuziasm, de a te face să te îndoiești de tine când auzi vocile vechilor prieteni... care te îndeamnă să... Și da, ei reușesc acest lucru încurajând iritarea sexuală enervantă și epuizată pe care o găsim printre obezi, „poliamoroși", bătrânii dubioși care se excită când se expun femeilor. Această iritare omniprezentă îi orbește și pe mulți față de receptivitatea la aceste *celelalte* dorințe despre care vorbesc. „Telepatia" este o versiune publică și mitică a ceva real. Acesta este același mod în care multe religii predau metempsihoza, deoarece adevărul reîncarnării este prea impersonal și prea greu de înțeles. Nu este exclus să primim în mod constant mișcări în unitatea lucrurilor de la multe obiecte neînsuflețite, dintre care unele pot fi de cealaltă parte a universului cunoscut, dar și ocazional de la oameni pe care îi cunoaștem, de la copaci și multe alte obiecte. Putem avea legături strânse la acest nivel cu indivizi care sunt înrudiți cu noi, chiar și în viitor, sau intimitate cu cei pe care geniul speciei îi intenționează ca însoțitorii noștri, pentru că acest geniu își dorește producerea cutare sau cutare copil la cutare şi cutare timp. Cea mai semnificativă dintre aceste conexiuni „telepatice" există atunci când doi oameni de acest tip, care sunt perfect adaptați unul altuia la nivel biologic, *recunosc* unul în celălalt această intenție interioară sau acest efort al naturii de a produce ceva – bineînțeles că ei cred că este ceva foarte diferit. În cazul normal, este aproape întotdeauna bărbatul și femeia, pentru producerea unui anumit copil, pe care natura vrea să-l nască. Dar, în cazuri rare, pot exista și alte motive pentru o legătură similară în voință, cum ar fi doi prieteni care sunt destinați să realizeze o anumită sarcină împreună. „Întindem brațele așteptând satisfacerea dorinței sau iluziei noastre, în timp ce natura își realizează intenția secretă": este cazul la nașterea anumitor copii, dar și pentru alte lucruri. Suspiciunea prieteniei pe care o

promovează „mișcarea pentru drepturile gheyilor” a contribuit la distrugerea acestui lucru. Este posibil ca femeile să primească astfel de mesaje mai mult decât alții, deoarece în ele intelectul este mai ferm ancorat în corp și în voința înnăscută. Aceasta înseamnă adesea că sunt, mai mult decât alții, sclavii utilității, dar înseamnă și că trăiesc mai mult momentul, că sunt mai puțin grevați de concepte și abstracțiuni, că au mai mult acces la percepția directă a lucrurilor. Femeile pot vedea prin multe minciuni și pot cunoaște intențiile oamenilor înainte ca ei înșiși să știe ce vor. Saddam Hussein era așa: era un transsexual la suflet. Nu este cazul tuturor femeilor, dar există cazuri în care o anumită întorsătură a minții le eliberează intelectul de confuzia impulsurilor lor și de haosul hormonilor lor, fără a pierde această înrădăcinare în natură, care este în general mai greu de realizat pentru bărbați. Acesta este motivul pentru care grecii, și multe alte popoare antice, știau că femeile sunt mai predispuse să fie oracole și să cunoască viitorul, precum și intențiile altora (ele „cunosc” viitorul dintr-un sentiment înnăscut pentru intențiile și sângele altora). Cassandra a fost o astfel de profetesă și chiar și marele ghicitor Teiresias s-a spus că a fost transformat într-o femeie pentru un timp. Mulți șamani practică travestismul printre diferite popoare – proștii interpretează asta ca „drepturi gay”, nereușind să vadă înțelegerea cultică a feminității. Pythia era o femeie, iar vechii germani consultau întotdeauna femeile înainte de deciziile majore, deoarece acestea puteau oferi o viziune diferită, mai directă asupra lucrurilor. Stăpânii moderni ai minciunilor au înstrăinat femeile de acest lucru prin promovarea personajului hiper-conștient, vorbăreț, nevrotic-obsesiv în rândul femeilor urbane sclave. Aia este o parodie a celor mai proaste feluri de bărbați. Oracolele în natură sunt suficient de rare deja, și câte nu s-au pierdut pentru noi pentru că au fost înșelate de șerpii care le-au sedus să creadă că trebuie să se maimuțărească imitând conștiința de sine vorbăreață și vioaie a homosexualului și „comediantului”? Ei știu cât de neputincioși suntem fără cunoașterea viitorului; o țin pentru ei înșiși.

43

Adesea, când sunt într-o țară nouă, sunt atât de neliniștit în micul meu apartament și plin de o asemenea dorință de a acționa, încât, dacă barurile și toate celelalte sunt închise, mă duc la cel mai apropiat hostel și fac o

pacoste din mine. Am fost dat afară dintr-o serie de astfel de locuri, precum și din casele de frății studențești în trecut, când le-am spus teoriile mele despre controlul minții, numerele agendei de telefon aranjate în mod sugestiv, despre obiceiurile câinilor de vânătoare africani și puterea mușcăturii și gâtului hienelor. Oamenilor le-au plăcut poveștile mele, dar personalul m-a privit lateral cu multă gelozie și au vrut să „cheme securitatea". Într-un mall, un paznic slab mă întreba adesea: „Domnule, vreți să chemăm securitatea?" pentru că, în timp ce mergeam, mă simțeam cuprins de un *spirit* rapid și ejaculam tot felul de cuvinte într-un mod Tourette. M-am dus să trolez baruri pentru homosexuali cu mustața lui Hitler și i-am scandalizat pe patronii de acolo spunându-le cum național-socialiștii au început ca o mișcare pentru drepturile homosexualilor într-un subsol din München și cât de admirabil este acest lucru. Setea de spațiu, claustrofobia – cea mai nobilă fobie – nu este „doar spirituală". Nimic serios nu este niciodată doar „al sufletului". „Spiritul" este fals și gay – toate orientările reale există doar în sânge și se manifestă, nu numai în sferele și gusturile superioare ale spiritului, ci în viața și nevoile de zi cu zi. Îmi doresc să fiu mereu în centrul camerei în fața unei ferestre mari când trebuie să lucrez, ceea ce urăsc să fac. Toate gândurile adevărate vin doar când mergi afară, stând în picioare, la aer curat: am știut bine acest lucru înainte de a deveni conștient de asta datorită lui Nietzsche, care a spus că trebuie să ne îndoim de toate gândurile pe care le avem înăuntru. Adaugă la asta toate gândurile care vin în minte în miasma fetidă a majorității orașelor. Adăugați la asta, când toată ziua ești hărțuit și incitat de răutatea altora, asta vine dintr-o dorință vulgară de putere manifestată de secretare, lucrători terțiari. Lucrătorii din sectorul serviciilor au încercat adesea să mă asuprească. Larry David înțelege această problemă; dar încearcă mereu să fie prea „drăguț", își prezintă lupta împotriva asupririi sectorului serviciilor ca pe o batjocură de sine, o autocritică. Ei sunt în mare parte demoni vicioși. Chiar azi a venit chelnerița și a încercat să-mi ia ceașca de cafea, deși mai rămăsese un strat mic în partea de jos, stratul meu preferat de cafea rece... I-am spus, nu, beau asta, i-am făcut semn cu mâna, și ea s-a aplecat oricum, privindu-mă în ochi, încercând să-mi ia ceașca, și am putut vedea în ochii ei un amestec de sfidare, poftă masochistă, o dorință de a uzurpa, o dorință de a mă mânca de viu. A trebuit să o repet de trei ori. A trebuit să-l împing pe nenorocitul de la serviciul clienți de perete,

m-a tot urmărit și făcând comentarii despre vin. Nu pretind că sunt o reîncarnare a lui Tezeu sau a lui Ajax, dar dacă un astfel de om s-ar fi născut astăzi, ar fi rapid într-o instituție psihică sau ar muri. Doar mințile mici pot prospera. În acest fel, îți cioplesc spiritul în mii de feluri. Semafoarele te antrenează în obediență ca un animal în cușcă, mai ales noaptea când nu există alte mașini în jur. Forțat să stau pe scaunul pasagerului în timp ce ceva idiot conduce, nici măcar nu l-am suportat pe acest prieten și l-am întrebat dacă nu-l deranjează să mă masturbez în timp ce conduceam între două orașe. „Da omule, sigur, dă-i drumul, nicio problemă…” a spus el, așa că știu că nu a mai rămas nimic în el. Acesta este și motivul pentru care merg în cele mai murdare cartiere roșii sau intru în cinematografele porno: îmi place să văd corpuri cu silicon industrial injectat în piept, îmi place să aud curve schimbând povești despre cum provine cuvântul „homosexual” de la „un om sexual”, și că homosexualii sunt doar curvari hipersexualizați. Cred că este adevărat.

44

Deasupra unui cinematograf ciudat era un club de noapte care, în timpul zilei, se dubla ca loc dedicat pornografiei. Am decis să intru odată cu un prieten, iar un bătrân mai jos pe același rând a reușit să iasă în fața noastră și să vină chiar lângă mine, apucându-mă de boașe. I-am zvârlit fața în perete, și a trebuit să trec de paznicul de o respirație groaznică și o față ciuruită de goblin. Era un liliac vampir în hol care zbura liber, dar asta era normal. Afară, pe stradă, când alergam să găsesc un taxi, o negresă se căca în mijlocul drumului. La intersecție, într-un Volvo gri avariat, era un șofer fără cap și, văzând asta, am intrat într-o stare de amețeală și fugă. Unii vorbesc despre această „nebunie dincolo de lucruri”. *Lumea reală* este foarte diferită de cea care ne apare în viața trează, dar nu este atât de diferită încât să fie complet străină sau abstractă sau „filosofică” așa cum ai putea crede. Nu este abstractă, sau alcătuit din forme perfecte și eterne, nu este altundeva: este imanent, aici și în interiorul lucrurilor, și e întortocheată. Nu are nici un sens moral care să poată fi înțeles de noi. Când Heraclit vorbește despre toate ca fiind unul, și despre toate lucrurile ca fiind *foc*, el vrea să spună asta: când ți se manifestă de fapt, există o nebunie demonică și violentă la baza lucrurilor. Lumea reală este asemănătoare cu cea aparentă, dar ciudată, diabolică, dezordonată *pentru*

noi. Ordinea ei ascunsă, *fatalul X din spatele lucrurilor*, apucă lucruri și scopuri care sunt dincolo de sfera noastră ca oameni: de aceea Lovecraft ştia că este adevărat, lumea noastră este modelată de un demiurg care este un schizofrenic orb și retardat. Originea, evenimentele și destinul ei sunt în jocul și războiul celor mai teribile facțiuni, ale zeilor uitați... pentru ei, suntem ca șobolani clandestini pe o navă. Acest lucru se manifestă cel mai izbitor în anumite vise, știind că, dacă ar avea continuitate, nu le-am putea deosebi de viața de veghe. Unii nebuni, dar nu toți, sunt capabili să vadă părți ale acestei lumi, dar toți sunt profeți neauziți, și cu atât mai mult în vremea noastră... psihiatria, o fraudă, a slăbit toată încrederea în ei și a lor în înșiși. Peste tot, semnalul este bruiat.

45

Întotdeauna am fost atras de cele mai murdare și mai jegoase dintre sectele gnostice: carpocrații, iar mai târziu de analogii lor, Khlysty din Rusia, cuibul malefic al lui Rasputin. Au format grupuri de femei în jurul unui mare maestru și vrăjitor care le putea împinge la nebunia orgiastică: renașterea menadelor! Omul care se joacă în mod greșit cu asta ajunge să fie *devorat de viu* ca Pentheus al lui Euripide (o piesă de altfel inadecvată). Evreii aveau o versiune paralelă, frankiştii. Ei credeau că în interiorul nostru există o scânteie de divinitate care este prinsă în materie. Dat fiind că materia și această lume sunt opera unui Demiurg rău, legile care guvernează materia și viața umană așa cum apar în mod special în Biblie sunt legile lui Satana. Prin urmare, pentru a te elibera, trebuie să răstorni fiecare dintre aceste legi, trebuie să te angajezi în orice act de rău, în fiecare crimă, în orice atrocitate: numai așa se deschide ușa din tărâmul umbrelor... numai în acest fel găsești Paradisul și treci de îngerii care îi păzesc cărările. Nu recomand acest traseu! Unii spun că o mare parte din stânga este motivată de o astfel de credință, de varietatea secularizată. Există, cel puțin în cazul frankismului, câteva particularități istorice ciudate: mulți evrei de stânga proeminenți, fondatorii cel puțin ai celui mai agresiv stângism, sunt afirmați de unii evrei ortodocși ca fiind de origine frankistă. Acesta este cazul lui Brandeis; cu greu cel mai rău, dar ar mai fi mulți alții. Personal, nu cred, deși trebuie investigat. Simt o rudenie cu astfel de secte, dar nu este directă: trebuie să mă explic. În general, puteți înțelege gnosticismul, în toate formele sale, astfel: credința ebraică se

bazează pe afirmația „s-a uitat și toate erau foarte bune”... pretenția că lumea este modelată de un binevoitor Dumnezeu și că materia și lumea sunt bune. Există doar câteva alte momente ca aceasta: islamul este altul, iar Schopenhauer susține că păgânismul grec și roman sunt la fel, deși acesta nu este tot adevărul. În orice caz, optimismul grecesc este cu totul diferit de optimismul biblic. Dar hinduismul și budismul văd lumea ca pe ceva de care trebuie să scapi, ei cred în *nirvana* sau *moksa* care te eliberează de ciclul nașterilor. Este mai normal și mult mai răspândit în istorie. Și acest lucru este într-un fel adevărat, deoarece suferința prevalează în mod evident asupra opusului ei: în fiecare viață individuală, acest lucru este adevărat, unde momentele de fericire sunt rare și trec repede. Dar, de asemenea, dacă îți imaginezi plăcerea unui animal să mănânce în comparație cu durerea și agonia animalului care este mâncat, nu poți fi păcălit... vezi că suferința depășește plăcerea sau fericirea în această lume, cu multă amploare. Mulți urși, unii câini de vânătoare africani și alții mușcă animalul chiar înainte de a muri. Cel mai bine, așa cum am spus, este să fii ucis de un jaguar care te trimite cu o mușcătură rapidă în craniu! Fălcile sale sunt puternice, sunt făcute să muște o țestoasă. Cred că este cea mai plină de compasiune pisică, dar majoritatea uciderilor în sălbăticie nu sunt așa. Houellebecq povestește cum, în copilărie, nu suporta vocea „rezonabilă”, mulțumită de sine, monotonă și calmă a naratorilor spectacolelor naturii, care încearcă să ascundă cele mai grave agonii ale animalelor, crimă sângeroasă. După orice calcul rațional, viața nu merită trăită, deoarece durerea depășește cu mult plăcerea. Nihiliștii puternic medicați sunt probabil să nege acest lucru — cei binecuvântați și fericiți știu că este adevărat… dar știu și că rațiunea și raționalitatea sunt false. Gnosticismul este condus de problema suferinței sau a compasiunii față de cei care suferă și încearcă să-L absolve pe Dumnezeu de responsabilitatea pentru această stare a lucrurilor. Uneori se spune că Dumnezeul Bibliei a fost adormit, sau s-a întemnițat, sau este legat cu lanțuri și ținut în cușcă și că un uzurpator i-a luat locul. Alteori se spune că Dumnezeul descris în Geneza nu este adevăratul Dumnezeu, ci un demiurg, și că adevăratul Dumnezeu l-a trimis pe emisarul său Isus să răstoarne domnia acestui demiurg. Sunt multe variații, iar unele nu introduc un singur demiurg, ci nouăzeci și nouă, toate pentru a absolvi divinitatea de crearea acestei lumi a răului. Ar fi trebuit să devină budiști sau hinduși și să

înceteze să mai încerce să salveze mitologia Canaanului! Poate că la începuturile sale credința creștină a fost aceeași cu cea a budiștilor, iar aceasta este acum pierdută în confuziile sectelor odioase care distorsionează istoria. Este ușor să credem că este religia unei epoci fără speranță, că este un produs secundar al descompunerii Imperiului Roman și un simptom al disperării sau suferinței. E mult mai grav de atât! Problema pentru oameni, ca și pentru alte animale, nu este stresul sau suferința, ci sentimentul că nu se poate scăpa: disperarea și panica de epuizare și capcană. Dincolo de granițele lumii cunoscute locuite, *oikoumene*, se întindeau oceane impracticabile, inclusiv marele ocean terestru al stepei, iar Sahara în cealaltă direcție. China și India erau cunoscute, comerțul exista, dar era doar o cunoaștere vagă care ar fi putut, teoretic, să stimuleze un sentiment de cucerire și aventură. Existau, cu alte cuvinte, multe surse posibile pentru sentimentul că dincolo de lumea cunoscută rămâne încă neexplorat. Aceeași necunoscută care a cerut întrepriză și spirit din partea portughezilor, spaniolilor și altor europeni care s-au îmbarcat într-o misiune colonială de a descoperi lumea, toate acestea existau la sfârșitul erei romane. Dar voința sau spiritul nu era acolo, era doar epuizare din toate părțile, aceeași epuizare care explică istoria neinteresantă a Chinei, Indiei și a tuturor locurilor terenurilor agricole colonizate de mult timp. Războaiele civile și loviturile de palat vor continua întotdeauna, dar spiritul omului este rupt de obișnuința cu o domesticire prea lungă și nimic cu adevărat grozav în trup sau spirit nu se întoarce după un timp. Această „obișnuire” include desigur acele „obiceiuri de sânge”, care duc la reproducere și la supraproducția de superflui. De îndată ce o mare putere impune domesticirea vecinilor săi, apoi asupra ei însăși, confortul crește și așa se nasc mulți indivizi care trăiesc deja la naștere într-o stare de epuizare și care apelează la guvernele și religiile celor epuizați și stresați. Cu siguranță, obstacolele externe cu care ne confruntăm astăzi sunt mult mai mari: spațiul cosmic nu este traversabil pentru noi, nici măcar în teorie, și nu știm nimic despre cealaltă parte a spațiului gol... totul în afara a ceea ce este deja cunoscut pare steril. Și totuși, repet, acest tip de limitare fizică nu este cauza reală a unei epuizări spirituale care tânjește după un fel de evadare. Caracterul însuși al vieții domestice este să prezinte lumea ca un spațiu posedat și închis, și deși umanitatea în ansamblu se adaptează la această condiție, atât din punct de vedere biologic, cât și cultural, rămâne

totuși o licărire a tendinței opuse chiar și în cei mai umili. El nu poate să nu simtă această nouă stare de lucruri în civilizațiile târzii decât cu *groază*, cu suspiciunea groazei... o *suspiciune* stranie... că lumea este artificială. Începe să simtă că această seră în care trăiește este creația răuvoitoare a unui Demiurg căruia îi place să ne observe suferința, că El și minionii lui se hrănesc cu ea. În viitorul îndepărtat, dacă răul inovației umane continuă necontrolat, vom trăi cu adevărat în lumea de care se temeau gnosticii și acea scânteie de viață și energie vitală care este darul naturii pentru toți tinerii născuți din pântecele ei, această scânteie va rămâne prinsă într-o „materie prost configurată”, o materie complet străină de dorințele sale și de funcționarea ei înnăscută, dar modelată în beneficiul a altceva. În multe feluri, lumea în care trăim astăzi anticipează deja acest iad gnostic, iar răspunsul celor în care durerea civilizației și modernității este cel mai *avansat*, transsexualii, contribuie fără să vrea la decuplarea în continuare a realității naturii și la domesticirea progresivă mai totalitară şi mai agresivă. Și totuși, pentru voi înșivă, care doriți să luptați împotriva tiraniei care invadează, amintiți-vă că în condiții de criză, opțiunea „carpocratică”, atracția tocmai pentru criminal și deviant, poate fi foarte grozavă... dar... aici ești la limita abisului. Și cum interpretezi chemarea acelui instinct…

46

Sunt interesat de falsificarea istoriei și, eventual, a geografiei. Cred că umanitatea este excesiv de stupidă și rea, nu poți avea încredere în niciun cuvânt pe care-l primești. Nu am nicio îndoială că religiile voastre sunt adevărate, dar puteți fi sigur că vreo facțiune vicioasă nu s-a introdus în ierarhia preoților cu ceva timp în urmă, sau a autorităților religioase, sau a *tipografilor*, și nu a introdus tot felul de lucruri care nu au fost acolo în primă instanță? De exemplu, toate copiile în slavona veche ale Bibliei din Rusia aveau interpolări gnostice la greu. Așa se explică multitudinea de secte de acest tip care au răsărit acolo, inclusiv cele care s-au castrat, și altele precum duhoborii care batjocoresc nuditatea superioară și nobilă, prin practicarea nudității deformaților. În Occident au fost lucruri asemănătoare: cum crezi că au găsit catarii un asemenea ecou în nordul Italiei, în Renania? Nu era vorba doar de o nouă învățătură, ci de practici foarte *vechi* și formule vechi care și-au găsit locul în rândul unei populații de mult pregătite să le primească. Unele erau precreștine, în timp ce altele

se răspândiseră cu Biserica timpurie și păstrau elemente ale creștinismului timpuriu amestecate cu maniheism și magianism și alte lucruri chiar mai ciudate. Atunci de ce presupuneți că principalele religii supraviețuitoare nu sunt de fapt contrafăcute? Islamul ar putea fi foarte bine un astfel de fals: Coranul este un amestecătură de prostii și a fost probabil inițial o carte de devoțiune creștină siriacă, care a fost reeditată mult mai târziu. Mahomed era numele pe care musulmanii l-au folosit pentru Hristos, iar credința a fost inițial o versiune a nestorianismului care a fost răspândită de regele persan, nu de arabi. Întreaga poveste a cruciadei lui Heraclius împotriva Persiei, precum și a căderii Persiei în „bătălii” împotriva arabilor, este poate în întregime fabricată de ambele părți, deși această minciună a fost, desigur, uitată de mult timp. Ce dovezi istorice sau arheologice există pentru a susține existența lui Mahomed? Dar aveți idee despre natura speculativă a concluziilor trase din arheologie în general? Citiți, de exemplu, genul de „dovezi” pe care le-au folosit pentru a stabili existența călăriei pe marea stepă înainte de 1000 î.Hr. – câteva oase, poate nici măcar cinci sau șase, care *păreau* bucăți. Viata e scurtă; renașterea ca om este incertă și se poate întâmpla într-un miliard de ani: ai încredere în acești mincinoși jalnici în singura ta viață? Priviți la Tucidide, care este un om mare și un geniu al veacurilor: el caută să-l depășească pe Herodot și acest tipar este urmat în toată antichitatea. Fiecare mare istoric a căutat să-și depășească predecesorul ca rival. Crezi că au inventat anumite lucruri? În ce măsură credeți atunci că savantul, cărturarul, „călugărul” deșart – „tocilarul” ca să spunem așa – este probabil să mintă? Vor minți mult mai mult decât crezi... tocilarul mai mult decât un Tucidide este stăpânit de o cerșetorie infinit mai mare și, de asemenea, de vanitate, gelozie, resentimente și meschinărie. Nu crezi că astfel de oameni, care multă vreme, sub forma călugărului, au fost *singurii* paznici și copiatori ai textelor din antichitate, nu crezi că ar fi gata să schimbe textul, să adăuge, și chiar să inventeze cărți întregi și autori? Coroborările din „surse terțe” ar fi, de asemenea, relativ ușor de fabricat. Dar oricum, Iosephus folosește această rivalitate între autorii greci pentru a pune la îndoială poveștile grecești în general și, în acest sens, nu este complet nerezonabil. Desigur, acolo unde greșește este atunci când presupune că înregistrările controlate central ale altor popoare, precum egiptenii, babilonienii sau ale lui, sunt mai de încredere. Nietzsche se referă la falsificarea istoriei Israelului care a

avut loc la un moment dat înainte de Iosephus – și cred că se referea la macabei. În orice caz, nu există nicio urmă externă a existenței evreilor înainte de regatul macabeilor – Herodot nu îi menționează niciodată. Dar există dovezi că falsificarea la care se referea Nietzsche este chiar de o dată ulterioară. O mare parte din Antichitate poate să fi fost inventată de secte sau ordine ale creștinilor sau chiar evreilor, pentru a-i face pe oameni să creadă că religiile lor artificiale și *utilitare* au avut o anumită bază în natura umană sau au fost anticipate de înțelepții din trecut. Când, de fapt, toată energia lor era îndreptată spre suprimarea spiritului natural al omului, reverența înnăscută a omului pentru măreția din interiorul animalelor și lucrurilor. În cele din urmă, nu poți avea încredere în nimic din ceea ce nu poți vedea și simți însuți.

47

Nu știm dacă toată antichitatea, sau poate o mare parte din ea, a fost inventată în întregime de călugării medievali sau de umaniștii italieni în timpul Renașterii... sau dacă un savant excentric din Constantinopol sau un călugăr din Iberia a adăugat cărți și pasaje întregi lui Platon sau altora. Când Nietzsche spune că Platon „a studiat cu evreii" în Egipt... ce vrea să spună cu adevărat? Ar putea fi, așa cum au spus unii, că evreii sunt ei înșiși o invenție recentă, o sectă a arabilor din Cordoba și că acest grup a inventat părți din Platon sau Aristotel... sau le-a corupt puternic lucrările… poate lucrând cu grupuri de călugări împrăștiați prin Europa, iar mai târziu cu Vaticanul? Ce *este* Vaticanul – și dacă nu a existat înainte de, să zicem, anul 1200, cum poți fi sigur…? Machiavelli menționează că Sfântul Grigorie a vrut să distrugă și să șteargă complet toată cultura precreștină și că acești bărboși în haine negre spărgeau temple în furia lor isteric, zdrobeau statui, ardeau cărți. De unde știi cu adevărat cât le-a ieșit, sau *când s-a întâmplat asta de fapt*? De unde știi că moștenirea lumii antice, pe care Machiavelli susține că au păstrat-o doar din necesitate – pentru că împărtășeau aceeași limbă, latina – nu a fost aproape în întregime coruptă de „transcripțiile" lor? Fiecare nouă formă de viață în rândul umanității caută să șteargă memoria predecesorilor săi, să rescrie istoria și poate o face literalmente, corupând textele în sine. Există vreo dovadă că „medicii Bisericii timpurii" dezordonați și nefericiți au existat vreodată? Augustin este aproape sigur o completă ficțiune și nu a existat niciodată un astfel de

om – „greaca” lui de baltă este o prostie în acest domeniu pentru început, și este mai degrabă greaca improvizată a călugărului medieval, care trăiește poate undeva în Burgundia. Totuși, nu trebuie să mergi atât de departe. Am auzit și alte teorii mai puțin ciudate, dar totuși la fel de nebune: că Noul Testament a fost scris de o femeie evreică, ca o parodie a tragediei grecești. A fost un efort de a răsturna viața și puterea romană, „privilegiul roman”, prin narațiunea Patimilor – zeul mort ca o inversare a cultului misterului grec care îl înconjura pe Dionis. Sună acest lucru familiar în zilele noastre, când farse istorice monstruoase... inclusiv așa-numitul și complet *fals* „Război Rece”, în care Statele Unite finanțau și înarmau Uniunea Sovietică tot timpul? Dacă Nietzsche ar fi crezut astfel de lucruri, nu le-ar fi pus niciodată sub propriul său nume sau le-ar fi spus deschis – dar s-ar putea, când spune că Platon este *negrec*, să spună tocmai asta? A fost Platon, sau cel puțin multe dintre lucrările lui Platon, invenția unui polimat bizantin sau a unui benedictin? O astfel de speculație cu siguranță nu este reconfortantă, mai ales într-o lume în care consolările și certitudinile religiei sunt rare. Istoria a luat cumva locul pe care l-a avut religia, vreau să spun să aducă stabilitate unei lumi care altfel se pierde în totală confuzie, haos și incertitudine. Îmi doresc acest haos, pentru că ceea ce vreau să aduc înflorește acolo. Continuitatea istoriei, dacă nu progresul ei, este acest ultim fir pe care omul secular, științific, l-a dezlănțuit în univers pe această stâncă plutitoare, jocul forțelor titanice și străine... este ultima legătură pe care a avut-o sănătatea mintală. Vreau o lume a psihozei, vreau sfârșitul sănătății *sale* mintale. Ce se întâmplă dacă nu există o bază solidă pentru ceea ce primim din istorie, iar continuitatea pe care credem că o avem este de fapt doar un amestec confuz și dezordonat – că evenimente din antichitate au fost confundate cu evenimente din Evul Mediu, de exemplu? Am găsit sugestia lui Fomenko că cruciadele și războiul troian au fost de fapt același eveniment atât de dezorientantă încât a trebuit să acționez foarte vehement și sever a doua zi. În salon, când paznicul m-a întrebat dacă „am luat droguri”... și i-am împins fruntea departe de mine într-un gest de maiestate și putere. Am fost puternic bătut de acoliții lui pe alee. Speculațiile lui Anatoly Fomenko, precum și așa-numita „ipoteză a timpului fantomă”, care susține că trei secole au fost adăugate greșit cronologiei noastre... acestea sunt lucruri mărunte. Foarte mărunte – Din aceste îndoieli am fost condus la multe altele mult mai oribile. Am trăit o

viață de rătăcire și uneori eram tulburat de o asemănare ciudată între anumite colțuri de stradă, mirosul cutarei sau cutarei clădire care am presupus că sunt diferite, asemănarea stranie a două străzi dintre care, cu ani mai târziu, nu mai pot spune care a fost care sau dacă am visat în schimb. Cred că trebuie să aflăm, de exemplu, dacă Ciudad de México nu este de fapt același lucru cu Bangkok și așa-numita Peninsula Baja nu este la fel cu Malaia. Asemănarea mâncărurilor precum *mole* și curry thailandez susține doar această ipoteză, la fel ca și limba oaxacanilor și a chiapanilor... este la fel ca laoțiana. Am auzit zvonuri că, pe măsură ce mergi spre interior din Port-au-Prince, începi să vezi luminile din Manila și că insulele din Caraibe nu sunt diferite de Filipine. Ambele se bucură de carne de porc la grătar, orez cu brânză, delicatese precum spaghete cu ketchup și hot dog sau spam și, se pare, și alte lucruri. Mahalalele din Bangkok sunt aceleași cu cele din Ciudad de México, iar Cambodgia este la fel cu Guatemala (Honduras este un fals complet). Așadar, se spune în unele colțuri că atunci când Columb a ajuns în Cuba, a fost într-adevăr Cipangu, sau Japonia, și că a descoperit cu adevărat Asia. Întreaga Lume Nouă (și multe alte părți ale lumii, de asemenea) este, prin urmare, o fraudă de cel mai înalt nivel. La Shanghai se poate ajunge în două ore din Manhattan cu un tren secret de mare viteză. Și dacă vă întrebați cum se face că atât de mulți oameni călătoresc cu avionul, ei bine, nu este greu că există o înțelegere între relativ puțini piloți activi pentru a păstra secretul și a folosi rute întortocheate pentru a face să pară timpul de zbor mult mai lung. Dacă nu doriți să mergeți atât de departe, amintiți-vă cum pot, în ciuda tuturor, să păstreze continente sau insule întregi secrete – nu aveți voie, din câte știu eu, să vă apropiați de Polul Nord sau de Polul Sud și este nu este exclus ca în ambele să existe un refugiu tropical. Există un stimabil savant din Bengaluru care subliniază că anul din Vede are șase luni de lumină și șase luni de întuneric.

48

Dar crezi că promovez ideea de „sălbatic nobil”? Înțelegi că viziunile tale despre ceea ce este un „sălbatic nobil” sunt doar o China în miniatură care cheltuiește prea mult, o China spirituală la scară mai mică? Știu că nu există un sălbatic nobil: Mark Twain l-a atacat pe omul roșu ca pe un mincinos și un criminal fără lege. Păi, bine. Acest lucru nu *mă* deranjează:

ideea mea despre puterea nobilă și vitală este diferită. Dar... alegeți viziunea nobilimii pe care o doriți, nu contează, nu o veți găsi printre primitivi ca regulă generală. Îi idolatrizați pe țărani. Îi admirați pe sălbaticii insulelor care trăiesc „în armonie cu natura”, eu vă rog să vedeți ce s-a întâmplat cu Margaret Mead și cum au pedepsit-o polinezienii – majoritatea lucrurilor pe care le-a scris despre viziunea lor asupra vieții, despre libertatea lor sexuală, au fost prostii pe care le-au inventat pentru a o face să arate ca o idioată. În același fel, idioți precum Gimbutas și alții care cred că omenirea, în vremuri străvechi, a trăit sub un matriarhat binevoitor, iarăși, „într-una cu natura”, în echilibru cu nevoile solului și așa mai departe: pur nonsens. Istoricii și arheologii de pretutindeni descoperă că ceea ce credeam că este un matriarhat nu era de fapt nimic de felul. Vedem asta în *Odiseea* unde este clar că dreptul de succesiune aparține celui care este soțul Penelopei, iar fiul lui Ulise, Telemachus, nu este garantat să moștenească regatul. Preoteasa locală a ritualurilor de fertilitate, a înfloririi anotimpurilor pământului, care se asigura că recoltele vor izvorî cu siguranță din pământ: preoteasa zeiței pământului sau spiritelor locale – cel care s-a căsătorit cu această femeie îi era dat un anumit prestigiu sau legitimitate ca rege. Este adevărat, dar bărbații erau cei care decideau cu cine se căsătorea și suveranitatea regatului. Oriunde se caută o formă de matriarhat formal, se constată că, în realitate, nu a fost nimic de genul acesta, ci ceva foarte asemănător. Când găsim poliandrie, ca la anumiți locuitori din Himalaya, este vorba de bărbați care împart soția din lipsă de resurse, sau din cauza altor circumstanțe. Până la urmă, prin ce mecanism ar putea guverna femeile din moment ce sunt mult mai slabe fizic și par incapabile să se organizeze politic fără bărbați? Dar... dar... *există* o modalitate prin care ele să guverneze. Prin urmare, detractorii matriarhatului au dreptate, dar nu văd suficient de departe relațiile sociale dintre primitivi și chiar oamenii civilizați pentru a realiza că un fel de matriarhat există de fapt. Am vorbit deja despre un tip de matriarhat. Dar printre chinezi și sicilieni găsești gospodării conduse de bunica. Când mulți dintre voi, modernii, aspirați la „viețuirea în comunitate” și vorbiți despre gospodăriile intergeneraționale... se pare că uitați că asta ar însemna supunerea unei femei dragon sau gorgon cu voință puternică. Fata modernă, când tânjește după comunitatea familiei extinse premoderne, își imaginează că primește sprijinul emoțional și social al verișoarelor ei și o

echipă de servitoare între bunici, și nu realitatea... care este supunere totală față de soacră. Asiaticul modern de sud-est, ai cărui strămoși au trăit în „orașe” orientale de generații, este total îndatorat soției sale... citiți orice studiu antropologic scris înainte de 1970 pentru a afla adevărul despre viața socială asiatică. În Africa, bărbații sunt complet învinși și datorați matriarhatului în moduri complicate: femeile gestionează toată producția de alimente fără ajutorul bărbaților, care depind de ele pentru rația zilnică de terci fără gust preparat din grâne. Uneori, pentru a sparge această monotonie, ei caută carne de tufiș, dar de cele mai multe ori trăiesc ca niște fermieri dependenți de o femeie cu brațe puternice care are grijă de un petic dezordonat de rădăcini. Toată viața socială din această regiune este gestionată prin societăți secrete. Puterea politică aparentă este fragilă și nesemnificativă: societățile secrete interconectate, bazate pe manipularea magiei alb-negru, sunt adevărata sursă a tuturor deciziilor importante luate în sat și chiar în orașe. Femeile joacă un rol de conducere în aceste societăți, chiar conducându-le: există printre ele o tradiție îndelungată de respect pentru femei ca *oracole*, ceea ce este cu totul firesc. Preoteasa de apă yoruba care se maimuțărește în extazuri la șarepele boa și primește viziuni nu este atât de diferită de Pythia. Dar acolo unde Pythia se supusese virilității solare și tinerești a lui Apollo, o astfel de cucerire a puterii a pămîntului nu s-a întâmplat niciodată în Africa, nici în multe alte locuri. Deci, aici ca și altundeva, există un fel de matriarhat, dar funcționează într-un mod ascuns, astfel încât cei „stânga” și „dreapta” sunt înșelați în acest punct. În cele din urmă, „stânga” are dreptate: venerarea puterilor titane ale pământului, a Marii Mame, este legată de un fel de matriarhat, dar unde greșesc este în a-și imagina că aceasta reprezintă un fel de eliberare de constrângerile civilizației moderne, de durerea specializării, de supunerea față de autoritatea morală, de „înstrăinarea” modernă și de toate celelalte lucruri pe care le învinuiesc. De fapt, tot ceea ce urăști la viața modernă care o face o Închisoare de Fier – și sunt de acord că este o închisoare – reprezintă o întoarcere a nopții nesfârșite palide a matriarhatului. Este o *întoarcere* în toate sensurile, trebuie înțeles la propriu! Nietzsche spune că în Europa modernă asistăm la reafirmarea modurilor de viață pre-ariene, la revenirea socialismului, a casei lungi, a feminismului, și că asta ni se întâmplă și în interior, unde instinctele superioare ale minții sunt fiziologic copleșite de ceea ce este retrograd și

preistorice. Viața satului și primitivului este o viață de supunere totală, domesticire totală și defectare totală. „Matriarhia" care există și care exercită o influență și o putere enormă în domeniul social și moral, este doar manifestarea acestei stricări a bărbaților. Solidaritatea comunală absoarbe și înăbușă orice distincție sau inteligență personală și această sarcină este relativ ușoară atunci când privește majoritatea părților satului: adevărata problemă este ce să faci cu tinerii bărbați. Ei reprezintă din toate punctele de vedere o amenințare la adresa obiceiurilor stabilite și a amorțelii fiziologice care e în beneficiul bătrânilor și femeilor. Problema socială în triburile primitive, ca și în majoritatea societăților civilizate și nelibere, este aceasta, ce să facă cu bărbații tineri, agresivitatea lor, instinctele lor sexuale: trebuie să fie rupte și subsumate în beneficiul tribului. Este mai mult sau mai puțin ușor pentru majoritatea, care nu au forță vitală în cantități semnificative, mai greu pentru restul, iar acolo unde este imposibil – soarta proscrisului, sau, mai probabil, moartea. Te înșeli dacă crezi că „bărbații tineri sunt necesari pentru a se proteja de amenințările externe". De fapt, majoritatea societăților așezate, fie ele primitive sau civilizate, sunt mai mult decât dispuse să accepte riscul supunerii unui trib străin. Într-o anumită regiune, dacă multe triburi urmează aceeași cale de autodomesticizare, riscul nici măcar nu este atât de mare pe parcursul vieții unui individ și câțiva „războinici" fără lege sunt de ajuns pentru a lupta împotriva vecinilor similari. Dar chiar și în cazurile în care există o mare amenințare externă din partea triburilor viguroase, aceste societăți, conduse de femei, bătrâni și proști, sunt dispuse să accepte supunerea străină mai degrabă decât să-și permită tinerilor să înflorească și să se bucure de libertate. De asemenea, au dreptate în acest calcul: supunerea sub forțe străine înseamnă rareori exterminarea lor, în timp ce acordarea libertății și puterii propriilor tineri ar pune capăt modului lor de viață definitiv. Dar supunerea sub forțe străine înseamnă adesea impozitare sporadică, care anterior era relativ greu de aplicat: țăranii sunt foarte buni la ascunderea rezervelor de bunuri și chiar a câmpurilor. Umilințele obișnuite de supunere, pierderea onoarei, violurile rare, dar ocazionale, pierderea suveranității, nu înseamnă mare lucru pentru acești oameni. Li se permite să-și continue viața comunitară fără schimbare sub supunerea altuia și chiar să prospere sub această supunere. Preferă asta, oricum. Aceasta este condiția așa-numitelor „civilizații vechi" ale umanității, și în

special a Chinei și Indiei. Chinezii han s-au confruntat cu cele mai teribile amenințări externe din stepă și au fost adesea cuceriți de câțiva bărbați călare împrăștiați pe care i-au depășit numeric. Nu le-a păsat: viața lor comunitară neschimbătoare a continuat, fie că era iurchen, sau mongol, sau yi negru. Indienii, odată ajunși în perioada lor de dominație preoțească și senescență, au degenerat și ei: au fost cuceriți în fiecare vară de aventurieri și stăpâni războinici din Hindukuș și din alte părți. Afganistanul a condus India. Dar supunerea li se potrivea. Încet, încet, cu răbdarea de care se bucură drojdia pentru că timpul este de partea ei, chinezii au așteptat: „va veni ziua când acest cuceritor va fi și el de asemenea epuizat, sângele lui cheltuit; atunci ni se va alătura nouă, *poporului*." Și aveau dreptate. Aceasta este celebra asimilare a civilizației chineze, asimilarea celor epuizați și uzați. Și nu există altă modalitate de a înțelege chinezii decât reducerea animalului uman la o viață simplă: ei nu sunt ceea ce ne referim în mod normal când spunem „civilizație", ci mai degrabă o populație perpetuu supusă, o pată uniformă, nediferențiată de iobăgie, care caută subjugarea și subminează prin ea. Aceasta este regula matriarhatului. Indienii și mulți alții sunt în aceeași situație. În multe ocazii, chinezii au preferat această cale celeilalte, care consta în a-și lăsa proprii oameni să se afirme și să dobândească suveranitatea. În secolul al XV-lea, când au început să aibă o flotă, cu sclipirea ei de libertate și autonomie pentru tineri, au observat frământările și dezordinea pe care aceasta le aducea în societatea lor și au anulat imediat proiectul în întregime. Astfel de societăți nu își pot schimba situația, chiar dacă doresc: interesele *traiului ordinar* sunt prea înrădăcinate. Sedentarismul constă deci în a rupe tineri de la o vârstă foarte fragedă, în a lua băieți și a le aplica o ,,corecție" fizic, psihic și spiritual. Acest lucru se întâmplă și în triburile mai mici. Când devin civilizații, seamănă mult cu China Han, sau cu orașele gură-de-canal ale aztecilor, babilonienilor și altora. Vedem aici de ce oameni precum Evola, Jung, Guenon și toți discipolii lor merg pe calea greșită. Există doar asta: că viața este pipernicită și stricată de o „tradiție", sau că este una dintre puținele, rarele excepții, care permite ascensiunea vieții. În general, viața este sfrijită și distorsionată de huameni. Acesta este motivul pentru care huamenii sunt dezgustători ca animale și trebuie depășiți. Este „viața liberă și primitivă" a sălbaticului nobil, asta este „matriarhia" care își păstrează credința în natură într-o formă „sustenabilă". De fapt, societatea cu colibe

de paie și chirpici este cu greu sustenabilă: astfel de locuri sunt lacome de resurse naturale și, adesea, necruțători față de animale și tirani necruțători față de oameni. O parodie bună a unei societăți atât de mici este filmul *The Beach*. Regula slăbiciunii nu este bună, ba incredibil de crudă, mergând până la canibalism. Canibalismul este modul de viață al tuturor formelor de viață *drojdie*, la care animalul uman degenerează în aceste condiții de ginocrație. Canibalismul este calea veșnică a acestor huameni șterși care se supun lui Venus Willendorf și tuturor „mămicilor pământ", pentru că această facțiune a naturii este un rău putred cărui sânge picură din ghearele sale și caută să dizolve toată viața superioară, spiritual și biologic, în noroiul amorf al mlaștinii primitive. Dacă călătoriți în Europa în jurul anului 3000 î.Hr. aproximativ, veți găsi matroane neolitice cu ochi înțelepți și părul negru asemănătoare vacilor, care supraveghează vaste sate de case lungi în care trăiește huomul animal, cincizeci sau o sută într-o cameră, cu oi și capre, tăvăluindu-se în propriul cacat, lucrând pământul, mâncând pe aceia din membrii săi care erau considerați „aleși de zei" – oricine, bărbat sau femeie, care se distingea prin spiritul lor vital – și putea chiar să te lovească-n cap cu un dildo și să-ți „pună la îndoială" privilegiul de călător. Aceasta a fost condiția majorității omenirii până de curând și este miasma sufocantă la care lumea modernă *se întoarce* rapid, în interior și în exterior.

Dar destule despre această închisoare. Bănuiesc că vrei să știi o cale de ieșire sau, cel puțin, să auzi despre un alt mod de viață?

Partea III: Oameni de putere și ascensiunea tinereții

49

Viața atinge apogeul nu în satul cu colibe în câmpie condus de mămici țăcănite, ci în statul militar. În Grecia Arhaică, în Italia Renașterii și în vastele întinderi ale epocii de piatră veche, în mijlocul epocii bronzului plină de caruri, bărbați de putere și măreție trăiau în număr mare. Suntem inferiorii lor din toate punctele de vedere. Fizic, spiritual și intelectual, ei ne depășesc din toate punctele de vedere. Dau un exemplu: sportivii noștri de elită, soldații noștri din forțele speciale, nu sunt nimic în comparație cu ei. Găsim oase paleolitice, femurul, de o robustețe pe care nici alergătorii și nici halteriștii noștri nu o egalează. Acești bărbați erau capabili de viteze susținute de neimaginat astăzi. Știi de Maraton, dar nu toată povestea. Adevărata ispravă fizică nu a fost doar soldatul care a alergat cele douăzeci de mile până la Atena pentru a avertiza oamenii. Întreaga armată, îmbrăcată în armură greoaie de bronz, s-a aliniat pe plajă pentru a înfrunta inamicul. După ce perșii au debarcat, grecii i-au încărcat de la mai mult de un kilometru distanță. Perșii au fost uimiți de linia de bronz strălucitoare care alerga spre ei și de strigătul lor de luptă. Acești bărbați au alergat un kilometru purtând armuri foarte grele și purtând sulițe lungi de doi metri. I-au împins pe năvălitori în mare. Și imediat după acest mare efort, au mers, încă în armură, taman înapoi spre Atena fără oprire, pentru a-i împiedica pe perși să mai debarce oportun acolo. Nu cred că vreo unitate militară specială ar fi capabilă să egaleze această ispravă astăzi, iar aceștia erau cetățeni obișnuiți ai Atenei. Mai mult, ei ne-au întrecut în același mod în minte și spirit: sofiștii lor erau capabili să-și amintească cincizeci de nume și mai multe, după ce le-au auzit o singură dată. Unii aveau darul viziunii la distanță, pe care rozicrucienii o tânjesc și pe care serviciile de informații sovietice și americane au încercat să o redescopere în zadar. Aici, viața este la apogeu.Cunoști arta, știința și literatura lor, sau crezi că le cunoști. Dar acești oameni au fost cuceritori, exploratori și aventurieri *mai presus de toate*. Pe piatra funerară a lui Eschil este gravat că a luptat la Maraton, nu că și-a scris piesele. Omul liber este un războinic și doar un

om de război este un om adevărat. Trebuie să ne inspirăm din viețile și exploatările lor și să anticipăm cu entuziasm revenirea unei astfel de vieți. Mă tem că, în cele din urmă, exemplele foștilor oameni puternici, foști oameni ai puterii, vor fi foarte descurajatoare pentru mulți dintre voi. Pentru că nu le poți replica cu ușurință realizările și puterea în zilele noastre și, de asemenea, pentru că mulți dintre voi sunteți de fapt niște fetițe în comparație cu ei, în sângele vostru. Dar cred că este bine pentru noi toți să ne amintim că suntem chiloțari în comparație cu acești bărbați. În plus, deși nu îi poți imita în fiecare domeniu, deoarece vremurile în care trăim sunt vremuri de represiune totală, te poți inspira din exemplele lor și poți încerca să trăiești la fel oarecum... încercând să trăiești conform mentalității epocii de bronz. Nu vă înșelați. Aceasta nu este o carte de autoajutorare și nu te pot ajuta să trăiești – nimeni nu poate. Mă interesează înrobirea vieții și sufocarea vitalității. Sper să vă arăt că lucrurile nu trebuie să fie așa și că nu trebuie să vă limitați la lucruri mărunte. Mai presus de toate, trebuie să urmărim marele obiectiv, independența fizică și militară. Numai războinicul este un om liber. Singurul guvern bun este guvernul militar și orice altă formă este atât ipocrită, cât și distructivă pentru adevărata libertate. Trebuie să țintești sus! Pune-te pe tine și pe prietenii tăi pe calea puterii și știi că nimic nu are dreptul să te oprească și că nimic nu te poate opri! Mă adresez în special militarilor și celor care vor deveni. Cu ceva timp în urmă am vorbit cu o altă broască despre Generalisimo Alfredo Stroessner. A fost dictator al Paraguayului timp de patruzeci de ani. Se culca la ora unu dimineața și se trezea la ora patru dimineața; în afară de asta, avea o siesta de două ore după-amiaza (se întâmpla înainte de aerul condiționat, iar siesta este o necesitate în regiunile tropicale). Toată ziua a muncit neobosit pentru țara sa și pentru a respinge secta comunistă nemiloasă și satanică care i-ar fi masacrat poporul, dar a făcut-o și pentru propria sa glorie! Broasca îmi spune da, această motivație este admirabilă, dar trebuie să fim *preciși*: nu putem încuraja oamenii să lupte la modul ăsta pentru a reuși în World of Warcraft, sau în cariera lor de designer de interior, nu e nicio onoare în asta. Sunt de acord! Dar când te uiți la epocile în care viața se înalță, marea vitalitate a sângelui lor este aceeași cu marele țel pe care îl ating. Și, deși trăim în cea mai degradată epocă dintre toate, este totuși posibil, după cum veți vedea, să spargem acest Babilon și ca focul etern al tinereții să vă propulseze pe culmile puterii. În propria ta

viață, poți să le spargi puterea și să te ridici într-un haos de bucurie și distrugere. Și în viitorul nostru, văd deja o imagine vagă, departe spre orizontul unui ocean vast într-o seară violetă – văd insulele Hiperboreei, la marginea acestui Leviatan, unde vom putea stabili noi avanposturi și vom supune această mare fiară din exterior.

50

Imaginează-ți un Mitt Romney, dar diferit... un Romney care chiar era capabil să se comporte ca și cum arată și care se ridica la nivelul înfățișării lui. Imaginați-vă un Romney mai tânăr care scoală națiunea pentru un nou război, împotriva Indiei, prin pura forță a carismei și a discursurilor sale. Apoi pleacă cu nava în fruntea armatelor care cuceresc India. Dar apoi apar zvonuri cum că Mitt ar fi organizat o cină satanistă neagră la New York. De asemenea, oamenii se trezesc într-o zi și descoperă că cineva a vandalizat Muzeul Holocaustului și Memorialul Lincoln... se răspândesc zvonuri că erau Mitt și prietenii lui, în pregătire pentru răsturnarea guvernului. Prin urmare, Mitt este rechemat din comanda sa pentru a fi judecat. În loc să se întoarcă, Mitt fuge în Rusia, unde devine unul dintre cei mai buni consilieri ai lui Putin. Dar în curând trebuie să plece în grabă, când se descoperă că a întreținut relații sexuale în secret cu soția lui Putin. Fuge în China, unde, din nou, a devenit în mod miraculos o forță politică și un consilier principal, adoptând cu ușurință obiceiurile și limba chineză. După un timp, el părăsește China și ajunge să trăiască în Afganistan cu oamenii de trib, ca unul dintre ei, într-una dintre cetățile lor de noroi, unde este găsit în cele din urmă de forțele speciale americane și unde intră în luptă, încărcându-i în mod repetat cu un machine gun în glorioasa lui armură neagră-aurie și cască ca din Dune. Exact așa, și multe altele, a fost viața anticului Alcibiade din Atena. Cât este de neconceput! Chiar și un bărbat la fel de versatil și sclipitor ca Trump este foarte departe de această posibilitate în zilele noastre, deși cel puțin face acest tip de personaj oarecum credibil. Nu există așa ceva în aproape nicio altă epocă a istoriei. Cineva ca Talleyrand este renumit pentru că a trecut de la monarhie, la republică, la Napoleon și înapoi, și pentru că a avut un oarecare succes sub diferite forme de guvernare, ceea ce este suficient de rar pentru a-l face celebru. Dar toate acestea s-au petrecut într-una și aceeași țară. Succesul lui Alcibiade este cu atât mai uluitor cu cât diferitele culturi ale vremii erau cu adevărat diferite,

modurile lor de viață erau total străine unele de altele și, totuși, el excela peste tot. Cred că se întâmplă pentru că în Atena, unde a copilărit, și-a ales ca patron zeul pasiunii erotice. Era un tânăr foarte frumos, admirat și urmărit de toți bărbații și toate femeile. El a respins avansurile pedoperversului pelasg Socrate, o poveste pe care Platon a răsturnat-o și a răsucit-o ca târfă mincinoasă și pupincurist de fenicieni ce era. Alcibiade a excelat la atletism, iar la școală a refuzat să cânte la flaut pentru că îi făcea obrajii umflați și ridicoli. L-au urmat și alți băieți, considerând că harpa este nobilă, dar cântatul la flaut este un lucru pentru sclavi și bulangii. Pe măsură ce a câștigat puterea, scutul lui l-a purtat pe Eros cu un fulger, scandalizându-i pe bătrâni. El s-a arătat astfel a fi un discipol al forței vitale ireprimabile, un devotat al tânărului zeu al pasiunii sexuale și al distrugerii totale; a arătat că nicio lege sau cuvânt al omului nu i-ar sta în cale! La început a fost cuvântul?? NU! La început a fost focul demonic care izbucnește în oameni ca Alcibiade și doboară la pământ cetățile oamenilor și le dezvăluie toate absurditățile! Astfel de oameni sunt trimiși de natură să ne osândească și să ne fie Nemesis. Ei sunt marii curățători. Povestea lui este spusă de Tucidide și Plutarh, deși știi că acesta din urmă este un mincinos faimos. Dar cred că printre voi trebuie să fie cineva la fel de colorat ca Alcibiade.

51

Misterul *rigor mortis*-ului este foarte revelator! De ce este carnea moartă rigidă? Dar studiu s-a efectuat în care au scufundat carne moartă rigidă într-o baie de adenozin trifosfat, maestrul energiei pentru celule, iar mușchii s-au înmuiat și relaxat. Starea fiziologic energetică este starea de relaxare. Carnea ce e fie rigidă, fie moale, este epuizată, dar biomateria energetică vibrează în stare de repaus: vedem în pielea strălucitoare a tinerilor foarte sănătoși această suplețe relaxată a cărnii, precum Pietro Boselli. I-am scris o scrisoare prin care i-am cerut să permită unor zeci de femei nubile să-i atingă pielea vibrantă, moale, strălucitoare, plină și cauciucoasă în public. Lumea modernă epuizează și, prin asta, rigidifică totul sau îl transformă într-o masă difuză. Din punct de vedere fiziologic, favorizează factorii de stres, estrogenul, serotonina, hiperventilația, supraexcitarea, care sunt caracteristicile epuizării energetice. Reiese opierdere a structurii, formei și diferențierii, care a fost și intenția. Din asta

rezultă și o rigiditate spirituală și intelectuală, orientarea ideologului, a activistului social, dar și a întregii noastre clase intelectuale de dreapta și stânga, precum și a celor care lucrează în lumea afacerilor și în majoritatea forțelor armate. Sunt rigizi și constrânși pentru că, pe scurt, trăiesc într-o *frică totală*, frica că vor pierde ceva. Au foarte puțin de pierdut, dar traiesc continuu în această frică și, de aceea, atunci când este vorba de un potențial câștig sau, mai rău pentru ei, de o potențială pierdere, reacționează cu disperare, îngheață terorizați și hiperventilează. Politicienii noștri sunt toți așa, tremură de teama unei palme rupte din rai. Toată lumea era deja atât de obosită de banalitățile lor robotice, pe care le repetă din timiditate și pentru că sunt posedați; ăsta este motivul pentru care un om ca Trump, căruia pare *să nu-i pese*, ci să găsească bucurie în această sfidare și energie în această laxitate revoltătoare – seduce. Pe scurt, lumea modernă sparge bairamul. Dar grecii antici erau destul de diferiți, și diferiți, de asemenea, de bărbații supraserioși și încruntați cu accent englezesc care îi joacă în serialele istorice. Ceea ce admirau era o lipsă de griji și o libertate de constrângeri care ne-ar șoca și care i-ar supăra mai ales pe stângistul îmbufnat și pe conservatorul prefăcut. A existat un Ippoclide din Atena, despre care se spunea că este unul dintre cei mai frumoși tineri: Herodot spune povestea faimoasă a unui om admirat de toată lumea vremii. A mers, împreună cu alți zeci de tineri din diverse orașe grecești, să încerce să se căsătorească cu fiica unui autocrat foarte important și bogat din Sicilia. Acest bărbat s-a hotărât să-i pună la încercare pe pretendenți, pentru a-l găsi pe cel care să fie cel mai bun soț pentru fiica lui: i-a găzduit o vreme, invitându-i la petreceri somptuoase în timp ce îi supunea la probe atletice, de isntețime, conversație și alte abilități. Faptul că aceste căsătorii nu erau concepute doar ca alianțe politice sau financiare și că aristocrația lor acorda atenție calității biologice a cuplurilor este un semn al măreției acestui popor. Foarte puține națiuni sunt libere de frica despre care vorbesc; doar câteva popoare au avut bunul simț să ridice râtul din pământ, să privească stelele și să ia în considerare altceva decât utilitatea unui avantaj imediat în căsătorie și copii. Mai mult, felul în care elitele noastre se căsătoresc și formează relații astăzi nu este „eugenic”: doi exagerați de treizeci și ceva de ani se căsătoresc din motive „practice”… acest lucru nu produce copii puternici. Corpurile oamenilor de vârstă mijlocie îmi fac greață și vă asigur că fac și naturii greață. În orice caz, Ippoclide a devenit favoritul tatălui,

pentru toate marile sale calități, ilustrul său neam, aspectul și farmecul său în conversație. Totuși, la ultima petrecere, Ippoclide s-a îmbătat și a decis să înceapă să danseze pe masă. Apoi a început să danseze cu capul în jos, pe brațe, mișcându-și picioarele! Știți că pe atunci, bărbații nu purtau hainele hainosexuale ridicole și restrictive pe care le purtăm astăzi, ca pantalonii, așa că tatăl a fost jignit de priveliște. El a spus: „Ippoclide, tocmai te-ai cărat dansând dintr-o căsătorie”… dar răspunsul a fost „lui Ippoclide nu-i pasă”. Această propoziție rezumă întreaga atitudine a acestei frumoase și nesăbuite aristocrații piraterești care a colonizat și cucerit lumea știută. Este o atitudine care îi tulbură pe toți moraliștii timpurilor noastre, atât de stânga, cât și de dreapta. Ippoclide s-a dus acolo să se distreze, să arate și să folosească puterile lui, excelențele sale și superioritatea lui biologică, dar aceste două lucruri sunt identice! Nu-i păsa de câștigul sau pierderea unei neveste. Nu avea de gând să se comporte ca un bărbat blând, bătut, gata să danseze pe ritmul vreunui sclerozat. „Îi păsa la fel de puțin de proprietățile sale, precum și de cele ale altora” – așa spunea și Tacit despre cei mai nobili oameni ai triburilor germanice, care trăiau doar pentru bucuria războiului și a luptei. *Asta* este ceea ce mai marii dintre greci admirau. O altă poveste ce ilustrează același lucru: este și atitudinea lui Diogene Cinicul. Când Alexandru cel Mare i-a apărut în fața căzii și l-a întrebat ce își dorește cel mai mult pe lumea asta, Diogene i-a spus că să se dea deoparte, să nu mai blocheze soarele... nu voia decât să-l prindă niște raze! Acum compară asta cu oricare dintre intelectualii și filozofii noștri servili și cu felul în care mințile lor mici ar tremura la apropierea chiar și a unui birocrat constipat de nivel mediu – ce distincție! *Onoarea*! Alexandru a spus că dacă nu ar fi fost Alexandru, ar fi vrut să fie Diogene. Nu știu dacă pot să vă recomand să fiți ca Diogene sau Ippoclide. E greu, poate trebuie să te naști așa. Pot să vă spun că este mai bine să aspirați la nepăsarea divină care vine din acceptarea forței vitale, asta au iubit acești oameni grozavi. Tot ceea ce este cu adevărat grozav trebuie să aibă o parte din această nepăsare divină. Nu creștinii credeau și în „dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele” – adică e suficient și nu trebuie să te îngrijorezi de nimic altceva, nici măcar pentru restul săptămânii? Nietzsche spune lucruri bune despre sărăcie, independență și bună dispoziție. Și acești oameni erau foarte săraci: dar fiii Domnului n-au nevoie de nimic mai mult!

Schopenhauer explică frivolitatea veselă și nepăsătoare a femeilor prin faptul că trăiesc întru și pentru geniul speciei. Deși inconștiente de asta, sunt pline de nelimitatele sale obiective care depășesc cu mult individul, cu micile sale neliniști și griji: venirea generației următoare este chestiunea cea mai serioasă. Ele trăiesc în specie. În ele, specia se întinerește. Lesne de înțeles că vorbesc despre femei în cazul cel mai bun, căci majoritatea femeilor sunt rebuturi. Dar, totuși, de ce e așa? Au fost învățate să-și urască propria natură și propriile instincte și, în unele cazuri, acele instincte au fost distorsionate sau transformate în altceva, transformate până la miez. Femeile moderne au renunțat la acest mare avantaj pentru a deveni copii nevrotice ale poponarilor ce lucrează la birou. Au abandonat marea putere pe care le-o dă sângele lor. Dacă nu mă credeți, amintiți-vă de porumbelul mesager care știe drumul... sigur și-ar pierde calea dacă ar vedea o hartă și ar trebui să se gândească la ea. Ceea ce vine din sânge este mai bun. Dar astăzi este greu de auzit strigătul de chemare al instinctului, pentru că sunteți învățați să vă feriți de el. Abandonându-se instinctului, odată ce are disciplină și practică prin corp, omul poate traversa o prăpastie pe frânghie cu pas ferm: stânga vorbește mult despre eliberare, despre a nu mai fi reprimat. Dacă ar fi înțeles ce înseamnă asta cu adevărat! Am să vă arăt bărbați care chiar nu aveau complexe, care nu au fost deloc reprimați. Unul dintre ei se numea Clearcu și era un general spartan. A fost trimis de Sparta în orașul Bizanț, la gura Mării Negre. Ceruseră ajutor. A venit acolo drept consilier militar, dar curând avea să nu mai răspundă Spartei: și-a folosit puterea și a aranjat să invite oamenii importanți, senatorii și bogații orașului la o întâlnire la care au fost spânzurați. A pus stăpânire pe proprietatea lor și pe suveranitatea orașului! După ce Sparta a trimis o armată pentru a-l disloca, el a opus o mare rezistență într-o luptă grea, dar a fost învins. Clearcu a reușit apoi să scape în timp ce orașul era asediat; la noapte, s-a furișat pe o barcă cu comoara unui oraș vecin pe care îl capturase. Ajunge să fugă în Persia. Dar, în Persia, nu s-a mulțumit să se bucure de bogățiile sale, pe care le câștigase prin puterea mâinii. Acest om era stăpânit de pasiunea pentru război și aventură. A chemat mercenari din toată lumea greacă și i-a condus în multe aventuri îndrăznețe prin sălbăticia Traciei și în mijlocul Imperiului Persan, unde, totuși, a murit din cauza

trădării – aici, a fost neglijent... trebuie să fii atent și să știi să folosești atât vulpea, cât și leul din tine! Vă spun despre un alt bărbat, pe care Machiavelli îl laudă ca ghid de viață, un fel de antrenor de viață. Povestește despre un bărbat, Agatocle, din orașul antic Siracuza, un oraș grecesc din Sicilia. Acesta a răsărit din împrejurări umile, urcând în rândurile armatei datorită marii sale vitejii în luptă și minții sale viclene în stratageme și ambuscade. A ajuns să fie numit general-șef al orașului unde, încă o dată, complet dezinhibat și fără constrângeri, a invitat senatul și toți notabilii la o întâlnire, în cadrul căreia soldații săi i-au ucis pe toți. Preia astfel puterea în oraș. Apoi, după multe piedici, îi învinge pe cartaginezii care îi hărțuiau pe greci în Sicilia, debarcând în Africa și dându-i cu „nasul de asfalt”. El a domnit în siguranță și în mare glorie. Vă spun aceste povești pentru că arată viețile a doi bărbați asemănători, care au știut cum să se elibereze, care nu au fost ținuți în frâu de inhibiții meschine. Aceștia sunt bărbați care au știut cu adevărat să se bucure de libertatea lor și care nu au fost limitați de opiniile altora. Care a fost sloganul ultimului deceniu în America? Da, chiar *poți*! Măcar acesta este sloganul ultimului deceniu în America și nu văd de ce nu ar trebui să urmezi această idee – la urma urmei, niciunul dintre înțelepții morali care conduc această țară nu a văzut nimic în neregulă la acel slogan. Cu siguranță trebuie să-și fi dorit să-l „interiorizezi”. Amintiți-vă, vă rog, că acești oameni mici precum Bill Gates, Zuckerface și Bezos sunt bărbați complet dependenți. Ei nu pot face cu bogăția lor ceea ce ai crede că pot face... De exemplu, nu ar putea niciodată să ucidă un bărbat și să-i ia soția, dar chiar și liderul celei mai mici țări africane are acea putere, acea bogăție adevărată. Când fericirea sau averea ta depind de forțele armate ale altuia, nu prea ești propriu-ți bărbat… nici nu poți să te bucuri de cele mai mari delicii ale vieții. Clearcu și Agatocle știau asta: ei îți arată una din căile de ieșire; sunt oameni chiar autentici care și-au urmat propria cale! Da, chiar *poți*!

53

Piratul și fortăreața – „Munca nu a fost niciodată o plăcere pentru mine, nici treburile și chibzuințele casnice, ce hrănesc copiii cuminți. Dar, pentru mine, corăbiile cu vele erau plăcere, și războiul, și sulițele și săgețile lustruite.” Așa vorbește Ulise, jucând rolul piratului. Acesta este crezul și viața piratului. Înțelegi ce este ăla un pirat? Sunt întrebat adesea „de ce

epoca bronzului?”. Pentru că aceasta este epoca eroică pe care o vezi în *Iliada* și *Odiseea*, da, dar nu uita ce înseamnă, cu adevărat, erou. Tucidide spune că bărbații vremii iubeau pirateria și nu vedeau nimic în neregulă cu ea, și asta este adevărat. Și ce este piratul dacă nu forma originară a omului liber și a întregii vieți în ascensiune! Este jalnic, când oamenii îți vorbesc astăzi despre „trăiește viața” sau despre „a avea o viață” – acești oameni nu știu ce înseamnă viața reală. Comparați intensitatea lui Alcibiade, acest super-pirat, sau orice am să descriu aici, cu „viața” pe care sunteți încurajați să o „aveți” astăzi. Cât de zadarnice sunt lăudările acestor creaturi anxioase care trăiesc din produse farmaceutice, vin ieftin, bășini învechite ale statutului și aprobărilor sociale pe care le cer una de la alta. Schopenhauer spune că, la un moment dat în trecut, toate animalele erau ierbivore, dar o specie a decis să-și ia viața în fălci, să se pună în pericol și, cu mare îndrăzneală, să devină o fiară care trăiește din vânătoare. Prădătorul este întotdeauna cel mai inteligent animal. Decizând să devină vânător sau pirat, un om sau un popor demonstrează o mare îndrăzneală și pornește pe calea către o mare libertate. Eroul nu este sclavul celor mulți, care se sacrifică pentru ei; muritorii de rând sunt impresionați de acest tip de „sacrificiu”, pentru că nu ar face-o niciodată pentru ei înșiși sau pentru alții. Dar ăsta e erou redus la cățel loial. Lupul nu caută să „sacrifice” nimic, ci să-și exercite puterile asupra teritoriului. Luăm lupii, leii și leoparzii dintre noi când sunt puiuți și îi stricăm cu idei false, condiționări vicioase și, în ultimul timp, medicamente care ar fi lobotomizat un Da Vinci, un Alexandru, un Frederic cel Mare în tinerețe. Apoi energia lor rămasă este canalizată în muncă fără minte pentru bani. Munca și comerțul sunt mijloacele de a te supune traiului banal și păstrării lui: atunci când superiorii sunt corupți de o viață de muncă și finanțe, ei se îndreaptă încet spre propria lor distrugere pe termen lung. Aș putea spune că timpul liber este sursa tuturor lucrurilor mărețe. Menținerea vieții este plictisitoare; libertatea față de cerințele ei este necesară pentru toată știința, arta și literatura înaltă, precum și pentru toată viața frumoasă, pentru orice aventură, pentru toată dezvoltarea corpului tău la culmile frumuseții. Unul dintre motivele pentru care lumea modernă nu are o mare cultură este că fiii bogaților au o conștiință atât de proastă despre a nu munci, încât toți se străduiesc, ca toți ceilalți, să se ridice unul mai presus de celălalt ca alții în slujbe normale. Cu doar cincizeci de ani în urmă, majoritatea oamenilor

enumerau „sportiv” ca profesie principală; a fost într-o perioadă recentă când exista puțin mai multă frumusețe și artă. Dar... dar... este o greșeală să luăm în considerare acest aspect al vieții, deoarece presupune că suntem mai familiarizați cu el decât suntem de fapt. Nu doar că nu „merităm” să avem o cultură superioară, deși este și asta, ci și că scopul în așa ceva ne este complet străin. Din punctul de vedere al adevăratei culturi și rafinament, suntem la fel de barbari ca cea mai întunecată turmă din Khwarezm, unde femeile își scarpină părul pubian în public... suntem doar mai blânzi și mai insipizi decât ele. Așa că, când vorbesc despre timp liber, să nu-ți imaginezi că spun prin asta ce spui și tu. Nu este vorba doar de timp liber, nu ai nevoie doar de petrecerea timpului liber pentru viața superioară, ci mai presus de toate de agrement pentru pregătirea pentru război. Pentru a scăpa de înrobirea vremii noastre, nu te mai poți îndrepta cu adevărat către știință sau artă: le-ai uitat rațiunea lor de existență. Au fost deformate și aproape toată participarea la ele astăzi echivalează cu un soi de cult al mărfurilor. Cine se poate gândi la un adevărat om de știință sau artist printre noi? Cred că poate să fi trecut un secol de când a existat unul. Trebuie doar să vezi cum Cellini și l-a creat pe Perseu, în ce stare de spirit se afla și cât de străină este acesta față de „artiștii” noștri șarlatani. Paglia spune că artistul este un obsesiv, cu o minte asemănătoare cu cea a unui stalker sau ucigaş în serie, și are dreptate: uită-te la monomania lui Newton sau la caracterul unor oameni ca Balzac sau Baudelaire. Autiști violenți și obsesivi. Șarlatanii noștri sunt șarlatani pentru că le lipsește intensitatea și încrederea în ei înșiși și în ceea ce fac. Nici măcar nu sunt nihilişti şi nici nu au nicio convingere în nihilism: pur şi simplu le lipseşte intensitatea, sunt seci. De aceea, în această carte nu promovez viața omului de știință, a artistului sau a scriitorului, pentru că în vremea noastră aceste activități degenerează în hobby-uri și frecat menta, și că nu au nicio valoare. Oamenii care promovează aceste lucruri, fără să aibă cu adevărat vreun motiv s-o facă, o fac pur și simplu pentru a te face inofensiv și pentru a anunța pe alții, în mass-media sau în altă parte, că și ei sunt inofensivi. Ceea ce epocile trecute înțelegeau prin „agrement” este foarte diferit de ceea ce înțelegem noi astăzi. Dacă roboții eliberează umanitatea de la muncă, nu va exista nicio înflorire a intelectului, artelor sau științelor. Nu este suficient să fii liber de muncă, deoarece pensionarii și NEET[4]-ii se află

[4] n.t. NEET - “not in education, employment, or training”, tânăr fără ocupație.

în această situație, la fel ca majoritatea academicilor și mulți alții, dar niciunul din ei nu face ceva să merite. Au fost reduși la o stare de constrângere și dependență, iar asta este problema. Oamenii constrânși și dependenți nu au idei reale: din același motiv pentru care națiunile fără industrii manufacturiere nu mai înțeleg cu adevărat la ce au fost folositoare „inovarea” și invenția în primă instanță. Deci, și știința și tehnologia noastră sunt doar bibelouri. Cervantes l-a terminat pe Don Quijote în închisoare, Spinoza era șlefuitor, Diogene era fără adăpost, și multe alte lucruri mărețe au fost realizate de oameni care erau mai săraci sau în circumstanțe materiale mai grave decât oamenii de astăzi. Și totuși, nu se poate nega că viața unui american obișnuit este aceea a unui sclav suprasolicitat și stresat: dar restul care ar rezulta din uşurarea lui ar fi doar atât, o simplă odihnă, dacă nu ar fi însoțită și de bărbăție și suveranitate. Nu există niciun substitut pentru libertate și putere — chiar și sentimentul de libertate a puterii nu este un substitut pentru chestia reală. Piratul, adevăratul războinic — nu soldatul modern supus unui eunuc cu grade — este singurul om liber, și este această libertate, libertatea primordială a epocii bronzului, pe care unii trebuie să o recâștige înainte de a se putea face orice altceva. Ascultă ce spune Tacitus despre germanii antici: ei preferau să câștige prin luptă lucrurile vieții și considerau că este meschin și neînsemnat să facă muncile pământului, să transpire și să trudească mai degrabă decât să-și câștige existența cu sulițele și riscându-și sângele. Mai mult, ei își petreceau o mare parte a timpului în sărbătoare și lenevire. Tânărul cel mai nobil dintre ei, dacă tribul lor era în pace, mergea la alte triburi să caute război, pentru că lipsa aventurii era odioasă rasei lor, și doar riscându-și sângele câștigau distincție. Asta era și atitudinea *cavalerului* medieval, a *rittern*-ului, a călăreților care considerau viața iobagului, a comunității, ca fiind măruntă și murdară, demnă de sclavi, de castele inferioare și de femei: erau mereu gata pentru a porni spre lucruri noi și aventuri de glorie și pericol. Așa că vezi, nu este suficient să spui „acești oameni au fost eliberați de grija pentru nevoile vieții; aveau activități de agrement.” Era un tip de agrement foarte specific. Aristocrația romană, așa cum spune Nietzsche, avea motto-ul *otium et bellum*, agrement și război, singurele moduri corecte de viață pentru un om de putere și libertate. În *Călătorie la capătul nopții* al lui Céline, cred că spune la un moment dat că chiriașa sa, de altfel o femeie modestă, avea un dispreț aristocratic pentru

muncă; a fost doar un vestigiu inactiv și l-a ridiculizat. La vremea lui, ultima floare a aristocrației ariene se stinsese, așa cum spunea Nietzsche: în Revoluția Franceză, o revoltă în masă a sclavilor rasiali ce a refăcut Europa și a pus-o pe calea declinului. Apoi a avut loc o altă revoltă periferică aborigenă în 1917, care a cufundat Europa într-un război civil din care încă nu și-a revenit. Însă, în cartea lui Céline, protagonistul, în căutarea neliniștită în acestă lume bună de gunoi… căuta această cheie ascunsă, adevărata libertate în întinderea spațiului deschis pe care îl putea cuceri. Unde să găsiți granița? Sunt multe locuri, dar drumul nu este ușor. În națiuni, este necesar să se asigure timpul liber de la statul sclavagist, iar acest timp liber trebuie folosit imediat pentru pregătirea războiului. În orașul grecesc, omul de putere își petrecea timpul vânând, la gimnazion, în studiul istoriei și strategiei militare, pregătindu-se astfel pentru război. Mulți, când se gândesc la epoca greacă, la spiritul ei, se gândesc la un fel de solidaritate și ordine militară destul de diferite de ceea ce vorbesc aici... se gândesc la linia de hopliți și la disciplina lor. Ei se gândesc la această epocă în care individul s-a supus orașului și legilor sale, disciplinei gradelor: și leagă acest aparent egalitarism de practica democrației în timpul nostru. În asta, ei vor să se măgulească. Omul modern este apoi chemat să facă un „sacrificiu" similar și învinuit pentru egoismul său. Aceasta este o confuzie. La început, hoplitul, omul care a luptat cu un scut rotund greu, un vârf înalt și o armură grea, nu era un „instrument" al republicii sau al democrației, deoarece soldații moderni sunt unelte ale statului sclavagist. Dacă vrei să știi care a fost spiritul epocii bronzului, trebuie să apelezi la cântecele de băutură ale antichității, în popotele din Creta și Sparta: „Iată averea mea: sulița și scutul meu. Cu aceasta calc în picioare bând vinul dulce al viței de vie. Cu asta sunt numit maestru al iobagilor. Cei care nu îndrăznesc să aibă o suliță și o sabie, și un scut din piele fină pentru a-și proteja pielea, toți îngenunchează și se supun, numindu-mă stăpân și mare rege." Era un cântec adevărat: un cântec de băut popular printre bărbații de la putere. Aceștia au format mici companii de aventurieri care, foarte devreme, au preluat controlul asupra statului în detrimentul aristocrației stabilite – ei înșiși prădători și pirați în egală măsură. La un moment dat, *după* ce au preluat controlul asupra unui stat și s-au stabilit ca lideri ai acestuia, s-au „supus" rigorilor și disciplinei unui program strict de antrenament. Dar numai în sensul în care un sportiv intră

într-un antrenament de echipă, special pentru a se face puternic și pregătit pentru o sarcină, fără să piardă vreodată din vedere acea sarcină specifică. Când vedem orașe grecești la apogeu în epoca clasică pentru care cunoaștem această cultură, conduse fie de aristocrații, fie, în unele cazuri, democratic, vedem orașe în care *astfel de oameni* au preluat controlul și și-au construit un stat pentru ei *înșiși*, și în scop de antrenament pentru luptă şi supremaţie în luptă. Aroganța și setea de putere fizică pe care le găsiți în cântec nu i-au părăsit niciodată. În cazul democrației, singura diferență este că marinarii sunt adăugați la adunarea conducătoare a bărbaților înarmați. Înțelegeți atunci semnificația acestei străvechi „spiritualități publice", care nu este deloc asta, ci oameni liberi care acceptă rigorile antrenamentului comun pentru a-și păstra libertatea cu forța împotriva străinilor la fel de trufași și ostili și împotriva subordonaților rasiali de acasă. Orice unitate „rasială" a grecilor a fost, prin urmare, doar unitatea organică a culturii sau a limbii, dar nu a devenit niciodată politică: acești oameni nu ar fi tolerat niciodată pierderea suveranității statelor pe care ei înșiși și strămoșii lor recenți le-au stabilit pentru a-și proteja libertatea și spațiul *lor* de mișcare. Dar este absurd să facem vreo paralelă cu vremurile noastre: acești bărbați nu s-ar fi supus niciodată unor abstracții precum „drepturile omului", sau „egalitatea", sau „poporul" ca un fel de entitate amorfă care cuprinde locuitorii unui teritoriu sau ai unui oraş în general. Ei ar fi văzut-o, pe bună dreptate, ca pură și simplă sclavie, care este condiția noastră astăzi: niciun om real nu ar accepta vreodată legitimitatea unei astfel de entități, ceea ce înseamnă, pnetru ce ne privește, că trebuie, din motive complet imaginare, să preiei și asculți opiniile sclavilor, străinilor, femeilor grase fără copii și altor oameni care nu au nicio parte în puterea fizică reală. Cum este posibil ca toți să aibă o cotă egală în stat și o revendicare deplină asupra resurselor sale, când, de fapt, nu au nicio putere fizică reală: și dacă te gândești la această întrebare, vei înțelege și natura supunerii noastre din vremurile noastre. Pentru că nu acești oameni sunt de vină, ci o putere ascunsă care îi folosește ca pretext. „Democrația" modernă este totalitară și vicioasă, ea caută să-i supună pe cei mai buni legii mormanelor de deșeuri biologice și mai ales legii celor care îi pot agita. Bărbații militari care constituie apărarea sa externă și poliția sa internă nu ar trebui, în principiu, să accepte niciodată această condiție. Dacă ei acceptă acest lucru, rămâne un mare semn de întrebare:

cum este posibil? În ce scop și cum au acceptat acest lucru? Ce le iese? Viața străveche pe care o descriu aici, mentalitatea epocii de bronz, este de o libertate și putere totală.

Și pentru tine există o cale ascunsă care rămâne… în spatele pieței, începe în desișul pădurilor… se șerpuiește pe multe poteci abrupte spre aerul de munte înalt, spre viața în ascensiune, necoruptă de miasma omului de drojdie și toaletele văilor râurilor... viața de pe Argo-ul lui Iason poate fi recuperată... și, de câțiva din lumea modernă, a și fost…

54

Prietenia greacă – Poate crezi că promovez cruzimea unui politruc în pardesiu maro pătat de ton, sau a unui intrigant meschin de birou, sau a unui designer de interior cu vocea pe cap și subțire, care își înjunghie colegii pe la spate pentru a obține un contract. Proștilor, credeți că sunt aici să promovez un „mod de viață" sau moralitate! Niciun set de principii sau idei n-are vreun folos astăzi, totul va fi reelaborat și preluat de oameni ca aceștia. Dezvoltarea personală este total în zadar și nu ăsta este scopul acestei cărți: aș prefera ca cei mai mulți dintre ei să se îndrepte spre autodistrugere și să scăpăm de ei. Mă interesează doar câțiva oameni rari care, limitați în natura lor prădătoare de această grădină zoologică în aer liber, trebuie să privească în trecut pentru a înțelege ce este posibil. Vreau să-i încurajez pe cei care sunt într-un anumit fel, în sângele lor, și să-i inspir să devină mâna curățitoare a naturii. Printre instinctele tale, vei găsi dorul unor prietenii puternice, pe care răul modern încearcă să-l înăbuşe. Și au motive întemeiate să facă asta, pentru că toate lucrurile mărețe ale trecutului au fost făcute prin prietenii puternice între doi bărbați, sau frății de bărbați, și asta include toate marile chestiuni politice, toate actele de libertate politică și putere. Grădina zoologică modernă vrea în schimb să fii un „individ" slab și izolat. În majoritatea orașelor grecești existau cluburi sau fraternități aristocratice, care au fost întotdeauna locuri pentru mari proiecte, mari idei și ferment spiritual. Acolo s-au dezvoltat proiecte politice majore, planuri de colonizare și explorare de noi tărâmuri și orașe noi, planuri de cucerire, comploturi împotriva tiranilor și plebeilor. Unde este parapetul tău împotriva Babilonului astăzi, când toate acestea au fost făcute ilegale pentru tine? În viața lui Cellini vezi cât de diferit este un

adevărat om liber: când este insultat, sau când unul dintre prietenii sau familia lui este rănit, adună cincizeci de *haiduci* pentru un raid asupra inamicului, ceea ce este imposibil în statele noastre astăzi, nu numai din cauza imensei puteri a răului care este sufocant, dar și pentru că nu ai astfel de prieteni care să poată sau să vrea să te ajute. O frăție de oameni în această formă este fundamentul oricărei vieți superioare în general: există o anumită nebunie, un entuziasm care există și într-o comunitate de adevărați oameni de știință sau artiști, care urmează același șablon. Este total interzisă în timpul nostru: este complet absentă din universități, unde știința a fost sechestrată. Dar ce soartă poate avea știința aici? Tot ceea ce se întâmplă în laboratoarele corporative, în universități, în laboratoarele guvernamentale, în unitățile militare și de informații care încă îndeplinesc unele sarcini științifice... toate conspiră pentru a zdrobi spiritul științei. Dăruirea, severitatea, concentrarea și entuziasmul necesare pentru a susține o adevărată întreprindere științifică sunt interzise pentru că le fac pe femei și pe pămpălăi să se simtă inconfortabil: prezența „camerelor de alăptare”[5] și a unui mediu în care astfel de camere ar putea fi chiar construite... suprimarea dezbaterilor viguroase, promovarea unui „mediu neostil” de vorbărie meschină și bârfeală, supunerea oamenilor de știință în fața administratorilor, jigodiilor de la Resurse Umane cu fibromialgie, la banalitatea zdrobitoare a cotidianului, toate acestea îl reduc încă o dată pe tânărul savant la mizerie domestică și îi distrug aspiraţiile şi voinţa. Asaltul este foarte puternic în Silicon Valley și în alte bastioane ale cercetării unde, totuși, nu s-a realizat nicio inovație serioasă încă de la început: tehnologia a fost deja redusă la dezvoltarea de aplicații de futaiuri pentru adolescenți. Știința a încetat să mai existe cu mult timp în urmă și a fost castrată... Va renaște? Barbaritatea purificatoare despre care vorbesc aici trebuie să măture mai întâi lumea: nicio știință nu mai este posibilă, nici orice altceva, într-un loc în care toate sferele vieții au fost scufundate în marea mamă a Drojdiei. Dar nu este întocmai vorba de știință sau artă, repet, ești foarte departe de a înțelege ce ar trebui să facă ele în primul rând. Știți cum, pentru grec, toate aspirațiile superioare s-au tradus într-o prietenie puternică între doi bărbați care s-au dedicat împreună unei sarcini mai înalte? La Teba, Epaminonda și Pelopida au reformat statul și au stabilit o democrație bazată pe secta pitagoreică — ultima parte nu este importantă.

[5] n.t. “Lactation room” - camere de spital unde sora folosește o pompă pentru a alăpta sugarii, fenomen restrâns la Statele Unite.

Credeau în anumite ciudățenii, cum ar fi reîncarnarea, preaslăvirea „părții stânge” și de asemenea fasolei si altor leguminoase, pe care nu prea le înțeleg. Dar ei au fost cei care au creat faimosul „batalion sacru”, unitatea militară de elită care a spart puterea Spartei. Acest grup a fost format din prieteni apropiați și vei avea întotdeauna prea multă dragoste și compasiune pentru un prieten adevărat ca să renunți la curaj în fața lui – dar mă îndoiesc că înțelegeți ce înseamnă o astfel de prietenie sau ați avut vreodată un astfel de prieten! În Atena, cei doi prieteni Armodiu și Aristogitone au răsturnat tirania prin planurile și vitejia lor: știți, acesta este motivul pentru care toți tiranii și totalitarii se feresc de prieteniile puternice dintre bărbați. De asta se tem în special lesbienele de vârstă mijlocie și defectații care sunt folosiți ca gardieni de către statele noastre penitenciare. Și da, știu despre zvonurile că aceste prietenii au fost sexuale, dar cred că aceasta este o neînțelegere și o exagerare promovată de homotocilarii timpurilor noastre, din motive pe care le voi explica mai târziu. Modelul pentru toate aceste prietenii este cel al lui Ahile și Patroclu: Homer nu a sugerat niciodată că această prietenie este sexuală. Numai din cauza sărăciei imaginației noastre credem că a fost, pentru că nu putem concepe o dragoste atât de intensă între prieteni fără să fie în joc vreun avantaj carnal sau material... Din prietenie pentru Patroclu s-a lansat Ahile în marea lui furie: de dragul prietenului său nu a tolerat să trăiască acasă o viață lungă și fără glorie... a ales în schimb o viață scurtă și glorioasă și o moarte violentă plină de făgăduință și frumusețe. Prietenii te pot încuraja să faci asta! Ce păcat să-ți tragi viața ca un câine și să mori sub supravegherea unor străini într-un spital, care te urăsc, mai degrabă decât să mori în floarea vieții tale, de dragul prietenului tău, și să lași în urmă un cadavru frumos! Forma originală a tuturor acestora a fost perechea divină de vizitii: Castor și Pollux, sau pentru arieni gemenii Ashvin, iar pentru saxoni Horst și Hengist, perechea vizitiului și arcașului – înțelegeți că aceasta este adevărata rădăcină a tuturor aspirațiilor superioare ale Europei? Carele ce au cuprins Europa în jurul anului 1500 î.Hr depindeau de această legătură strânsă dintre doi bărbați pentru organizarea lor militară; și probabil că acest popor însuși și-a avut originea supremă în prietenii de acest fel. Statul spartan, în orice caz, depindea în întregime, în educația tinerimii sale, de această asociere între doi prieteni drept cavaler și scutier. Este această aristocrație cuceritoare cea care a permis Europei să iasă în evidență din

mocirla în care restul lumii a fost mereu blocată... Și pentru greci, ca și pentru toți marii bărbați ai epocii bronzului și nu numai greci, prietenia nu a fost doar un mijloc de a „tempera” setea de putere și aventură pe care unii dintre voi cu siguranță o veți îmbrățișa, ci o condiție indispensabilă a acestei sete. Mai presus de toate, nu este o datorie. Prietenia este o relație socială de un fel care depășește orice „etică”, vezi tu, și dacă te gândești la ea în termeni de etică, o înțelegi greșit. Este o mare plăcere între doi, foarte diferită de plăcerea sexuală dintre un bărbat și o femeie, dar de aceeași specie, prin aceea că este plăcută și nu seamănă niciodată cu „etica”, care este rezervată vacilor. Au existat unele încercări în timpul nostru de a reconstrui această formă de prietenie: de exemplu, celebrul eseu al lui Montaigne. Au mai fost și alte încercări, găsim cuvinte frumoase despre prietenie la Nietzsche în *Zarathustra*, apoi mai presus de toate sunt mișcările de cercetași moderne, care vin din Germania și din același spirit. Prima astfel de mișcare s-a numit Wandervogel, dar au existat altele, toate bazate pe experiența naturii, promovarea camaraderiei și a naționalismului. Acestea includ mișcările tinerelor gărzi evreiești care au devenit sioniste, Boy Scouts și altele din America, desigur. În rândul evreilor, promovarea acestui tip de camaraderie și prietenie a fost un mare miracol la începutul secolului al XX-lea, deoarece a fost atât de contrar culturii lor de *ștetl* îngust, intelectuali dominați de femei și bătrâni și de frică. A fost un mare act de auto-îmbunătățire pentru ei și mulți au dreptate să spună că, într-un anumit sens, crearea Israelului a fost cel mai „antisemit” act conceput vreodată. Este, în orice caz, un model excelent pentru alții, care arată că recuperarea antichității este cu totul posibilă, chiar dacă nu există un motiv real pentru americani sau europeni să le pese de bunăstarea acestei țări. Cu toate astea, chiar și în cazul lor, spiritul pirateriei a dispărut de mult și s-au înmuiat atât de mult încât pe străzile din Tel Aviv vedem „evrei” yemeniți cu stil rasta pipăind tinere așkenazi și, în general, există un sentiment de toropeală. Situația altor națiuni moderne este mai proastă. Astăzi, prietenia dintre băieți este ilegală în școli, adevăratele fraternități sunt interzise din toate punctele de vedere, iar mișcările de cercetași sunt forțate să accepte femeile – iar femeile sunt total distructive pentru orice mare prietenie. În viața privată, prietenia dintre bărbați moderni, izolați și învinși este de neauzit. Bărbații sunt amăgiți să creadă că soția lor poate fi și cea mai bună prietenă a lor (ceea ce, desigur, o face pe soție să-și piardă tot respectul

pentru ei). Mai mult, mulți oameni se tem, pe bună dreptate, de sexualizarea relațiilor dintre bărbați, și nu știu niciodată dacă un potențial prieten are intenții sexuale... în același timp în care se întâmplă toate astea, homosexualii joacă o parodie a prieteniei domesticită și castrată. Atunci, de unde putem recupera prietenia adevărată? În acest caz mai mult decât în altele, cum te-ar putea opri, dacă ai învăța numai să-ți asculți instinctul și să urmezi plăcerea dorințelor? În principiu, statul nu poate face nimic pentru a te opri, dacă te abandonezi prieteniei adevărate. Tot ce am spus este un fel de condiționare, condiționare foarte puternică, dar este o formă de control psihologic care, în principiu, ar trebui să fie uşor de spart. Trebuie doar să te lași pradă poftei de lucruri mărețe. Adevărata temelie a Epocii Bronzului, a epocii de mari aventuri... astfel de chestiune ține de sânge și spirit și, pentru cei puțini dintre voi care sunteți capabili de ea, ar trebui să fie la fel de uşor de recuperat ca nepăsarea care vine din umplerea sinelui cu focul forței vieții. Trebuie doar să-ți îmbrățișezi propriile instincte cu abandon și să înțelegi că, în devotamentul comun pentru o cauză mai înaltă, un mare prieten este de neprețuit, pentru că vă impulsionați și vegheați unul pe celălalt în misiune.

55

Mentalitatea de supraom – în interiorul fiecărui nobil grec era o sete de putere de nestins, iar asta înseamnă puterea de a deveni stăpân peste viață și moarte în statul tău. Este greu de înțeles ce înseamnă asta când te uiți în jur astăzi, pentru că nu există nimic asemănător în marile exemple pe care poate le-ai auzit. Mulți dintre voi s-ar putea să se gândească la dictatori în Coreea de Nord sau la alte latrine ale lumii, sau la marile state totalitare ale secolului trecut, dar vă înșelați. Acești bărbați nu erau cu adevărat liberi sau puternici, erau în multe privințe ostatici ai propriilor servicii secrete. Cineva ca Stalin a fost prins într-un flux de evenimente în care libertatea sa de acțiune a existat doar în domeniul crimei, și numai al crimei, iar un mic pas în afara acestuia însemna pieirea lui. Ideologia este atât de obositoare! Acestea sunt „sisteme” de control care solicită mobilizarea societății în ansamblu; iar exigenţele acestui control depăşesc cu mult capacităţile unui singur om. Într-o monarhie ar putea să delege aceste sarcini miniștrilor și să se ocupe de alte proiecte, dar cineva ca Stalin sau Mao nu prea pot face asta. Trebuie să înțelegeți că toată măreția adevărată este parazitică asupra

materiei, de exemplu creierul și sistemul nervos sunt parazite asupra corpului: pentru ca orice lucru bun să se întâmple, capacitatea hegemonului trebuie să depășească cerințele de atenție, management și control care îi sunt adresate. Analogia ar fi aici un corp ale cărui organe inferioare sunt atât de mari și puternice, cerințele lor de control atât de copleșitoare, încât creierul abia face față acestei sarcini și rămâne în întregime în serviciul lor, deși le guvernează sau le tiranizează. Acesta este genul de „dictator modern” pe care îl cunoașteți. Și tipurile de bărbați care sunt târâți pe această cale astăzi sunt, de asemenea, foarte diferite, sunt genul de poruncitor ideologic pe care îl întâlnești în fiecare zi printre cei care sunt „orientați cu sufletul către public” și care se află în „serviciul publicului”. Este o școlăriță foarte agresivă. Acesta este un tip de creatură inferioară. Ceea ce vorbesc este destul de diferit de serviciul public, dar caută să trăiască ca un parazit asupra statului și pe substanța diferitelor sale facțiuni, să urmărească interese și dorințe destul de diferite. Au interese străine de ale tale. În lumea modernă, nu dictatorii statelor totalitare se află în această situație, ci alții pe care îi voi descrie pe scurt. De fapt, marile state totalitare despre care știți nu erau atât de diferite de ale noastre, sau de „democrațiile liberale”: trăim în același tip de stat, cu excepția faptului că este mai prosper și că răutatea puterii este indirectă și ascunsă. Dar nu este mai puțin monstruos. Dacă cineva este liber, cu siguranță nu-l vezi sau cunoști. Niciun grec despre care vorbesc, în orice caz, nu și-ar fi dorit să fie slujitorul statului industrial și de securitate națională și al miilor de revendicări ale acestuia. Acești bărbați au văzut premiul suveranității ca pe un mijloc... straja de la care puteau supraveghea statul și teritoriile din afara lui și să se coboare ca un vultur pentru a smulge premiul; dintr-o singură lovitură, regele păsărilor înhață prada sângerată în ghearele lui dibace. Erau adevărați *artiști*: de exemplu, Periandru din Corint. Numele acestui om înseamnă literalmente „supraom”. În niciun moment al vieții sale de rege al Corintului nu și-a stăruit pofta pentru căile mai întunecate: se spune că a copulat cu mama sa, a violat cadavrul soției sale, și mult mai rău. I-a castrat pe toți băieții de pe insula Corfu. După ce a făcut toate acestea, el a fost comemorat ca unul dintre înțelepții sau genii din lumea antică. Filosof și poet, a scris o epopee despre misterele naturii... care i-au fost dezvăluite în singurătate, în după-amiezele când umbrele lungi fac ca țărmurile albastre-verzui ale acestor mări să șoptească la urechi gata să le audă. A

susținut și arta și filosofia celorlalți din stat, dar numai dintr-o generozitate fără de griji: am fost acolo la curtea lui, cântând la harpă, și mi-a aruncat într-o zi în poală, cu un gest de dispreț, o curtezană bine folosită. Este adevărat că și-a făcut orașul un mare post comercial, aducând multă bogăție. De asemenea, a construit prima cale ferată din istorie – un fel de mijloc de transport de mărfuri prin Istmul Corintului; La acea vreme, aceasta a fost o mare inovație. A făcut multe alte lucruri... a înființat colonii în străinătate, a construit temple, i-a pedepsit pe nobili și a ridicat clasa de mijloc, dar trebuie să ierți aceste fapte, sau, mai degrabă, să nu le înțelegi greșit. Nu a făcut niciodată nimic din acestea „pentru bine”, din datorie sau din necesitate, ci aceste acțiuni au izvorât din ceea ce noi considerăm vicii, un fel de exces. Totul a venit din instinctele lui de a cuceri și extinde domeniul acțiunii sale. Născut la putere în statul lui, ar fi putut alege o cale de mijloc. Dacă ar fi iubit excesiv onorurile... sau prestigiul... sau securitatea. Ar fi fost ale lui, și cu ușurință. Marele pericol pentru o casă dispare atunci când fiul este capabil să-i succedă tatălui ca rege. Dar a renunțat la toate acestea, fără niciun fel de motiv. A ales calea aventurii, dar... a ales chiar o cale a tristeții. În tot ceea ce făcea era un fel de tristețe artistică și nefericire grotească, pe care părea că vrea să le aducă la sine... pentru a face viața interesantă, sau pentru a putea depăși chiar și acest ultim ultraj. Și-a ucis propria soție, și știu de ce. Era însărcinată și, deși el copulase cu ea, a aflat în vis că în timpul actului un mic șarpe s-a atașat de membrul său. Și că avea să se nască un monstru. Se spune atunci că fiul său a fost ucis de aceiași oameni din Corfu pe care Periandru îi făcuse subiectul experimentelor sale bizare, dar că au făcut-o pentru că iubeau tineretul. Dar asta e absurd. Adevăratul motiv era că el încerca să lase gravidă fiecare femeie de pe insulă. Prin urmare, Periandru a visat că va deveni progenitorul unui „puiet de șerpi”. El a văzut funcția politică doar ca un mijloc de a se autodepăși și de a se îmbunătăți, ca un mijloc de a se transforma într-o operă de artă vie. Acest lucru a avut ca rezultat mult bine și, de asemenea, mult rău pentru cetățeni. Este de așteptat ca astfel de bărbați să apară ca niște monștri pentru alții. Oricum, lucrurile pe care le-a făcut au fost departe de a fi cele mai rele. Un alt bărbat la care mă gândesc, un tiran sau un rege, după cum doriți, a căsătorit femeile statului său cu sclavi: datorită acestei inversări de valori, pe care o învățase de la Platon, și-a asigurat infamia și puterea. Înțelegi ce înseamnă *Republica* lui Platon?

Este o formulă care le permite acestor bărbați să dezlănțuie nebunia lor totală asupra lumii. Ea îi învață anumite trucuri pentru a extinde sfera luptei lor pentru auto-îmbunătățire la toate domeniile vieții sociale. Platon însuși spunea că dorința secretă a fiecărui grec era să devină un tiran, iar Nietzsche înțelege toată măreția acestui popor, explorarea mărilor și limitele lumii, întemeierea artelor și științelor... toate acestea nu sunt decât o extensie a acestei dorințe secrete în inima fiecărui grec nobil. A fost și dorința secretă din inimile marilor artiști francezi și este, pur și simplu, dorința de neînvățat care se află la originea tuturor lucrurilor mărețe. Dacă o aveți, nu ar trebui s-o restricționați în niciun fel. Într-adevăr, natura umană este slabă și ușor dusă în rătăcire și numai atunci când este condusă de acest tip de obsesie monstruoasă și unică a înălțimii puterii poate găsi motivația necesară pentru a învinge maimuța murdară și mincinoasă care se află în noi. Este necesară o anumită distanță față de sine. O privire „clinică" asupra propriei persoane, asupra defectelor cuiva, este necesară pentru această stare de spirit. În timpul nostru, acest lucru se poate realiza parțial prin adoptarea spiritului adevăratei științe, în timp ce pentru omul din epoca bronzului era ușor de adoptat pentru că vedea lucrurile care i se întâmplau, inclusiv marile mișcări ale minții, sentimentele care îl tulburau, ca niște instanțieri ale diverșilor zei, pentru care *nu era responsabil* și pe care, prin urmare, îi putea judeca și evalua din exterior. Punctul lui de vedere a fost însă corect. Prin urmare, atunci când vezi oameni ca Periandru, trebuie să înțelegi că ce căutau în particular nu era „binele public", nici nu este o dorință fără valoare de a-i domina pe alții sau de a-și exercita voința pentru satisfacție măruntă: ei văd pe alții, în schimb, ca instrumente sau obiecte într-o misiune de autoperfecționare. Încerca să se transforme într-o operă de artă, să facă din viața lui o redare a marilor mișcări ale stelelor sau a jocurilor secrete pasionale ale zeilor. În același mod în care statul grec în general era conceput ca o operă de artă de către cetățeni. Periandru a considerat atunci poziția sa de rege ca un mijloc suplimentar: aici, știința și, aici, arta se puteau elibera de toate limitele și puteau stăpâni fără piedici și se puteau lansa în mari experimente. Și totuși, ceva foarte ciudat iese din toate acestea... Dorința secretă a fiecărui grec... mentalitatea epocii de bronz... era să fii venerat ca un zeu! Aceasta este ținta secretă pe care o urmărește această poftă nemărginită de putere! Există multe alte exemple. Printre spartani, îl găsim pe marele general

Lisandru. I-a transformat pe spartani dintr-o putere terestră într-o mare flotă, i-a învins pe atenieni și a pus capăt războiului peloponesiac: apoi a mers din oraș în oraș ca eliberator, într-un mare tur de glorificare a sinelui. El este primul care este venerat ca un zeu pe altare. El a căutat asta toată viața și acesta a fost prețul victoriilor sale. Mai era un astfel de om improbabil, Brasidas, un general spartan dintr-o generație înainte de Lisandru, cu un caracter foarte neobișnuit. A eliberat multe orașe prin forța personalității sale și prin carisma magică care emana din corpul său. Spartan, om de luptă și știință a războiului, a știut totuși să învingă prin persuasiune și cuvinte: numai un astfel de om, ce disprețuiește cuvintele, poate înțelege cu adevărat pentru ce este discursul. Era genul de om care, când spatele îi era lipit de perete, spiritul puternic se aduna în el ca mistreț sălbatic care se dezlănțuie când este încolțit de vânători și pornește să ucidă. În același mod, Brasidas s-a comportat cel mai bine când a eliberat multe orașe asediate. A murit moartea cea mai glorioasă, în mijlocul unei bătălii victorioase, când s-a avântat în plinul inamicului cu garda sa de elită. Mai târziu a fost adorat ca zeu în orașul Amfipolis. Nu este surprinzător să vezi bărbați de acest tip ieșind din Sparta: locul care și-a impus cele mai stricte standarde a produs și cei mai străluciți bărbați. Au devenit fără scrupule și au impus cu ușurință intensitatea carismei lor magice celor din afară. Adevărata putere nu necesită efort: ea atrage totul în jurul ei ca un câmp de forță. Puterea caracterului și a corpului îi atrage pe alții pe orbită ca prin magie.

56

În *Iliada* vezi pe cei mai mari războinici ridicându-se pentru a lupta chiar și cu zeii. Când Diomedes este pe cale să se îmbarce în marea lui năvălire, Atena cea cu ochii albi îi apare și-i șoptește la ureche. Ea îi amintește de isprăvile tatălui său și îi insuflă putere în piept: îi spune să înainteze fără teamă pe carul său în mulțimea dușmanilor și, în această stare de exaltare, îi îndepărtează vălul de pe ochi care înainte îi ascundea zeii. Îi spune că, dacă apare târfa aia de Afrodita, el are puterea să-i facă rău. Și Diomede o face fără nicio teamă! Chiar și zeița iubirii este cumințită de puterea unui războinic dezlănțuit. De asemenea, Ahile, în marele său moment, îl pedepsește pe zeul fluviului și îl supune. Acest lucru reflectă un mare adevăr, că, în această stare de spirit stârnit, omul adevărat primește

darul unei percepții sporite și poate vedea lucruri pe care alții nu le pot vedea. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că geniul vede aceeași lume ca și noi, dar vede în ea lucruri pe care noi nu le vedem, așa cum vedem lucruri pe care câinele sau furnica nu le poate vedea. Într-adevăr, timpul însuși se schimbă cu totul când voința se ridică la această înălțime: putem spune că războinicul se ridică, parcă, în afara fluxului evenimentelor în care suntem ținuți ca prizonieri. În această stare el apare mărit, uns, iar alții, care nu sunt conștienți de aceleași lucruri, încep să graviteze în jurul lui fizic și spiritual: și în Biblie, vedem, în mijlocul bătăliei pentru Ierusalim, că „Casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca îngerul Domnului" înaintea mulțimii, care se supune cu admirație acestui mare dar. La fel, în momentele lor de mare glorie, Atena aprinde un mare *foc* pe gâtul, capul și umerii războinicilor care se văd de departe. Ea face acest lucru pentru Diomede și pentru Ahile, când își dezlănțuie puterea într-o furie sălbatică, un mare foc de tabără explodând pe trupurile lor și în spatele lor. Este puterea irezistibilă a carismei și a forței care atrage pe toți ca prin farmec: pentru om, acest lucru nu este mai puțin adevărat decât pentru păsările migratoare aflate în misiune, pentru haita de lupi la vânătoare, pentru stupii de albine, în oricare caz cei, mulți încep să graviteze în jurul hegemonului uns ca prin magie. Este o constrângere biologică și un mare bine. Și trebuie să înțelegeți un lucru: sfârșitul misiunii lui Ahile a fost distrugerea totală a orașului Troia, focul topind cărămida aleilor sale, bărbații săi uciși, femeile și copiii săi vânduți ca sclavi. Acest ultim punct a fost considerat drept al cuceritorilor de-a lungul istoriei lumii grecești, sau cel puțin în perioada ei vitală de ascensiune. Astfel, acest popor mai rafinat și uman din Antichitate a considerat că este absolut necesar să aibe ieșirea asta a instinctului de lup și de prădător al omului. Doar războiul a făcut posibilă întinerirea naturii lor. Când Alexandru scoate trupul conducătorilor Tirului din carul său în afara zidurilor orașului și îl înconjoară, el copiază ceea ce i-a făcut Ahile lui Hector când orașul Troia a fost anihilat. Nietzsche vede în ea un exces, ceva nefericit... dar vă spun, el vrea să spună altceva. Când un oraș este distrus, zeii lui sunt distruși: trebuie amintit că fiecare oraș avea zeii săi tutelari și spiritele sale protectoare. Romanii, înainte de a cuceri un nou oraș, au promis zeilor acestui oraș să-i onoreze și să-i respecte de zece ori mai mult decât băștinașii. Când un oraș sau o cultură este distrusă, zeii sunt distruși odată cu aceasta. Distrugerea autoimpusă a orașelor prin foc a fost

o formă de război divin. Și a fost posibil doar pentru că astfel de bărbați *au știut să asculte și vocea zeilor*, și s-au lăsat stăpâniți în întregime de nebunia divină. Acest lucru i-a înzestrat cu putere supraomenească și i-a atras instinctiv pe alții în planurile lor. Acest abandon pentru natură și instinct – asta e calea epocii bronzului! Și poți învăța să cultivi această psihoză exaltată în tine de asemenea.

57

Nu văd de ce, dacă există epidemii de tot felul de boli, nu ar putea fi valabil același lucru și pentru ceea ce numim „boală mintală". Repetări ale acestui fenomen pot fi văzute de-a lungul istoriei și chiar și astăzi: printre primitivii din Sudan, care se tem că evrei rătăcitori răspândesc banane modificatoare de penis, sau că strângerea mâinii îți poate distruge organele genitale sau alte lucruri de același fel. Este amuzant, dar în toate izbucnirile superstițioase de acest gen văd o semnificație divină și un mare potențial. În Europa a existat mania dansului Sfântului Vitus, iar în Grecia antică, cultele lui Dionis răspândeau nebunia menadelor și transformau femeile în *târfe* flămânde și canibale. Spun asta într-un mod „pozitiv sexual"! Cred că orice copil născut din astfel de excese are șanse să fie binecuvântat, pentru că aici geniul speciei are voie să facă alegeri fără nicio interferență. Asta nu e o susținere pentru ceva din vremurile noastre: nu există niciun astfel de lucru, există doar LARP[6]. Ai fost abandonat de zei. Doar o orgie globală de foc le va stârni pofta de întoarcere.

58

Vă bateți joc de împărații romani „decadenți"? În poveștile de groază ale lui Suetoniu, găsim prototipul unei „monarhii însălbăticite", unor împărați nebuni care își folosesc poziția numai pentru a-și satisface pofte tainice și criminale. Nu scriu pentru a apăra astfel de lucruri, dar condamnarea nu este morală – cum ar putea fi, când reacția mea la citirea exceselor lui Caligula, Nero sau Tiberiu este să simt o mare înfrângere, sau invidie față de ceea ce puteau face ei și eu nu pot? Caligula a avut ideea genială de a forma un lung șir de corăbii pe mare, așezând platforme deasupra lor, umplându-le cu pământ, astfel încât să poată îndeplini o

[6] LARP-ing - "Live Action Role Play", cei ce se prefac că sunt personaje, mai ales din jocuri video, folosindu-se de ținute, machiaj, actorie etc.;

profeție că va merge pe apă între două puncte. A adunat armata pe malul mării, cu fața spre Britania, și le-a ordonat ca, în loc să invadeze, să adune crustacee. Apoi, a numit asta o mare pradă pentru poporul roman și pentru Senat și a aruncat soldaților câteva monede, strigând „Mergeți fericiți! Mergeți bogați!” El a prins doi gali, dar i-a costumat ca pe negrotei de gheață pentru a-i face să semene cu teutonii, apoi a organizat o „vânătoare” evident transparentă pentru a face să pară că i-a capturat în fața soldaților. Cu toții au râs și și-au dat ochii peste cap, asta e sigur. Dar a fost prins în povestea propriei sale îndumnezeiri. În Roma, a închis Colosseumul în orele de zăpușeală și a scos copertinele pentru ca oamenii să sufere de căldură și femeile însărcinate să nu poată ieși. Uneori înlocuia spectacolele de gladiatori cu lupte patetice între infirmi și animale deformate; închidea grânarele pentru a lăsa oamenii să flămânzească fără motiv. A fost cel mai mare troll. Când evreii din Alexandria au venit să i se plângă de războiul civil care se desfășura în oraș, el le-a ignorat cererile și i-a întrebat de ce nu mănâncă carne de porc. Când te uiți la Eliogabal, vezi această tendință dusă la concluzia sa logică: acest bărbat a fost un împărat „cu fustă” și și-a pus medicii să-i efectueze o operație de schimbare a sexului. Se crede că a fost un devot al lui Cybele și că, la fel ca preoții nebuni ai acestui cult, a vrut să se castreze. În schimb, s-a prostituat în interiorul palatului și obișnuia să-și dea aere despre cât de mult câștigă. Commodus a devenit gladiator și găsea multă mândrie în priceperea sa cu sabia, deși n-ar fi ciudat să ne imaginăm astfel de lucruri în vremurile noastre: și ar trebui să fie binevenite! Nero a fost un pionier al căsătoriilor între gay. Prima dată a făcut-o ca mire, a doua oară ca mireasă: i-a făcut pe bătrânii senatori să asculte cum imită sunetele unei tinere ce e deflorată în spatele ușilor. Dintre toate isprăvile sale, mi s-a părut fascinant faptul că a îmbrăcat masca unui leu și, după ce a legat diferiți bărbați și femei goale în conacul lui de pe insulă, s-a năpustit asupra lor cu o furie sălbatică și i-a mușcat de corp și organe genitale. Nu proslăvesc nimic din toate astea, dar cred că atunci când, în zilele noastre, elitele sunt acuzate de comportament similar... nu este corect... cred că ne flatăm. Vrem să credem că sunt mult mai interesanți decât sunt… e mai ușor să credem că suntem stăpâniți de demoni decât de defectați care ar conduce în mod normal o tarabă de pește afumat sau saloane de vodcă în afara Minskului. Nu vrem să recunoaștem că suntem la fel de jalnici la viciu și abatere precum suntem la măreție, și din aceleași motive. Vedem

aceste cârpe ponosite și umede din „elită” fiind arestate și, în aproape toate cazurile, este pentru ceva la nivelul unei maimuțăreli de bâlci, auto-expunere într-un teatru porno, masturbându-se în fața unei curve frigide de cinema cu față de carton și ochi ieșiți din orbite, expunându-și armele de distrugere în masă unei menajere dominicane. Este greu de înțeles ce constituie acest tip de „decadență”, dar este de altă natură față de excesele celor mai răi împărați romani, care, chiar și atunci când erau transsexuali, par mai bărbătoși și curajoși decât perverșii noștri. Mă întreb dacă nu este posibil să privim istoria într-un mod cu totul diferit, adică: tot ce gândim astăzi este din punctul de vedere *al populimii*, iar povestea vorbește despre progres sau regres în ceea ce privește soarta ei; sau, în cel mai bun caz, cum progresează ceva precum știința sau igiena, sau tehnologia, sau responsabilitatea morală, sau egalitatea, sau inegalitatea, sau orice vrei... cum avansează sau nu. Dar povestea ar fi foarte diferită dacă ar fi urmărită cu ochi de connaisseur pentru exemplare superioare, judecându-le precum boii sau armăsarii prețuiți. În acest caz, ar fi necesar să respingi acest fel de dubioși precum împărații pe care i-am menționat și să-i judeci ca fiind defecți... dar din motive cu totul diferite. Ai învăța să vezi istoria din perspectiva *vieții și biologiei*... ca pe un mare bestiar... și ai învăța ce este necesar în vremurile noastre pentru a face loc tropicelor și junglei de mult pierdute... sălașele zeilor... care se pot întoarce… și întoarce…

59

Mi-au plăcut întotdeauna statuile *kouroi*. Pot spune cu siguranță că, după ce m-am uitat la o astfel de statuie de unul singur timp de trei ore (cineva mi-a permis să fiu stingher în muzeu), am reușit să ejaculez fără să mă ating. Dar nu am avut gânduri murdare sau nelalocul lor în tot acel timp. Experiența asta m-a făcut să mă întreb... dacă este posibil să ejaculezi fără să te atingi, o fi posibil să te sinucizi în același mod, fără să faci nimic? *Kouroii* au o istorie lungă în spate, poate ați auzit. La început, aceste statui au fost copiate după modele egiptene, dar au devenit mult mai realiste în mâinile artizanilor Greciei Arhaice și, de asemenea, mult mai mari și mai musculoase. Pozarea lor încă este stilizată, iar zâmbetul pe care îl poartă este foarte enigmatic, aproape ai crede că îți pot zdrobi un bolovan în cap, sau îți pot străpunge sternul cu o lamă de fier, fără ca zâmbetul lor autist să

se schimbe în timp ce te privesc în ochi. Doi astfel de frați au trebuit să-și ducă mama la o sărbătoare religioasă. Este povestea gemenilor Kleobis și Biton. Nu putea ajunge de una singură, așa că au cărat-o pe un fel de palanchin, repezindu-se cu forță pe treptele templului. Au prezentat-o la timp pentru procesiunea sacră, dar ambii au murit din cauza efortului. Potrivit lui Herodot, Solon i-a spus această poveste lui Cresus din Lidia, unul dintre primii regi forță-proprie despre care știm. Cresus și-a luat statul cu forța, cu ajutorul unei companii de războinici de elită. El a fost cel care a făcut primele monede pentru a-și plăti mercenarii. A condus dincolo de toate limitele și a urmat calea puterii. În acest sens, el a inspirat pe mai mulți să acționeze în același mod. Dar Solon, înțeleptul părinte fondator al Atenei, un legiuitor celebru, l-a vizitat. L-a rugat pe Solon să-i spună despre oameni care au trăit fericiți, iar Solon i-a istorisit povestea fraților. Povestea completă spune că, după ce gemenii au realizat această mare ispravă atletică și au adus-o pe mama lor la timp pentru sărbătoarea sacră, aceasta i-a cerut zeiței Hera, de care era foarte atașată, o mare răsplată. Zeița i-a acordat această recompensă: fiii gemeni s-au întins în templu să doarmă liniștiți și să nu se mai trezească niciodată. Asta e ideea grecului... de viață fericită. Această poveste l-a lăsat confuz pe regele Cresus și probabil că și pe tine. Este ciudat să vezi cât de departe au împins grecii înțelegerea estetică a vieții și a lumii. Nu există nicio lecție de morală în această poveste. Orice lecție de morală la care te-ai putea gândi, ca de pildă datoria față de părinți sau de tradiție, ar fi putut fi formulată diferit. Ce e neobișnuit aici este sfârșitul. E pură biologie: este de preferat ca finalul și apogeul să coincidă. O moarte frumoasă la momentul potrivit este singura cheie pentru înțelegerea unei vieți, singurul ei „sens” ascuns. Este o moarte frumoasă să mori după ce ai săvârșit o mare realizare pentru gloria orașului, a familiei și a zeilor, dar este și mai frumos să mori în floarea vârstei, în culmea puterilor și la înălţimea deversării lor. O moarte frumoasă în tinerețe este un lucru grozav, să lași în urmă un corp frumos, iar cel mai bun studiu al acestei căutări se găsește în romanele lui Mishima, un adevărat connoisseur.

60

Pentru mine, cel mai fermecător prinț creștin a fost întotdeauna tânărul Conradin, regele romanilor și regele Ierusalimului. A fost ucis pe nedrept

în Italia de uzurpatorul Carol de Anjou[7], cu ajutorul unui papă corupt. Provenea dintr-o familie ilustră. Bunicul său a fost împăratul Frederic al II-lea Hohenstaufen, numit *Stupor Mundi* și lăudat de Nietzsche. Se spunea despre el că era de o frumusețe strălucitoare, ca și fratele său vitreg Manfred, care deținea o mare parte din Italia prin forța carismei și a armelor sale în timp ce Conradin era încă doar un băiat. Când a ajuns la vârsta de treisprezece sau paisprezece ani, Conradin a pornit cu puținii, dar puternicii săi cavaleri, spre sud pentru a-și revendica tronul de drept al său la Roma. L-a învins pe uzurpator și a intrat în oraș. Călărind în fruntea coloanei sale de cavaleri în armură, cu steagurile imperiale arborate – a fost o zi glorioasă – toți oamenii au ieșit în stradă pentru a-și saluta iubitul eliberator și au inindat alaiul cu numeroase flori. O așa revărsare de dragoste pentru acest băiat a fost fără precedent de la epoca Imperiului și l-a alarmat pe Papă și pe toți prelații sclerotici la fel de mult cum o făcuse bunicul acestuia, dacă nu mai mult... Conradin avea doar treisprezece sau paisprezece ani, dar a refuzat toate ordinele de a aștepta și nu a ascultat niciodată sfaturile timide ale consilierilor săi care încercau să-i distragă atenția de la vârf. A intrat în Roma ca cuceritor al lumii. Ulterior, a suferit o serie de dezastre: armata sa a pierdut o bătălie majoră în sud, în ciuda unei prime încărcări reușite, în principal din cauza insuficienței unora dintre auxiliarii săi. Este capturat prin trădare și Carol de Anjou, cu ajutorul unor juriști corupți, găsește un pretext legal pentru a-l decapita, precum și pe unul dintre prietenii săi. Ați putea crede că este foarte grav și că cu siguranță ar fi fost mai bine să fi murit în mijlocul bătăliei, dar se poate scuza în mare măsură prin tinerețea sa. Și trebuie spus că nu s-a compromis și nici nu a implorat pentru viața lui. Execuția lui a fost atât de absurdă și nedreaptă încât l-a discreditat definitiv pe Carol de Anjou, uzurpatorul. Ea a discreditat, de asemenea, tipul de „legalism" papal care trebuie să vă sune foarte familiar astăzi. Cu atât mai mult, a discreditat definitiv papalitatea agresivă care a promovat un om pe care oamenii Siciliei și Italiei – precum și majorității statelor germane – îl considerau un parvenit arogant, aproape autist și injust. Acest Carol a fost mereu ghidat în viașă de ura care provenea din faptul că fusese disprețuit în tinerețe de mama sa și de alți membri ai familiei sale. Era un om mânat de o sete sclerotică de putere și de ambiții crude, în timp ce Conradin era mânat de carismă nativă, comună

[7] n.t. Carol I al Neapolelui

familiei sale, de frumusețea sa, de curajul său lipsit de griji. A ajuns în fruntea lumii numai datorită încrederii naive pe care o avea în propriul său prestigiu. Să știți că, în ciuda întregii forțe, a tuturor trădărilor și stratagemelor, a tuturor sancțiunilor și onorurilor publice, oamenii nu se vor lăsa păcăliți: îl cunosc pe adevăratul om al puterii și știu să se deosebească de un uzurpator deformat. Execuția lui Conradin de către Carol a fost deplânsă de toată Germania și de o mare parte a Italiei. Astăzi, roboții care conduc lumea noastră vor și ei să fie iubiți sau temuți și tremură pentru că oamenii nu îi respectă. Și ele, națiunile timpului nostru, caută întoarcerea tinereții, a unui Conradin. Pentru oamenii vremii, a fost povestea promisiunii tinereții, a frumuseții și purității intențiilor sale, extirpate de bătrânețe și urâțenie. Așa a fost, până la urmă, învingătoare amintirea tânărului prinț. Curând după aceea, oamenii Siciliei au conspirat cu Casa Aragonului, condusă de rudele lui Conradin, și au spart puterea lui Carol printr-o revoltă. Este sfârșitul ideii de „monarhie universală" prin papalitate... și este începutul conștiinței naționale în Europa. Memoria lui Conradin a fost apreciată ca promisiunea frumuseții și tinereții, comemorată în epopei și poezii, care i-a întinerit pe oamenii Europei și i-a trezit. Deși a murit fără să-și atingă scopul, a murit ca martir al Europei împotriva Asiei și a inspirat nașterea unui stat nou – o rampă pentru cucerirea globală care avea să apară în curând în era explorării și colonizării. Creștinismul este o credință versatilă, capabilă de multe interpretări. Cred că Conradin a fost cel mai creștin prinț, dar ar fi putut bine-mersi fi și avatarul reînnoit al lui Apollo în Europa, aducând înapoi amintiri străvechi. A fost spiritul focului și tinereții reînnoind popoarele prin puterea sa magnetică și apoi prin jertfa sângelui său. În momentele de toropeală, ne putem întoarce oricând la acest spirit al grecilor antici ca tonic.

61

Cruciați precum Cortes și Pizarro, Fernando de Soto, Drake și Raleigh, Magellan și Balboa egalează în îndrăzneală, inteligență, măreție a sufletului, ingeniozitate și în succes oricare dintre marii greci și romani. Povestea epocii eroice a explorării încă nu a fost spusă în întregime și poate că unul dintre voi o va transforma cândva într-o carte sau film grozav. Și vă spun: pentru cei care caută să facă diferența și care au o anumită înclinație

artistică sau vizuală, filmele sunt *cheia* de aur la mințile celor mulți. Ceea ce face Mel Gibson valorează o mie cărți sau „activism” pentru tabăra ta. Învață să faci filme, dacă poți, și poți începe cu video. Indiferent, există o singură mare epopee care spune povestea în forma ei potrivită, marele poem al lui Camões, un om născut pentru piraterie și aventură. Acest om și-a pierdut un ochi în timpul unui război din Ceuta împotriva magrebienilor; a trăit apoi ca un brigand și rătăcitor în Lisabona imperială, angajându-se în dueluri și lupte succesive, compunând poezii și îmbătându-se. Mama lui l-a salvat din închisoare, dar a fost forțat să servească marina și armata colonială. A ajuns în Goa și de acolo a participat la multe aventuri, militare și diplomatice, ca un om de rang scăzut, dar de spirit măreț. În tot acest timp și-a scris marea sa poezie, *Lusiada*, iar când a naufragiat în largul râului Mekong împreună cu prietena lui chineză, a purtat deasupra capului textul acestei lucrări atemporale pentru a o salva de apă. Nimeni nu-o mai citește, iar viața lui ar fi un film grozav. Dar are dreptate când spune cum călătoriile acestor noi cruciați sunt egale cu toate marile expediții, chiar și cu cele din miturile și legendele trecutului. Argo-ul lui Iason a fost refăcut, și nu doar o dată, ci în fiecare dintre aceste națiuni occidentale. Gloria Angliei în acești ani s-ar putea să nu mai fie niciodată egalată de niciun popor. Chiar și regii Portugaliei, care au lansat epoca colonizării și explorării, aveau sânge englezesc. Neastâmpărul gotic al stepei a zguduit în domnii Iberiei o energie titanică. Înainte de marea călătorie a lui Vasco da Gama către orient, spioni – mă refer la unul sau doi bărbați – au pornit singuri în expediții prin Egipt și Marea Roșie, în inima Arabiei, fără teamă, incognito, pentru a colecta informații cruciale pentru viitoarea expediție. Cocoțați pe plajele marii mase eurasiatice, acești bărbați au trecut, într-o sută de ani, de la statutul de navigatori ai câtorva cvasi-ambarcațiuni pe care abia știau să le conducă, la cel de exploratori de lumi noi și fondatori de imperii globale care au durat secole. Trebuie să înțelegeți cât de uluitoare a fost această izbândă: nu exista tradiție de a naviga în Portugalia sau Spania, darămite Franța sau Anglia... totul trebuia făcut de la zero. Știi să respecți marea? Dacă ai luat vreodată un feribot, chiar și pe o mare relativ calmă precum Adriatica, într-o zi cu vânt, un feribot mare, modern, cât un bloc... se va balansa de la dreapta la stânga. Nu vei fi obișnuit cu asta. Atlanticul are valuri de trei metri sau mai mult tot timpul și acești bărbați călătoreau pe

bărci de lemn cu tehnologie din secolul al XV-lea; trebuie să fii nebun să nu te minuneze asta. Pentru romantismul maritim, trebuie să-l citești pe Melville. Columb este sărbătorit, da, dar alții au fost chiar mai mari decât el, sau măcar egali, și puțini oameni știu despre ei. Ei nu primesc gloria pe care o merită pentru că, în primul rând, mulți dintre scriitorii care ar fi putut să facă acest lucru au avut prejudecăți față de credința și evlavia lor religioasă puternică: vedeți, majoritatea glorificatorilor moderni ai Antichității aveau, în general, o ranchiună față de creștinism sau de Biserică, și deci n-au vrut să-i promoveze pe acești bărbați, sau să admită că niște campioni ai credinței au fost cele mai strălucitoare exemple ale omului clasic din vremea noastră. Până și Nietzsche se distanțează și, într-un moment de slăbiciune, vorbește prostii despre „superioritatea" aztecilor. Pe de altă parte, Biserica s-a rușinat față de acești oameni. Mai mult decât oricine altcineva, ei au răspândit puterea și Evanghelia ei în întreaga lume și chiar înainte de asta, au salvat Europa însăși de magrebieni și alte amenințări. Ei sunt descendenți direcți ai cruciaților care au eliberat Spania și alte părți ale Europei. Biserica nu vrea să admită că, odată ce Ferdinand și Isabella au scăpat Spania de dușmanii lui Hristos, Dumnezeu a binecuvântat acea națiune cu un secol de prosperitate și preeminență și i-a oferit bazele unui imperiu mondial. Dar Biserica a fost stânjenită de ei, de *conchistadori*, de cruzimea și dragostea lor păgână de vitalitate și acțiune, și așa a încercat să-i dezavueze în timp ce profita de puterea lor. Povestea lor rămâne, așadar, în mare măsură necunoscută, deși constituie unul dintre vârfurile istoriei și ale succesului uman. Puțini oameni înțeleg călătoriile, de exemplu, ale unuia dintre cei mai faimoși dintre ei, Vasco da Gama, și cum a depășit în multe privințe reușitele lui Cristofor Columb. Acest om a înconjurat Africa și a găsit ruta maritimă spre India – care este de fapt ceea ce a întreprins Columb (sau așa spune povestea... cred că Columb avea hărți secrete...). O astfel de călătorie fusese încercată cu mult înainte de fenicianul Hanno, dar nimeni nu știe ce s-a ales de ea. Călătoria a fost dificilă. Când ajungi într-un anumit punct de pe coasta Africii de Vest, nu poți continua să mergi de-a lungul ei... trebuie să virezi spre vest și să ocolești coasta - probabil așa a fost descoperită America de Sud. Știți ce sunt foametea, scorbutul și bolile tropicale? Înțelegeți ce este căldura tropicală? Desigur, unii dintre voi știți acest lucru, dar să știți că în largul coastei Africii de Vest, atunci când vântul vă bate în față, nu este o ușurare:

parcă s-a stins un uscător de păr în față, continuu. Și totuși a ajuns în India, a găsit mirodenii, a găsit maimuțe, i-a supus pe zamorini cu arme mari. Investitorii lui au făcut profituri de ordinul miilor de procente. Doar șapte ani mai târziu, un alt conchistador s-a întors, Almeida, cu o mare armadă care a provocat distrugeri de-a lungul Oceanului Indian. A ars Mombasa, deși depășit numeric, din cauza aroganței conducătorilor săi arabi – imaginați-vă duhoarea care trebuie să se fi răspândit până în Japonia! Acest bărbat a învins o armată uriașă de otomani, arabi și mameluci în bătălia de la Diu, pentru a răzbuna moartea fiului său. Însuși spațiul lumii noastre s-a schimbat. Marile rute comerciale terestre au fost acum depășite de națiunile maritime din Europa de Vest, care au început să domine Oceanul Indian și Pacificul. Înțelegi că și America a avut un mare destin în această concepție? Când coloniștii au întemeiat Jamestown, să spunem că nu au trecut mai mult de două sute sau două sute cincizeci de ani între acel act și vremea lui Commodore Perry: poporul american a îmblânzit continentul și și-a croit calea către Asia peste mări în cel mai scurt timp. S-ar fi întâmplat și mai repede dacă nu ar fi fost împiedicați de dominația Angliei... odată ce și-au câștigat independența, expansiunea lor a fost foarte rapidă (Constituția, ideologia, doctrina drepturilor, toate sunt prostii și nu au nimic de-a face cu asta... abia au îndurat în timpul vieții fondatorilor Americii, care n-au căutat decât dominație și spațiu liber pentru extindere). Marele destin al Americii a fost întotdeauna cucerirea Orientului Îndepărtat și dominația Chinei, care a obsedat marile minți ale vremii. Toate sunt uitate acum și marele destin al Americii a fost zădărnicit, cel puțin pentru moment. Ce știi despre acești bărbați, sau despre Afonso de Albuquerque care l-a urmat pe Almeida, care a capturat Ormuz și Muscat cu șapte corăbii, care a deschis calea către Insulele Mirodeniilor ale legendei? Prefer, ca de obicei, să nu vorbesc despre astfel de bărbați: sunt atât de departe de posibilitățile tale, încât exemplul este aproape deprimant. Vreau să te *încurajez* din nou cu altcineva din această epocă, un bărbat mai pe gustul meu și mai în sfera posibilităților, a ceea ce este pe cale să devină posibil din nou. Acesta este mâna dreaptă genială a lui Cortès, Pedro de Alvarado. Era dintr-o familie cavalerească, originară din sudul Spaniei, dar avea părul roșu aprins, ce i-a uimit pe mexicani: ei credeau că este un copil al soarelui și îl numeau Tonatiuh, „coama soarelui”. Era de un curaj, nesăbuință și cruzime nemărginite. Cortes l-a lăsat pentru scurt timp la

conducere la Tenochtitlan, unde i-a masacrat pe toți nobilii azteci din Marele Templu în timpul unui banchet... fără vreun motiv. În timpul luptelor, el s-a remarcat prin încărcături fără sens direct în inima dușmanului, în timp ce era depășit numeric: totuși, nu s-a rătăcit niciodată, i-a atacat pe locotenenții lor împodobiți cu flori strălucitoare și i-a tăiat, răspândind frica în mulțime. Nu credeți minciunile despre praful de pușcă. Armele de foc erau foarte rudimentare în acele vremuri și de multe ori spaniolii nu aveau deloc arme. Armura, fuștele, lamele de oțel Toledo, disciplina si know-how-ul dobândite în decenii de luptă cu magrebienii – toate acestea au fost mult mai importante. Și mai presus de toate, curaj și îndrăzneală, aceleași care l-au determinat pe Pizarro să doboare un imperiu cu un suită de treisprezece oameni. Dar ceea ce vreau să spun despre Alvarado este următoarea: odată ce au fost făcute cuceriri, *nu s-a oprit niciodată*. Setea lui de spațiu, de lumi noi, de noi cuceriri, era nesfârșită. În scrisorile sale, vedem că acesta este singurul său interes. Deși a fost numit guvernator al unei regiuni uriașe – statele din prezent Guatemala și Honduras sunt creațiile sale – nu era deloc interesat în guvernarea acestor state. Le-a stors de ce bani a putut, fără să plătească vreodată taxe Spaniei, plănuind mereu aventuri și cuceriri noi. A fost un pirat înnăscut: chiar înainte de moartea sa, pregătea o mare expediție pentru a cuceri China și Insulele Mirodeniilor (Insulele Moluce). Alvarado a fost un nemesis pentru civilizație, și așa este și este bine. Dumnezeu trimite astfel de oameni să ofere corecție omenirii. Vreau să fii așa: să asculți aceste instincte din tine. Când a fost pus la conducerea teritoriului, Alvarado s-ar fi putut instala foarte ușor în viața unui guvernator, așa cum ar fi făcut-o majoritatea oamenilor. Atrași de prestigiu și onoare, ei ar juca rolul: vanitatea lor i-ar împinge să creadă că pot guverna bine. Păi, poate poți să guvernezi bine, sau poate nu. Dar Alvarado *știa ce este*. Și nu a încercat să fie mai mult de un lucru. Fii un singur lucru. Puritate a minții care tinde către un singur scop e bărbăție adevărată. Știa că era o fiară născută și nu s-a prefăcut niciodată că este mai mult sau mai puțin decât atât. Această încredere în sine l-a făcut incredibil de atractiv, chiar și pentru băștinașii pe care i-a asuprit și masacrat: în ciuda cruzimii sale, aceștia nu au putut să nu fie atrași de farmecul lui, de manierele sale nobile, de măreția lui scandaloasă. L-au venerat ca pe un zeu. Ceilalți spanioli au fost și ei cuprinși de admirație. Trebuie să vezi că natura îi binecuvântează pe toți oamenii care

au credință în propriul sânge și instincte... natura îi înzestrează cu un asemenea magnetism. Alvarado este avatarul noii noastre ere și prevăd: în cincizeci de ani, o sută de Alvarado vor înflori adânc în bestiarul tropical al spiritului. Ei vor mătura slăbiciunile acestei lumi.

62

Bob Denard arată că spiritul piratului din epoca bronzului poate exista și în timpul nostru. Poate înflori complet și needitat. Nu ai nicio scuză! Poate nu e ce v-ați fi așteptat. Cât este de diferit față de birocrații pretențioși pe care îi vedem, politicienii cu limbajul lor înalt, cu predica lor morală plictisitoare, cu atitudinea lor atentă, cu timiditatea lor și corvoada la care se supun. Bărbații care adoptă standarde morale înalte în public sunt de obicei priviți cu dispreț de mulți oameni obișnuiți; miros vrăjeala de departe. A început ca soldat obișnuit cu francezii în Vietnam, dar a fost supus curții marțiale după ce a incendiat un bar – parte dintr-o ceartă, vezi tu. Unii bărbați se eliberează scriind o plângere, alții luptându-se într-un bar, alții prin arderea din temelii a clădirii. După aceea, a rătăcit prin Africa, găsind locuri de muncă ciudate în serviciul mogulilor și potenților locali, toți complet corupți și incompetenți. Odată a spus ceva de genul: „Este important să nu fii niciodată «ambițios». Bărbații «ambițioși» sunt învinși. Acționează și simți-te ca un câștigător și lucruri bune, prietenii și victoria vor veni.” A participat la aventuri în toată Africa: lovituri de stat în Benin, Congo, mișcări secesioniste ca în Biafra (varianta franceză din Nigeria engleză) etc. Cea mai mare realizare a lui este că a răsturnat de patru ori guvernul Comorelor. De fiecare dată, Franța a trebuit să trimită forțe speciale pe insule pentru a-l disloca. Altfel, ar fi devenit cu siguranță un suveran ereditar. A avut multe soții și a dobândit multe proprietăți prin forța mâinii sale. La sfârșitul vieții lui... ei bine... viața asta a durat prea mult. Ar fi trebuit să moară apărându-și teritoriul, mai tânăr și fără să se cufunde în demența și durerea care l-au cuprins la bătrânețe. Franța i-a răsplătit serviciul persecutându-l; nemaifiind nevoie să lupte cu comuniștii din Africa, vanitatea și ferocitatea lui au devenit labilitate. Acum, dacă ai nevoie de o mare ridicare morală, dacă războiul trebuie să fie în slujba unei cauze bune, poți lua în considerare serviciul lui în Congo, în Katanga și apoi împotriva rebelilor Simba. În Stanleyville, împreună cu o mână de alți mercenari albi, a eliberat mii de ostatici de la violuri și cu siguranță

masacre din partea sălbaticilor Simba. În multe feluri, el a apărat rămășițele civilizației în Africa după decolonizare. În această ultimă întreprindere i s-a alăturat un bărbat cu temperament asemănător, colonelul „Mad Mike” Hoare. Acesta este un alt exemplu excelent al renașterii moderne a vitalismului din epoca bronzului. Și încă un exemplu de ce ești un poponar. Un filfizon irlandez-englez, a fost un domn printre soldați, dar un bărbat înainte de a fi gentleman: a rămas hotărât, brutal și rece toată viața în mijlocul conflictelor în care a fost depășit numeric, copleșit de hoardele de *zombi* demenți din tropice. Acest om a înțeles comunismul așa cum este el de fapt: o infestare de paraziți pe care a fost însărcinat să o extermine, un eveniment biologic și nu unul ideologic, politic sau istoric. După războiul din Birmania, și-a câștigat existența lucrând în safariuri, apoi, ca și Denard, a câștigat experiență în serviciul diferitelor guverne africane. El a condus o unitate de elită de mercenari în Congo și, în aceeași operațiune cu Denard, a fost responsabil pentru salvarea orașului Stanleyville și a salvat o sută de călugărițe și misionari de la viol și tortură. Ulterior, a condus numeroase misiuni în Africa, o nouă frontieră. Mai târziu, a participat la o lovitură de stat eșuată în Seychelles. Eșecul nu este dezonorant, atâta timp cât pui un pariu mare pentru câștiguri mari. Nu este corect să judecăm acești oameni pe baza „dreptății” cauzei lor. Unii dintre voi aspergerilor, și aproape întreaga clasă semi-educată, credeți că atunci când Nietzsche vorbește despre „dincolo de bine și de rău” face o afirmație grandioasă cum că nu există nicio posibilitate de a evalua oamenii sau evenimentele. Morala este o necesitate absolută pentru oameni. Există cealaltă moralitate, care dezvăluie o ierarhie biologică. De asemenea, un standard diferit se aplică huamenilor, iar altul bărbaților adevărați care sunt dispuși să trăiască în pericol și cărora nu le pasă de viața lor de animal. Bărbații precum Denard și Hoare sunt o mare încercare din partea naturii înseși: ei arată că și în timpul nostru există oameni care aspiră să-și înscrie dorințele în bronz de secole, care vor ca creațiile lor teribile să reziste secole. Ei trebuie judecați după ceea ce au fost dispuși să riște în spiritul lor – și, de asemenea, în lumina impulsului fără egal pe care trebuie să-l fi simțit cu toții, în adâncul sufletului, în urmărirea obiectivelor lor înalte. În urmă cu doar câțiva ani, fiul lui Margaret Thatcher, Mark, a fost condamnat în Africa de Sud în 2005 pentru o tentativă de lovitură de stat în Guineea Ecuatorială. L-au sifonat și a fost arestat la aeroport. Trebuie să înțelegeți că băgăcioșii mici

și cretini care conduc Occidentul pun întotdeauna capăt proiectelor și acțiunilor mărețe. Ei au încheiat multe aventuri promițătoare cu spionajul lor... sunt pârâcioși, mereu veghează, niciodată nu dorm, mereu șoptesc. Bărbații galanți, care trăiesc sub semnul leului, sunt opriți înainte de a putea acționa. Este necesară o altă cale. Dar vreau să spun că nu trebuie să fi fraierit: în vremea noastră, există și bărbați cu caracter inflexibil, care luptă ca Capaneus în fața Tebei, gata să ardă orașul, goi-pușcă și cu focul în brațe. Ei apar uneori ca răufăcători, alteori ca eroi în ochii oamenilor, dar trebuie să înveți să uiți această dorință a poporului și să aspiri în schimb să trăiești periculos și să înfăptuiești acte mari, spre bine sau spre rău. Pericolul vremii noastre nu este că îi face pe oameni răi, ci că îi face mici și fricoși. Neall Ellis, cu elicopterul său de încredere Mi-24 Hind, a ținut singur piet rebelilor în războiul civil din Sierra Leone și a salvat nenumărate vieți. Meseria lui e aproape lipsită de farmec și, în cele din urmă, nu a contat: dar pe credinciosul său cal zburător Hind, trebuie să se fi simțit ca o fiară prădătoare care se năpustește asupra inamicului. A lucrat pentru Executive Outcomes – un nume care s-ar putea să te ducă cu gândul la o firmă de consultanță de mâna a doua într-un parc de birouri. Dar această companie de mercenari a fost cea care a pus capăt războiului civil din Sierra Leone și a amenințat că va introduce o nouă ordine în toată Africa. Din acest motiv au fost arestați de ONU, de trupe de avocați și finanțatori internaționali care se tem de puterea noilor Popoare ale Mării. Cât timp îi pot împiedica pe acești bărbați să-și atingă destinul? În războiul din Rhodesia, aveai companii formate din câțiva fermieri albi, crescuți în tufiș, care au ambuscat armatele Zambiei și Mozambicului, de ordinul câtorva mii de oameni. Îi atacau pe furiș, îi hărțuiau, le provocau pierderi teribile și scăpau nevătămați. Există multe astfel de povești: căutați despre raidul Nyadzonya. Potențialul de aventură și cucerire cum rar a mai experimentat europeanul încă există și nu mă îndoiesc că în anii următori astfel de oportunități vor deveni din ce în ce mai frecvente. Marele Leviatan se va clătina, mai devreme sau mai târziu. Era viitoare a barbariei nu va aparține, așa cum mulți încornorați de oraș vă temeți, jmecherilor și hoardelor nespălate din cloacele pișate ale lumii, ci veteranilor tunși pierdut din clasele mijlocii și muncitoare, bărbați cu experiență militară, care știu să tragă cu arma și cum să se organizeze. Proștii care cred că oligarhii vor fi capabili să-i controleze pe acești oameni pentru o perioadă foarte lungă

de timp ar trebui să se uite la averile Sforza și multor altora și să-și amintească că banii nu se potrivesc cu puterea armelor combinată cu șarm.

Când Theodore Roosevelt avea, cred, aproape șaptezeci de ani, a plecat într-o expediție în Amazon, atunci în mare măsură neexplorat: a spus că era ultima lui șansă de a fi băiat. Această expediție l-a condus la moarte; și a fost o moarte bună. A mers pe urmele unor oameni puternici precum Lope de Aguirre... și nu și-a pierdut niciodată dorul din inimă pentru El Dorado.

Partea IV: Câteva săgeți

63

Acordarea de „libertate” femeilor – o *imposibilitate*. Odată cu eliberarea femeilor în secolul al XIX-lea, Occidentul s-a contaminat cu o infecție din care nu se poate vindeca fără cele mai teribile convulsii și măsuri purgative dintre cele mai amănunțite. Ce înseamnă „libertatea” femeilor în practică este dominarea umanității de către demagogi care pot reuni ordinele inferioare ale spiritului. Pentru că nu există o lume în care „femeile” să poată acționa ca o unitate politică. Eliberarea femeilor înseamnă libertate și putere pentru finanțatori, avocați, furnizorii de confort din interiorul și din afara guvernului, angajatorii care îți prostituează soția și fiicele. Este cea mai mare slăbire și auto-muie pe care o civilizație și-a dat-o vreodată. Dar, în cele din urmă, este atât de diferită de democrația ca atare? Da… pentru că „eliberarea” femeilor face din democrație o boală terminală care pune capăt nu unui anumit guvern, ci civilizației însăși.

64

Dacă vă întrebați cum a trecut omenirea de la vremurile de glorie ale Renașterii și ale epocii explorării la vremurile noastre de mediocritate și represiune... Pot doar să vă spun că epoca noastră este norma în „istorie”. Este nevoie de mare efort și mult noroc pentru a putea depăși maimuța și șobolanul murdar din fiecare dintre noi. Cea mai mare parte a umanității nu a părăsit niciodată regimul deformării și nu este de mirare că această mocirlă revine. Este pur și simplu o întoarcere la normă. Acestea fiind spuse, pare să existe ceva deosebit de amenințător în evoluția timpului nostru: omniprezența acestui Leviatan, imposibilitatea de a scăpa de el. Oriunde ai putea deveni un pustnic, ți se amintește, pătrunde peste tot. Astfel, însuși succesul marilor oameni de acum 400 de ani, întemeierea lor a unei lumi noi, marea extindere a cunoștințelor și a cumștiințelor umane... au ajuns să pregătească terenul pentru lumea noastră de gunoi. Au reușit dincolo de ceea ce ar fi putut spera și tocmai acest succes a permis abundența tipurilor inferioare de umanitate. În natură, partea vitală a umanității domnește și ăsta este cazul la începuturile multor societăți: domnesc frățiile militare ale bărbaților, iar forța fizică, precum și forța

personalității, carisma, îi atrag pe restul de pe orbită în jurul celor care le posedă în cel mai înalt grad. Toate acestea se fac printr-o forță de atracție naturală și secretă, prin instinct. Există ceva magic în carismă, iar organizarea militaro-monarhică, domnia războinicului, se naște din dorința de a atinge acest scop în natura fiecărei persoane, și nu din reflecție și abstracție. Din păcate, unele lucruri conspiră pentru a pune capăt acestei condiții originale a umanității, care nu este un paradis și este plină de lupte, suferințe și probleme. Aceste lucruri sunt, în primul rând, însăși succesul acestor bărbați în asigurarea condițiilor de viață și confortului restului comunității. În al doilea rând, ascensiunea, în timp de pace, a preotului, șamanului, intrigatorului și matriarhului, care uzurpă treptat puterea frățiilor tinerilor și căpitanilor lor. Spinoza explică astfel corupția poporului evreu: „republica" ebraică a fost de fapt un regim militar de tipul despre care vorbesc aici, un regim de căpitani. Dar preoții au confiscat această putere și au corupt neamul până când a slăbit. Asta s-a întâmplat cu arienii din India și din multe alte locuri. Nu trebuie să fie așa: oamenii de religie și cei de la putere au multe interese în comun și pot guverna împreună. Dar se întâmplă adesea ca bărbații cu putere să devină decadenți și să lase statul să treacă în mâinile celor care nu pot guverna – și care încep să-i displacă pentru această abdicare. Femeile devin, de asemenea, foarte agresive, odată ce masculinitatea reală și relaxată se atrofiază. Dacă vă imaginați că femeile din lumea musulmană, de exemplu, sunt blânde și feminine... sunt mahalagioaice înfometate și de voință de fier. Feminista musulmană va fi o figură foarte importantă printre ele. Bărbații din Arabia vor deveni homosexuali. Bunica vietnameză sau chineză are genunchiul pe gâtul ginerelui. Astfel, peste tot vedem că confortul și siguranța produse de cei mai buni oameni duc la uzurparea societății de către acele părți ale minții umane care sunt orientate mai degrabă către un alt tip de viață, că peste tot acest mod de viață câștigă... și de obicei câștigă foarte repede. Iar în Occident, al cărui destin particular a fost confundat cu Istoria sau Progresul întregii specii, această schimbare a avut loc prin promovarea logosului sau a rațiunii și a tuturor manifestărilor sale: adularea cuvintelor goale, a legalismului ca ghid spre viața socială și politică, a cultului științei care este foarte departe de adevărata știință. Toate acestea au servit ca acoperire pentru creșterea mâzgii umane, ordinele inferioare ale minții și, în schimb, livrează nu numai Occidentul, ci întreaga umanitate, într-o condiție de

stricare domestică și servilism. În feminism vedem foarte concret revenirea matriarhatului pre-arian. Marea „Mamă Pământ”, care a fost inițial un fel de creatură strălucitoare, jumătate huom, jumătate gândac, cu ouă îngrozitoare ca niște centipede amazoniene mari... asta încearcă să te reabsorbă. Dintre toate lucrurile pe care dai vina pentru vremurile ramolite în care trăim, feminismul și „eliberarea” femeilor sunt atât cauza imediată, cât și cea ultimă. Nimic atât de ridicol ca eliberarea femeilor nu a fost încercat vreodată în istoria omenirii. Este un act de nebunie totală, deghizat în „logică”, „rațiune”, prezentat în cele mai absurde legalisme despre presupuse „drepturi”. Socialismul modern, extinderea puterii de stat care zdrobește orice inițiativă și întreaga viața, ipocrizia întregii vieți politice din timpul nostru – toate acestea sunt atribuite participării femeilor la viața politică. Nu mă plâng de „libertatea” sau „degenerarea” care se presupune c-ar rezulta din acest aranjament. Aia e numai dezorientare și măgulire. Statul în care trăim este la fel de represiv ca orice tiranie orientală. Dar ipocrizia lui constă în faptul că-și ascunde forța sub iluzia idealurilor egalitare și a procedurilor legaliste aplicate inconsecvent. Nu femeile sunt cu adevărat libere, ci „libertatea lor legală”, o ficțiune practică, este folosită de o putere ascunsă pentru a asupri, deposeda, intimida și extorca. A fost nevoie de o sută de ani de prezență a femeilor în viața publică pentru ca acestea să distrugă aproape complet o civilizație.

Dar ai fi un sperg să crezi că această problemă poate fi rezolvată prin luarea dreptului de vot femeilor, „forțându-le” să stea acasă, sau ceva de genul acesta. Prezența femeilor în viața publică este o sabie cu două tăișuri, care poate fi întoarsă împotriva inamicului cu relativă ușurință. La urma urmei, femeile pot, chiar și în cea mai degradată stare, să fie conduse să apeleze la pasiunile lor profunde de un mare lider. Au votat pe Hitler, Mussolini și mulți alții cu un anumit entuziasm. Inamicul care i-a „eliberat” a folosit o armă formidabilă: și-a sporit enorm puterea și a adus războiul în casa și viața fiecărui om. Dar și acest dușman a făcut un pariu și cred, până la urmă, o greșeală... pentru că femeile mai mult decât altele își vor aprinde trupurile cu pasiune pentru un salvator și vor fi gata să abandoneze frica și dragostea de confort pe care se sprijină statul modern... ele mai mult decât alții, dintr-un entuziasm sălbatic și stupid.

Cum au putut femeile să devină „libere” la un moment dat în secolul al XIX-lea… cum a apărut această agitație? De unde vine ginocrația care domnește, nu doar pe ascuns ca în societățile tribale, dar care acum pretinde deschis că se află în sfera publică și își revendică „drepturi”? Cine a găsit de cuviință să ofere drepuri de la bun început… și la ce bun un drept dacă nu e și un privilegiu? Răspunsul la toate acestea este puțin neplăcut. Numai pentru că femeile și-au pierdut tot respectul pentru bărbați la acea vreme a putut exista un pretext de orice fel precum feminismul sau „sufragiul femeilor”. Pierderea respectului în general marchează epoca modernă încă din jurul anului 1800: pierderea respectului față de autoritate, de exemplu, care a avut loc atunci când industriașii și bancherii au înlocuit nobilimea războinică. Oricât de „decadent” ar fi devenit acesta din urmă, această clasă nu și-a pierdut niciodată grația, frumusețea, măreția și prestigiul, ceea ce l-a făcut pe omul de rând mai dispus să se supună sau să accepte o astfel de conducere. Dar cine ar putea accepta domnia făpturii economice mohorâte care a preluat conducerea statelor la sfârșitul secolului al XVIII-lea? Acesta este motivul pentru care Napoleon a fost o așa enigmă pentru atât de mulți oameni: a reprezentat un om în afara timpului, ceva cu totul neașteptat în epoca mediocrității clasei de mijloc și a „democrației” ipocrite care abia atunci avea să se desfășoare. Iată de ce toate spiritele înalte ale secolului al XIX-lea, toți marii artiști, scriitori, s-au aruncat la picioarele memoriei sale: el părea să reprezinte posibilitatea unor aspirații mai înalte în timpul nostru. Puteți citi Stendhal pentru acest spirit. Napoleon era o evadare de sub dominația omului-insectă care începea atunci să pună stăpânire pe națiuni. Acum, să nu vă imaginați că o să atac „burghezimea”... am regresat atât de mult, chiar și în comparație cu nivelul burghezilor de atunci... în vremea noastră, dezolarea este aproape totală. Acesta este motivul pentru care este atât de ridicol să-i auzi pe acești „conservatori” trăncănind despre onoare, glorie, sacrificiu sau alt gunoi. Respectul pentru toate instituțiile, toate clasele conducătoare și toată autoritatea tradițională s-a pierdut deja cu mult timp în urmă și din motive întemeiate. Este imposibil ca bărbații șterși să obțină respect de la oameni... și cu atât mai puțin de la femeile lor. Feminismul este așadar revolta femeilor împotriva ultrajului democrației. Ele s-au revoltat împotriva incapacității omului-insectă de a comanda autoritate sau respect. Și trebuie să înțelegeți că această „libertate” sau revoluție e un sac fără fund. Nu va

exista nicio oportunitate de a rosti „ți-am spus eu”: nu vor „învăța” niciodată o „lecție” din prostia lor. Și sunt indignați de nesiguranța în care i-ai cufundat. Luând-o pe acestă cale, calamitatea care-i va urma cu certitudine nu va fi un „moment de luat-aminte” pentru nimeni. Îl disprețuiesc pe bărbatul „beta”, dar greșești când crezi că a fost vreodată alt fel. Nu... marile civilizații și culturi nu au fost niciodată fondate sau ținute în viață de „bărbați beta”. Tocilaroizii care au preluat o mare parte din dreapta te-au spălat creierul să crezi asta, dar nu este adevărat. Femeilor nu le-a plăcut niciodată de ăla de la tarabă, de negustorul timid cu vocea nazală, nici măcar ceasornicarul sau meșterul. Întotdeauna au iubit cavalerul, marinarul îndrăgostit de ideile îndrăznețele ale mării, aventurierul și piratul. Și este corect că i-au iubit pe acești bărbați și că, odată cu apariția domniei omului-insectă, au căutat să se „elibereze” de bărbații nedemni și de societatea plictisitoare pe care au construit-o. Cum că acest resentiment a fost manipulat însuși de puterea satanică care ne guvernează timpul și că, prin aceeași dorință de libertate, femeia a devenit mai mult o sclavă decât a fost înainte... e pe lângă subiect. Nu vei putea să le faci pe femei să asculte rațiunea și să le faci să iubească o „civilizație beta” – o invenție a mulțimii încornorate HBD[8] din timpurile noastre. Femeile te vor iubi dacă ești un războinic. Și vor ajuta, prin mecanismul complet retardat al democrației, să aleagă oameni de prestigiu și carismă care sunt singura noastră speranță imediată împotriva mașinăriei care conduce lumea noastră de gunoi. Trump, cu toate ezitările sale, este doar începutul. El a arătat calea în privința femeilor. Mafia este și ea o femeie. Acum imaginați-vă un om cu carisma lui Trump, dar care nu este doar dator generalilor, ci este chiar unul dintre ei, și care este capabil să-i conducă și să-i intimideze, precum și să seducă pe cei mulți. Până acum am avut doar Gracchi… dar Cezarii și Napoleonii vor urma cu siguranță.

66

Un om de mare carismă, capabil să seducă oamenii cu un spirit sălbatic și să *străpungă* stăpânirea omniprezentă a complexului media-birocrație reprezintă cea mai bună speranță a noastră pentru problema imediată... și poate singura noastră speranță. Un astfel de om poate fi printre voi și, în

[8] n.t. HBD - Human Biodiversity (Biodiversitatea umană), ipoteză conform căreia oamenii sunt diferiți în moduri predictibile (prin rasă de exemplu și cel mai întâlnit) și că anumite grupuri au unele avantaje în „loteria genetică”.

orice caz, va avea nevoie de ajutor. Inamicul nostru este atât de răspândit: este peste tot. E până și la tine-n casă, și e în interiorul tău. Domeniul luptei s-a răspândit peste tot acum. Deci orice răspuns trebuie făcut pe mai multe fronturi, iar fiecare dintre ele necesită o strategie diferită și un alt tip de talent și om. Mă tem că mulți dintre voi chiar sunteți autiști și spergi și nu vreți să vedeți asta. Nu există o singură bătălie sau o singură soluție, iar ceea ce doriți în cele din urmă sau în mod ideal poate necesita un plan diferit de a face față unei amenințări iminente. Pentru cea din urmă, poți intra în alianțe cu oameni care altfel nu ar fi prietenii tăi. Cred că democrația este cauza finală a tuturor problemelor politice pe care le descriu aici, dar pe termen scurt, democrația – voința poporului – este de partea noastră pentru că democrațiile au fost deturnate de o elită stupidă și coruptă. Națiunile sunt amenințate cu dispariția și cu o eră de război civil permanent pentru că această elită vrea să jefuiască și jefuiască: și vrea să-i inunde cu rahatul lumii. Aceasta este amenințarea imediată și aici te poți alia cu oameni care altfel ar putea să nu țintească aceeași stea ca tine. Dacă Ann Coulter sau Pat Buchanan ar fi la conducere, ai primi 99% din ceea ce îți dorești. Așa că folosește-le ca modele pentru a rezolva problemele cu care te confrunți și nu speria oamenii cu vorbărie țăcănită dacă vrei să miști ceva în mod politic. Lăsați oamenii normali să ducă o viață normală și să ne picteze dușmanii ca nebuni... ceea ce și sunt... și ca paraziții corupti care sunt. Dacă nu ești compromis, poate intră în politică și folosește-l pe Trump ca model de succes. Aceia dintre voi care alegeți această cale, dacă vă place această carte sau celelalte lucruri pe care le spun, ar trebui să o denunțați și să mă dezavuați dacă vreodată veți fi întrebat despre ea și să denunțați și toate celelalte idei nebunești. Trebuie să ai un instinct pentru cât pot duce normalăii. Nici măcar nu este vorba de a-i duce „treptat” acolo unde vrem noi – nu cred că sunt capabili să ajungă prea departe. Dar s-ar putea să fie mișcați să se apere de priza statului sclavagist global, pe care și eu îl urăsc, deși din motive diferite. Dacă un stat etnic este idealul tău, sau Elveția renașterii sau Egiptul antic, bine. Dacă vrei să ieși în public și să încerci ceva politic, lucrează acum pentru ca America și Europa să nu devină Bosnia sau Africa de Sud. Oameni care încearcă să vă distragă atenția de la aceste lucruri și vă încurajează să vorbiți *în public* despre abstracții precum „etnostatul”, despre construcții ideologice de fătălăi precum „eurasianismul”, despre sloganuri anacronice precum „sânge și

pământ” care nu au avut niciodată vreo atracție istorică la anglo-saxoni și americani... acești oameni sunt spergi sau, foarte des, informatori federali, sau manipulați de ei. Să ne înțelegem, studiați aceste lucruri, credeți în ele, trolați cu ele, lăsați-le să vă ghideze țelurile finale; dar fi conștient de ce este posibil în sfera politică normală și nu deveni clovnul ZOG-ului ca Nehlen și atât de mulți alții. Dacă ar fi fost serioși, nu ar fi vorbit niciodată în public pentru a încuraja tinerii să participe la marșuri în care ar putea fi identificați și urmăriți pe viață. Află cum să recunoști șarpele când se apără – nu fi fraier. Modelele tale trebuie să fie cele *care au funcționat*: Trump, Orban, mișcările italiene acum în ascensiune, Sebastian Kurz și partidul său din Austria. Nu-i vedem pe acești oameni defilând în uniforme cu *Sonnenrad* și vorbind despre „chestiunea evreiască”. Este adevărat că la urma urmei, scopurile mele și ale cuiva ca Orban au puțin sau nimic în comun. Dacă reușeau, nu puteau decât să restabilească aceeași lume a oilor ca acum o sută de ani, inoculate poate împotriva ultimelor degradări... dar nimic măreț. Chiar și așa, cred că este mai bine ca națiunile să fie oi bine îngrijite și fericite decât să fie reduse la grămezi de șobolani flămânzi. Ăsta, în orice caz, este sfatul meu pentru cei care vor să facă politică normală și să aibă o viață relativ normală și nu e nimic în neregulă cu asta – ba chiar este o mare necesitate.

Am scris această carte, totuși, pentru că s-ar putea să nu-i mulțumească pe unii dintre voi și am vrut să vorbesc despre lumea din deceniile următoare și despre cărările care s-ar putea deschide pentru o altă cale.

67

S-au spus deja prea multe despre răutățile suburbiilor, dar cred că pericolul pe care îl reprezintă aceste locuri pentru omul civilizat modern este atât de mare încât ar trebui repetat. Pe de altă parte, este important să nu mergem prea departe: europenii trăiesc în centrele orașelor lor și se află din punct de vedere politic și social în situații la fel de proaste, dacă nu chiar mai rele. Cu toate acestea, cred că le este mai ușor să-și rezolve problemele și să evite cele mai mari pericole, dacă acestea apar. Este mai ușor pentru că în aceste locuri cetățenii legitimi ai națiunilor își mai dețin orașele. Nu văd nicio dovadă că baza de impozitare a Americii s-a mutat în suburbii din proprie alegere. Centrele orașelor lor au fost luate nu, așa cum

ne imaginăm, de negrii, ci de politicieni – și supraveghetorii lor – cărora li s-a părut mai profitabilă înlocuirea cetățenilor din clasa de mijloc cu o subclasă. Spațiul în care au fost segregați și în care trebuie să facă naveta este, cred, o formă de iad absolut pentru creșterea copiilor, în special a băieților. Nu există libertate de mișcare cu excepția activităților reglementate, iar acestea sunt întotdeauna supravegheate de educatori de un fel sau altul. Locurile sunt incredibil de urâte, ceea ce îndepărtează orice dorință de a descoperi lucruri noi. Nu există colțuri și crăpături în care băieții să poată forma găști, să fie feriți de privirile indiscrete ale părinților și ale altora și să simtă că explorează și dețin teritoriu, așa cum este cazul în oraș și în mediul rural. America și-a împărțit cu succes populația istorică, cetățenii săi legitimi și baza ei fiscală, în lagăre de muncă și cămine. Iată ce este „orașul" american modern: o zonă economică amenajată ca un lagăr de muncă, sau lagăr de concentrare dacă vreți. Ar fi banal ca serviciile de securitate franceze să închidă accesul în *banlieues* infestate de căcați și ar fi la fel de banal pentru serviciile de securitate americane să închidă accesul în suburbii și să strângă clasa de mijloc de gât. Cred că motivul pentru care suburbiile detestă educația băieților este și motivul pentru care sunt detestabile în general, și anume că, în timp ce în mediul rural sau în oraș o populație reticentă ar fi capabilă să-și țină teritoriul și să pună la îndoială sau provoace puterea dacă este nevoie, așa ceva este imposibil în suburbii. Suburbiile sunt amenajări pentru sclavi și supuși.

68

„Justiția socială" – un parazitism dezgustător, deghizat în cuvinte atât de uzate și pișate, încât până și susținătorii lor s-au săturat de miros... o spun cu jumătate de inimă și cerșesc: uitați-vă numai la ei în timpul mitingurilor Occupy Wall Street, în speranța de a sifona *respect*. *Nevoia* de a fi *respectat* este un semn al unei stări de spirit foarte scăzute și de vierme. Crizele de furie ale celor care sunt răsfățați și domesticiți nu au nicio forță... Nicio forță în spatele ei, doar părerile unor resturi, vorbărie de vinovăție și cerșetorie: nici măcar motorul marxist al muncitorului. Care muncitor? Ei disprețuiesc muncitorul... puterea și încrederea în munca lui, în locul lui de muncă pe care l-au avut bolșevicii în istorie a dispărut, acum este lumpenul cel care le folosește limbajul, într-un mod neconvingător.

Dependent de Leviatan și, prin urmare, de instrumentele sale. Dreptatea „socială”… dar de ce doar „socială”… de ce să ținești atât de jos… adică te referi doar la opiniile celor mulți? Cui-i pasă? Iată viziunea *mea* despre adevărata dreptate, dreptatea naturii: grădinile zoologice deschise, prădătorii eliberați cu zecile, sutele... patru mii de lupi flămânzi care năvălesc pe străzile acestor orașe stup, elefanți și bizoni dând buzna, clădirile strivite în bucăți, strigătele insectei umane tăind străzile în timp ce stăpânului fiarelor se întoarce. Manhattan, Moscova, Peking reduse la ruine invadate de viță de vie și pădure, din nou bârlogul râsului și al coiotului. Marile mahalalele, Calcutta, Nairobi, toate latrinele fetide din lume acoperite de alunecări de teren, invadate de junglă deasă, asta e dreptatea. Lisabona mi s-a părut întotdeauna a fi un oraș care e încă locuit numai din *trufie*. Dați drumul la sute de tigri, companii de rinoceri, cu un puternic motor de spirit turând în pieptul lor adânc, lăsați-i să aducă dreptate vulcanului în această lume de deșeuri! Binecuvântați trecerea Shoggoth-ului!

69

În istoria japoneză, există o poveste din perioada Heian care mi s-a părut întotdeauna uimitoare. Japonia era încă condusă de curtea imperială și existau administratori locali ș.a., ca în orice despotism oriental centralizat. Dar exista și o clasă de războinici. Japonezii au moștenit asta în urma unor invazii din stepe care le-au modificat societatea cu câteva secole mai devreme. În fine, așa cum este întotdeauna cazul, birocrații imperiali au devenit inutili și slabi, iar până la sfârșitul acestei ere toată puterea fizică era în mâinile samurailor. Ceea ce mă uimește este cât de mult le-a luat să-și dea seama că nu mai trebuiau să asculte de ordinele slabe ale ierarhiei imperiale și că ei erau de fapt conducătorii. Cuvinte precum „legitimitate”, „soft power”, „drepturi” sau, la vremea lor, onoare, datorie, drept divin, ș.a.m.d. sunt toate iluzii menite să distragă atenția bărbaților puternici de la propriile forțe și obiective și să-i pună în slujba altcuiva. Acești bărbați sunt mai în stare decât alții să fie mânați de noțiuni de onoare și responsabilitate. Și deci este foarte ușor să abuzezi de acest simț... iar acești bărbați pot fi manipulați pentru o perioadă. Dar ajung să înțeleagă că nu sunt obligați să asculte și că ei sunt cei care guvernează. Momentul acestade „gata joaca”, momentul revelației, mi s-a părut întotdeauna

uimitor. În lumea modernă totul se mișcă mult mai repede... Mă aștept ca în scurt timp astfel de oameni să se trezească în Occident, presupun și în alte părți ale lumii, și să se întrebe de ce au ascultat atât de mult timp de niște cretini absoluț dând ordine... și ordine cu pretexte atât de slabe, mult mai slabe decât din birocrația Japoniei imperiale. În Fiji, nativii au fost depășiți relativ recent, deoarece, cu o sută de ani înainte, englezii importaseră forța de muncă ieftină preferată, tamilii. Aceștia din urmă i-au depășit în cele din urmă pe băștinași și au devenit majoritari. În conformitate cu regulile democratice, ei au preluat prin urmare controlul asupra statului. Cu toate acestea, nativii încă controlau armata. N-au văzut de ce trebuie să urmeze această „democrație" cedându-și pământul străinilor aduși de opresori. Așa că au preluat controlul asupra statului și au făcut-o foarte ușor. Cred că este inevitabil ca aceasta să devină regula la nivel mondial și foarte curând. Democrația și diversitatea etnică nu se amestecă bine, dar etno-naționaliștii se înșală când cred că rezultatul tuturor acestor lucruri va fi secesiunea. Războaiele etnice de intensitate scăzută sunt un lucru teribil, dar este puțin probabil ca națiuni întregi să fie împărțite în bucăți mici, pe cât de mult or fi pe gustul meu orașele-stat, e improbabil. Gândiți-vă doar la Africa de Sud, unde albii și cei de culoare ar fi putut să-și ceară propriul stat în Cape Town și au agitat pentru asta, dar au preferat să mențină țara unită. Motivul este că o astfel de secesiune ar fi însemnat abandonarea tuturor părților țării bogate în aur, diamante și multe alte lucruri. Africa de Sud este un caz extrem și secesiune, când o minoritate reprezintă cinci sau zece la sută din populație... aici *s-ar putea* să aibe loc. Dar este o pierdere netă să-i faci pe boeri să migreze din pământul pe care strămoșii lor l-au îmblânzit și construit și ar fi o pierdere netă în America dacă s-ar întâmpla ceea ce unii dintre voi își doresc, să cedeze sudvestul Mexicului, sau orice alt proiect aflat în discuție în prezent. Dacă poți obține o populație albă atât de angajată și de conștientă de sine pe cât vrei, ei nu vor simți că este o mare victorie să renunțe la pământ și resurse pe care strămoșii lor le-au câștigat prin curaj. Cel mai bun președinte a fost Polk. Dar ceea ce riscă să se întâmple cu mult înainte de orice mobilizare a populațiilor albe în țările lor de origine este un regim militar: democrația va dispărea înainte de formarea etno-state pure. Cred că acest lucru s-a întâmplat de multe ori în istorie în vremuri de declin național, nu doar din cauza diversității etnice sau religioase, ci și din multe alte motive și mai ales pentru că forma

militară de guvernare este naturală speciei umane. Cei mai de succes generali sunt cei care asociază puterea cu personalitatea lor, așa cum au făcut Duterte sau Peron. Este foarte dificil în America din cauza tipurilor de bărbați care sunt promovați în armată. Unii, însă, vor reuși să afecteze carisma bătrânului sever roman.

70

Având în vedere inevitabilitatea guvernării militare, pot deja să văd cum naționaliștii și mulți oameni similari, simpatizanți ai cauzei libertății și a vieții înalte, se vor alătura forțelor armate și se vor ridica în grad și suspectez că mulți dintre ei deja o fac. În unele privințe, acest lucru s-a întâmplat deja, iar în rangurile de mijloc forțele armate sunt încă relativ pline de patrioți în întreaga lume occidentală. În Franța, serviciile militare și de securitate, inclusiv CRS, sprijină masiv Frontul Național al lui Le Pen. E doar o chestiune de timp. În lumea anglo-saxonă, este puțin mai complicat. Rangurile superioare au fost epurate de mult timp de bărbații care ar putea să opună rezistență mâinilor ascunse care guvernează: a început cu „scandalul” Tailhook și chiar înainte, și a accelerat după aceea. Chiar și la nivel de căpitan sau major, mulți bărbați sunt conservatori tradiționali și nu tocmai naționaliști. Cred că nu este necesar să ne adresăm direct acestor bărbați: doar evenimentele îi vor convinge. Dar mulți dintre ei sunt deja persecutați și dați afară din armată, în același mod în care departamentele de poliție sunt epurate. Acest proces este foarte lent. Stăpânii minciunii nu vor beneficia de asta: toată tehnologia din lume nu va salva o armată „diversă” în caz de conflict: va întoarce accidental rachetele împotriva sa sau va scufunda submarinele pe fundul oceanul, așa cum s-a întâmplat deja în Africa de Sud. Cu toate acestea, America este destul de bine izolată de pericol și ați greși dacă credeți că va „reforma” orice, chiar dacă va suferi înfrângeri dezastruoase în străinătate. Ei se tem de oamenii puternici din interiorul țării mai mult decât de orice armată străină. Este dificil să rezolvi această problemă. Armata este deja atât de pătrunsă de homobulangereală, încât va fi foarte neplăcut pentru orice bărbat care este bărbat să se alăture rândurilor sale în acest moment. S-ar putea să aibă dificultăți în a urca în ierarhie, afectând chiar și părerile unui conservator religios tradițional sau a unui trumpist clasic, care presupun că este maximul pe care ți-l permiți acum. De asemenea, aș urî să văd vreun om

liber ucis sau mutilat în slujba acestei armate transformată în grup mercenar hessian pentru nababii din Golf, pentru diferite grupuri etnice, pentru proiectele idioate ale finanțierilor internaționali și în beneficiul politicienilor care caută să avanseze averea familiei lor în străinătate. La aceasta se adaugă *plictiseala* extremă care e de așteptat de la orice viață militară, care, chiar și în cele mai bune circumstanțe, constă în trebăluială. Acestea fiind spuse, pregătirea militară este foarte valoroasă. Chiar și într-o situație – tocmai în cazul în care oamenilor buni le va fi greu să devină generali și altele asemenea… atunci va fi și mai valoroasă. Pregătirea militară și fraternitatea cu alți bărbați în luptă care rezultă din aceasta constituie un avantaj pe viață și un mare beneficiu pentru orice cauză. Nu pot da nimănui sfaturi despre cum să trăiască, dar cei care sunt dispuși să înfrunte răul armatei moderne și sunt conștienți de toate dezavantajele, dar totuși se simt făcuți pentru asta, și-ar face un mare bine lor și oamenilor lor dacă s-ar înrola. Este de la sine înțeles că ei vor trebui să exercite discernământ și discreție în timpul serviciului lor, dar armata nu poate fi abandonată pur și simplu în fața mohicanilor latinx cu fustă și a activiștilor neo-leniniști. Nu mă îndoiesc că naționaliștii se vor alătura și vor încerca să reformeze atât rândurile, cât și academiile din lumea occidentală. Există și lucruri precum Legiunea Străină Franceză, deși disciplina pe care o practică este teribilă. Durează șapte ani și își rezervă dreptul de a te urmări în orice țară dacă dezertezi. Mulți foști SS și alți germani din al Doilea Război Mondial s-au alăturat legiunii și au luptat în Vietnam, iar unii s-au sinucis din cauza rigorilor acelei unități. Deși este posibil să se mai fi relaxat acum.

71

Tot ce se spune astăzi despre Rusia este pură proiecție. De fapt, America și lumea occidentală sunt conduse de spioni și agenții de informații. Ei și-au plasat activele și țapii ispășitori în lumea corporațiilor, precum și în alte agenții guvernamentale și printre politicienii aleși. Mulți, precum Obama de exemplu, sunt în întregime creații ale uneia sau ateia facțiuni a sistemului de securitate. Aceștia, la rândul lor, sunt aliați cu oligarhii și adesea cu interese și puteri străine, așa că este dificil să ne gândim la multe națiuni occidentale ca la altceva decât la o parodie a libertății și suveranității naționale. „Democrația reprezentativă” asociată cu

un stat birocratic este adesea criticată de conservatori ca distrugătoare a libertății personale și a inițiativei, ceea ce este adevărat; dar din moment ce majoritatea oamenilor care intră în viața publică sunt săraci și slabi la minte, înseamnă, de asemenea, pur și simplu dominație indirectă de către spioni, oligarhi și orice națiune sau interes străin care poate băga mai mulți bani, influență sau amenințare ‘ici și ‘colo. Mulți dintre acești occidentali care urlă despre Rusia sunt marionete ale Chinei sau ale statelor din Golf – chiar și atunci când nu sunt direct implicați în acțiune sau nu sunt compromisi, se așteaptă să vină sinecure și bogății mari în viitor. Majoritatea instituțiilor media sunt și ele compromise, deși jurnalistul obișnuit este probabil înșelat de platitudinile „presei libere" și doxiilor umanitare care le-au fost forate în cap. În cap au o vacuolă plină cu lichid, nu un creier. Nu mă îndoiesc că treburi *precum* „pizzagate" sunt reale pur și simplu pentru că, dacă aș fi un iscoadă, sau un om bogat cu iscoade la dispoziție, mi-ar fi foarte ușor să compromit oamenii de nimic curioși și înfometați de statut care sunt atrași de guvernare în vremea noastră. Acești oameni ajung în capitale cu o privire flămândă în ochi și, plini de sentimentul că ,,sunt în joc" și că au reușit în viață, au mari dificultăți în a-și controla poftele sau comportamentul. Mulți dintre ei sunt aleși și îngrijiți tocmai pentru că au pofte nebune de la început. Asta nu înseamnă că nu există facțiuni patriotice în cadrul serviciilor de securitate care conduc Occidentul sau oligarhi patrioti care nu își pot offshore-ui averea și ale căror interese sunt cumva legate de pământ și de oameni. Prevăd oricum un moment în care naționaliștii, cei care pot, vor începe să se alăture acestor servicii. Își vor un face bine lor înșiși, prietenilor și țării lor. Unii, care sunt buni la matematică și tehnologie, se vor alătura, fără îndoială, acestor tipuri de agenții. Alții învață deja limbi străine – tibetana este foarte utilă! Dar există și alte limbi și alte domenii de studiu pe care cei care merg la facultate le pot studia și reuși. Arabă, rusă, persană, chineză, indoneziană – oportunitățile sunt numeroase! Având în vedere numărul foarte mic de talente din cadrul guvernului sau disponibil pentru recrutare, aceștia se vor putea alătura *acestor alte* tipuri de agenții, dintre care sunt puține, cu o oarecare ușurință. Aici, mai mult decât în armată, va fi necesar să-ți ascundem nivelul de putere, ba chiar uneori să atingi doxia internaționalistă de stânga. Orice naționalist sau populist ar fi înțelept să adopte cel mult stilul unui Mueller dacă vrea să fie „de dreapta". Nu toată

lumea este capabilă de asta și cred că presiunea va fi considerabilă. Astfel de oameni vor trebui adesea să lucreze singuri și să rămână izolați ani de zile, păzindu-și obiectivul și steaua lor ca pe o posesie prețioasă și ascunsă și nu confundând niciodată termenul scurt cu scopul final. Puțini oameni vor fi capabili sau dispuși să facă față acestor prostii... totuși, aceasta a fost veșnica problemă a conservatorilor anglo-saxoni. Întotdeauna au preferat să facă plajă, să joace tenis și să câștige bani. Au vrut să fie lăsați în pace, așa că statul a fost invadat de paraziți. Mă aștept ca aceste lucruri să se schimbe, indiferent ce spun eu sau spune altcineva, pur și simplu pentru că unii oameni vor să supraviețuiască și să nu se stingă. Nu există nicio îndoială că încet, într-un fel sau altul, se vor alătura și vor schimba fața acestor agenții. Puterea lumii moderne rămâne, în viitorul previzibil, în mâinile acestor agenții. Este greu să speri la o cometă fatidică precum un Cezar și un Napoleon. Și un astfel de om va avea nevoie de aliați, oricum.

72

Munca guvernamentală poate fi prea plictisitoare pentru oamenii de aventură. Unii spun că CIA-ul, de exemplu, își exagerează incompetența în filme sau în evenimente binecunoscute – eșecul 9/11, Irak, umilințele lor nesfârșite din partea sovieticilor – pentru a-și ascunde adevărata putere și de a părea mai slabi decât sunt.. Dar nu cred că este adevărat, iar dacă ai întâlnit foști oameni ai CIA, vei înțelege că zvonurile despre incapacitatea lor nu sunt deloc exagerate. După James Jesus Angleton, au fost muiți prin toate găurile de sovietici și de alții. Toate avertizările lui s-au adeverit. Era un american unic, de un caracter secretos rar întâlnit într-un popor care iubește deschiderea și afișarea; de aceea este calomniat astăzi în filme meschine. Nu era foarte tipic pentru poporul său, anglo-saxonii, și presupun că este posibil ca prin sângele lui spaniol să-i fi fost plantată o sământă de intriga curții habsburgice, sau ceva de genul ăsta. Rușii și alții sunt foarte buni la munca de informații, pentru că cresc într-o lume a secretului și învață să *se bucure* de subterfugiile de acest fel. Majoritatea americanilor care o încearcă doar joacă un rol și afectează o manieră. Pline de mormoni și diverși infirmi care se prefac în *anglo-saxoni protestanți de înalte maniere*, pline de mămici țăcănite și castrați, serviciile de informații sunt de fapt destul de incompetente, în ciuda puterii lor considerabile. Ambele pot fi adevărate. Și se vede în încercările lor foarte stângace de a

influența opinia publică din interiorul Americii. Nu voi vorbi despre speculațiile despre atacurile steag fals și altele asemenea, ceea ce sunt sigur că se întâmplă. Dar nu există nicio îndoială că au încercat să intre în teritoriul memeurilor și au avut unități dedicate acestui tip de propagandă vizuală, mai ales la ultimele alegeri. Cu toții le-am văzut eforturile și am râs. Cred că cea mai mare amenințare pe care o reprezenta dreptul pentru acest sistem a venit din ceva de genul 4chan, care a arătat că poate fi o agenție de informații în sine, cu mult superioară a ceea ce ar putea face agenții oficiali. Modul în care localizează obiecte, locuri și persoane obscure din fotografii este ceva ce agenții instruiți oficial nu pot face în mod normal. *Memele* au atins băgat spaima în inimile constipaților de securiști. Câteva imagini lansate de Ricky Vaughn sau câțiva chaneri au ajuns la știri și au fost mult mai eficiente decât eforturile de propagandă ale guvernului și puteți vedea, în emisiuni precum *Homeland* și altele, ura cu adevărat titanică pe care acești oameni o aveau pentru o armată de autiști de dreapta care le-a dat planurile peste cap. D-aia lucrează să dox-uiască. Trebuie să știi unde se află punctele tale forte. Dacă munca guvernamentală sau militară nu este potrivită, învață această artă a comunicării vizuale și împărtășește-o cu prietenii tăi, lucrați unii cu alții pentru a o perfecționa. Nu fi nașpa. Învață cum să faci videoclipuri și fotografii – există multe instrumente, multe programe de editare. Puteți începe cu o cameră ieftină dacă este necesar. Lucrați în grupuri... în „laboratoare" pentru a dezvolta, perfecționa și viza aceste videoclipuri și imagini. Vă asigur că îi sperie și este mult, mult mai eficient decât să defilați în public și să jucați rolul clovnului pe care vor să-l jucați. Munca îndelungată de a convinge publicul este departe de a fi încheiată. Fiți cu ochii pe sarcină, care este departe de a fi îndeplinită: discreditarea autorităților, batjocorirea pioșeniilor publice, dezvăluirea liderilor guvernului, birocrației, finanțelor, afacerilor, tehnologiei mari și mass-media ca niște ghouli patetici ce sunt. S-au făcut multe progrese în ultima vreme, dar dizgrațierea lor în ochii oamenilor normali este departe de a fi completă. Când încearcă să te oblige să te expui și să faci declarații pozitive, ei câștigă. Menține presiunea *samizdatului* adevărat.

Unora le place să se întâlnească și să apară în public și cred că se poate face, dacă se face bine. Dar sunt foarte puține trupe care fac asta cum trebuie. Ele există peste tot în lume – unele în America și Europa, altele în America de Sud și Japonia. Puținele organizații naționaliste care o fac bine țin foarte mult la aspect și, de asemenea, nu se angajează în ideologii, simboluri și comportamente bizare sau ostile obiceiurilor și dorințelor populației. Un naționalist japonez poate invoca imaginile șintoiste și poate contrasta acest mod naționalist cu religia „străină" a budismului, dar acest lucru se datorează faptului că aceste două tradiții au fost și sunt încă în conflict de-a lungul istoriei Japoniei. Dar nu există tradiție păgână independentă în lumea occidentală, iar jocul în acest fel este sortit eșecului. Este o prostie să jignești creștinii din mișcările politice, când sunt unul dintre ultimele bastioane împotriva unui dușman comun. Dacă convingerile lor sunt corupte, ele pot fi reformate. Mai presus de toate, cred că orice mișcare publică va fi mai eficientă dacă *nu* este deloc politică și rămâne „implicită". Cred că se poate face mult bine în public, dar că trebuie promovat sub forma unei mișcări sociale și nu politice. Naţionaliştii trebuie să prezinte o alternativă sănătoasă la stăpânirea eternă a urâţeniei din vremea noastră: promovarea naturii, a frumuseţii, a aptitudinii fizice, a păstrării înaltelor tradiţii ale literaturii şi artei. În ceea ce privește acest ultim punct, este chiar o necesitate pentru că nu există școală sau universitate care să-ți ofere o educație utilă. Există multe modalități de abordare a acestei probleme, dar cred că, având în vedere colapsul cercetășiei, o mișcare de cercetare și conservarea naturii ar fi una dintre cele mai bune soluții. Drumețiile și protejarea, conservarea și admirarea parcurilor publice și naționale ar conecta tinerii cu sălbăticia și ar inspira un sentiment de nelimitat și de mirare. Le-ar permite să dobândească multe abilități, să dezvolte camaraderia și să evidențieze legătura dintre oameni și pământ, atât pentru participanți, cât și pentru imagine pentru alții. Nu există nicio îndoială că orice organizație publică va fi infiltrată de federali, ostili și *agenți provocatori* și, prin urmare, este necesar să se evite și condamne orice imagini sau mesaje de violență și să se ostracizeze persoanele care demonstrează tendințe în acest sens sau care încearcă să convingă pe alții la „acțiuni" stupide. Este posibil să faceți în așa del încât acest lucru să fie în concomitent, deoarece aceste grupuri se pot angaja în antrenamente de arte marțiale de autoapărare și chiar, în zonele urbane, pot lucra pentru a crea

cluburi private de box și lupte. Riscurile sunt considerabile în ambele cazuri, dar nu se poate exclude ca, prin promovarea sănătății și a frumuseții, ai putea chiar convinge federalii să ți se alăture: și ei se pot îmbunătăți! Ar fi o mișcare de pace. În plus, dreapta își poate însuși în prezent cu ușurință doctrina păcii, a nonintervenției peste hotare și a protecției naturii, ceea ce ar fi un mare succes... Acest lucru ar ajuta să-i convingă pe tineri să se alăture de partea ta. De asemenea, vă recomand să nu vă implicați într-un rasism efectiv gratuit, de exemplu, excluzând în mod deliberat prietenii de diferite rase și așa mai departe; ar fi oricum foarte puțini la număr. Acest lucru se poate face în același timp în care vorbiți deschis tinerilor albi, îi apărați împotriva atacurilor rasiale și îi învățați despre măreția istoriei și a tradițiilor lor literare. Femeile, pe de altă parte, ar trebui să fie absolut excluse din aceste grupuri și, în schimb, încurajate să aibă propriile lor grupuri. Prezența femeilor într-un astfel de grup i-ar distruge total funcția socială, prin introducerea competiției sexuale și faptul că e în natura lor să profite de cavalerismul deplasat al bărbaților pentru a provoca fricțiuni în beneficiul lor. O astfel de mișcare ar fi un reproș viu adus vieții constrânse și *joase*, îngrijorate, promovate de regimul infirmilor. Odată dezvoltată și cu o anumită anvergură, dar poate chiar și la început, se poate angaja în proiecte sociale de diferite tipuri, de exemplu, ajutându-i pe dependenții de opiacee, oferindu-le săli de sport și insuflându-le dorința de a trăi, ajutând persoanele în vârstă care sunt singure, păstrarea străzilor și parcurilor curate și multe alte asemenea lucruri. De asemenea, cred că ar trebui încercată până la urmă recuperarea spațiilor publice din orașe, în același fel în care membri ai Génération identitaire în Europa patrulează adesea metrourile și străzile pentru a arăta că nu se lasă intimidați. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie mai întâi să existe bunăvoință publică. Desigur, vor fi multe atacuri asupra acestor grupuri, dar ceea ce contează este dacă majoritatea le va *crede*. Dacă rămâi ferm ca mișcare socială pentru pace, promovarea frumuseții naturale, viața sănătoasă și naționalismul sănătos, orice atac la adresa acestor grupuri poate fi făcută să pară ceea și este, frica paranoicilor și ura celor ranchionoși și urâți.

Echivalentul „memei” în acțiunea politică este *farsa*. Nu subestima puterea unei curse bune... Ar putea fi la fel de simplu ca afișarea unui banner amuzant sau a unui slogan plin de spirit. Aceste acțiuni nu trebuie să fie legate de un grup oficial, dar se pot face în mod privat, de unul singur sau cu prietenii tăi. Campania de interdicție a pitbullului este un exemplu excelent de trolare în viața reală. Autocolantele „It’s OK to be white” au fost o idee bună, cel puțin la început: cei care au început să pună pe ele fonturi amenințătoare sau sigle ciudate ale organizațiilor au stricat foarte repede acest troll. Obiectivul oricărei astfel de „acțiuni politice” ar trebui să fie același cu cel al *samizdatului* memetic, și anume ridiculizarea inamicului. Ei trebuie arătați ca ceea ce și sunt, adică îmbufnați, bătrâni, sclerotici, urâți, pedanți; Este în regulă să te arăți într-o lumină contrară, dar nu este necesar. Dar în Franța, Hommen, un răspuns tradiționalist și viril la Femmen, a oferit un model bun pentru o acțiune publică atractivă de acest tip. Folosesc măști, iar anonimatul este adesea o necesitate absolută pentru acest gen de lucruri. Dar posibilitățile sunt nelimitate și chiar și în cazuri precum stickerele „OK to be white”, în care mesajul inițial nu este amuzant, funcționează pentru că forțează inamicul să ia o poziție publică care este larg și pe drept acceptată ca fiind rea și dușmănoasă. Trump a fost foarte bun la asta, deși nu este dificil; el își forțează adesea adversarii să se alăture celor mai cruzi criminali, membri de bande, fărădelegii și răutății decrepite. Toate aceste acțiuni trebuie să fie efectuate neanunțat, planificate în secret și desfășurate cu un grup de prieteni apropiați, pentru a împiedica inamicul să organizeze o acțiune preventivă. Amintiți-vă că dețin în continuare multe orașe și forțele de poliție ale acelor orașe, care pot acționa ilegal și vă pot pune în pericol; din acest motiv, și multe altele, adunările publice anunțate cu mult timp înainte sunt complet inutile, la fel ca discursurile de „politică” publică și alte asemenea prostii. Desigur, trebuie să eviți orice violență și orice discuție despre violență pentru a nu cădea în capcana pe care vor să ți-o întindă. Într-un grup mic de prieteni pe care îi cunoști însuți, este mai ușor să controlezi cine rămâne și cine nu și mai ușor să-ți folosești judecata pentru a determina dacă acesta sau acel tip e nebun sau mai rău. Amintiți-vă să fiți mereu cu ochii pe trofeu în astfel de acțiuni, acela de a discredita inamicul și de-a îi expune autoritarismul, prostia, servilismul și corupția.

Prietenii pe care ți-i faci sunt mai importanți, mult mai importanți, decât prietenele sau soțiile pe care le vei avea. Și, de fapt, fata te va admira pentru asta – nu că ar trebui să o faci din acest motiv, dar este un avantaj: femeile admiră bărbații care au planuri personale mari și care nu le sunt datori. Dacă ea este „totul” tău și „cea mai bună prietenă”, probabil că își va pierde respectul pentru tine. Cel mai mare atu al naționaliștilor și al aliaților lor în fața inamicului este faptul că acesta din urmă a semănat haos sexual și a distrus romantismul. Generațiile părinților noștri sunt în mare măsură responsabile pentru acest lucru, dar stăpânii minciunii și urâțeniei care ne guvernează timpul perpetuează acest fenomen și îl folosesc drept cel mai mare instrument de control. Este așadar cel mai bun mod de a trezi bărbații la răul și înrobirea timpului nostru și, aș spune, de asemenea, multe femei, care sunt foarte nemulțumite. Pe de altă parte, cineva care este motivat exclusiv de această problemă nu este de încredere. Nu va exista nicio „revoluție a beta-ului”, iar bărbații beta nu sunt de încredere, pentru că pot fi cumpărați cu ușurință cu o gagică, sau chiar cu o nevastă scorpie și parodia unei vieți domestice bune. Am văzut mulți bărbați, inteligenți și bine educați, dar slabi în adâncul sufletului și mult prea preocupați de femei, care au renunțat la orice aspirație mai înaltă de îndată ce le-a venit o fată pe jumătate decentă. Mi se pare deranjant faptul că atât de mulți oameni cred că acest tip de viață este o mare salvare pentru tine personal sau pentru „rasa ta”. E ridicol. Chiar vă rog să vă căsătoriți și să aveți copii dacă doriți, dar nu o faceți ca o declarație politică sau o formă de acțiune. Pe lângă faptul că nu ai vrea să te naști într-un război demografic, aceasta nu este o luptă pe care o pot câștiga rasele civilizate, care au nevoie de spațiu și aer curat. Ideea că albii sau japonezii ar trebui să înceapă să vomite șase sau șapte copii într-un vagin ca hoardele de sclavi analfabeți din Bangladesh sau Niger este absurdă. În primul rând, nu se va întâmpla niciodată... și nu ar trebui să se întâmple. De-a lungul istoriei, aproape întotdeauna am fost depășiți numeric și asta nu a fost niciodată o problemă. Restricționarea imigrației, combinată cu deportările judicioase efectuate treptat, ar fi suficientă pentru a asigura patriile civilizaților. Dacă situația se înrăutățește sau va apărea o perioadă de criză, va avea loc eventuala abandonare a democrației și alte măsuri mult mai dure, inclusiv, mă aștept,

intervenția militară. Dacă autiștii au familii sau nu, nu contează într-o lume de miliarde; Națiunile europene au populații de sute de milioane și nu sunt în pericol de „dispariție". Așa că din nou, fă-ți o prietenă și o familie, dar mă tem că prea multă concentrare pe asta ca pe o „declarație" împotriva agendei inamicului este o greșeală. În general, o familie este sfârșitul unui bărbat. Acest lucru poate fi atât bun, cât și rău. Dar nevoile de îngrijire a unei familii și cerințele emoționale, de obicei, orbesc un bărbat la ceva mai înalt. Dacă ai o familie, fă-o pentru că ai multă dragoste și dorință pentru o femeie – și aș recomanda același lucru și femeilor, cedând unui astfel de instinct, dacă ai norocul de al avea. Alegeți pe baza calității biologice și amintiți-vă că intelectul se moștenește de la mamă, caracterul de la tată. Dar odată ce întemeiați o familie, nu credeți că este o realizare „politică" sau că este suficient. Urmează misiunea pe care ți-ai propus-o și mai ales prieteniile pe care le-ai făcut în slujba acestei cauze superioare. Prieteniile pe care le-ați făcut întâlnindu-vă, personal sau online, sunt cel mai mare eveniment din ultimii ani și sursa celei mai mari promisiuni. Nu trebuie să încetați niciodată să studiați și să lucrați împreună sau să uitați entuziasmul acestei descoperiri. Prietenia în lupta pentru război și o cauză mai înaltă este ceva care, mai mult decât orice altceva, te poate scoate din gravitația îngrozitoare a acestei lumi de umbre turgide.

76

A te îngrijora prea mult de mâncare, nutriție și mai ales sănătate poate fi considerat nebărbătesc... un fel de nevroză ipohondrică care se potrivește mai bine bătrânelor. Pe de altă parte, în trecut lumea nu era la fel de otrăvită ca astăzi. Aproape toate alimentele sunt produse la nivel central, ținute în depozite și otrăvite cu micotoxine și multe alte lucruri care îți distrug încet esența. Prin urmare, este important să luați măsuri pentru a vă proteja cât mai mult posibil de ele. Deși este scump, probioticul Gastrus a fost de mare folos pentru mulți dintre noi. De asemenea, recomand uleiul de cocos și statul la soare. Dacă nu ești un bogjig ai cărui strămoși au evoluat sub acoperire permanentă de nori în nord-vestul Europei, în general te vei putea bronza, iar efectele soarelui sunt numeroase și foarte benefice. Nu ai nicio scuză! (Cei care nu se pot bronza ar trebui să suplimenteze cu vitamina D3, dar și alte lucruri). Începe cu zece minute de soare în amiază, apoi crește. De obicei, treizeci de minute pe zi sunt suficiente, când te

descurci. Bronzatul este subiectul a multă propagandă, dar când locuiești în regiuni tropicale, observi că până și cei de culoare încep să pară bolnavi și să aibă un fel de culoare palidă dacă evită soarele. Ești făcut să te închini soarelui. Amintiți-vă de cântecul New Order! Este de la sine înțeles că trebuie să ridicați greutăți și există multe programe diferite pentru asta, toate adaptate pentru diferite corpuri, diferite biologii și diferite obiective. În general, cel mai bine este să pierdeți grăsimea și să reduceți grăsimea corporală înainte de a crește mușchii, dar depinde de o mulțime de lucruri. Dar un regim de soare și oțel este absolut necesar, pentru starea ta de spirit, pentru esteticul tău, pentru a atrage atenția femeilor și respectul bărbaților și, mai ales, pentru a te pregăti pentru luptă și război. În orașele grecești antice, numai cetățenilor li se permitea să ridice greutăți și să se antreneze în sală: sclavii erau interziși. Nu e de mirare că roboții Babilonului încearcă să interzică sălile de sport pentru bărbați în zilele noastre. Eșecul patetic al „stângii lucrate", o construcție în întregime artificială promovată în mod planificat și coordonat de organele oficiale de stânga, totul foarte instructiv: în afară de câteva excepții ocazionale, nu este posibil să fii „stângist lucrat" astăzi. Orice om care își îmbunătățește corpul cu soare și oțel se va distanța de stânga modernă, un program de decrepitudine și monstruozitate rancoanoasă. Ei știu asta și le este teamă.

Trebuie să reafirm acest lucru la finalul acestui scurt manifest:

Mulți sunt animale domestice și fericiți să fie așa. Vorbesc mai mult bărbaților care se simt sufocați de această lume a insectelor.

De-a lungul istoriei, oamenii au încercat să se domesticească unii pe alții. Limbajul este folosit pentru a-i înșela pe alții în supunere și domesticire. Ideile, argumentele și poveștile sunt manufacturate în același scop. Lumea modernă nu este diferită în această privință de orice societate tribală mizerabilă. Sunt sigur că Europa înainte de epoca bronzului, înainte de sosirea arienilor, era asemănătoare Europei moderne. Oamenii locuiau în case lungi comunale și probabil au fost hărțuiți și stăpâniți de mămici obeze care le-au insuflat socialismul și feminismul.

Cei mai mulți dintre acești așa-numiți bărbați ai erei casei lungi erau probabil similare cu bărbatul erbivor modern de stânga care nu ridică

greutăți. Acesta este motivul pentru care aceste societăți au fost atât de ușor cucerite.

Stânga realizează că pare slabă și șchioapă – pentru că este. Ea știe că nu are altceva de oferit tinerilor decât supunere și predici. Știe că nu este sexy și că este statică. Dacă într-adevăr tinerii din stânga încep să tragă de greutăți și să se închine frumuseții, ei vor fi forțați să părăsească stânga.

Omul-insectă pretinde că este motivat de compasiune, dar este motivat în schimb de o ură titanică a frumosului și celui de succes. El caută să îngroape frumusețea sub o grămadă de urâțenie și gunoi omniprezent. O mare parte din Pacific și oceanele imaculate sunt acum pline de gunoi și plastic. Aceste deșeuri curg din orașele construite pe grămezi inimaginabile de murdărie. Apele sunt poluate de pilule contraceptive și medicamente de alterat mintea eliberate de fiarele obeze îndopate cu sirop de porumb bogat în fructoză. Și apoi, desigur, există urâțenia oamenilor. Și ea doar se înrăutățește cu noile orașe aglomerate și insalubre ale vremurilor noastre, populate de hoarde de zombi pitici importați pentru muncă forțată și agitație politică din latrinele măturate de muște ale lumii.

Oamenii simt că nu pot scăpa de asta, știu că este o metodă agresivă de a demoraliza și de a asupri. Când postez imaginile mele de vitalitate în soarele senin al unei zile lungi de prânz, ei se simt eliberați de o greutate. Mulți simt că au scăpat de gravitatea acestei lumi de deșeuri și s-au întors la o perioadă în care frumusețea naturală a omului ar putea fi arătată, indicând faptul că este o formă de viață liberă să-și dezvolte puterile.

Cred în legea naturii. M-am plictisit de ideologie și de trăncănit. Imaginile pe care le postez vorbesc de la sine și indică o ordine primordială resimțită de toată lumea, în sensul fizic al termenului.

Când eu sau adepții mei postăm imagini puternice și frumoase cu modele masculine de o vitalitate și tinerețe incredibile, dușmanii noștri scrâșnesc din dinți de invidie și ură, în timp ce noi suntem înălțați și inspirați.

Oamenii superiori, precum chipeșul Alexandru, exercită un efect aproape magic care îi atrage pe alții la ei. Unii sunt atrași de acțiuni mărețe, alții de alte sarcini, dar toate grijile mărunte sunt uitate. Nu e nimic de spus

sau de dezvoltat, este nevoie să intelectualizăm acest lucru la fel de mult cât e nevoie pentru atracția naturală a lupilor în mișcare pentru regele lor, sau a albinelor într-un stup pentru regina lor.

Când postez imagini cu bărbați demni de un zeu precum Pietro Boselli, mulți sunt uimiți și caută să-i imite. Am inspirat mulți oameni să-și dezvolte corpul și puterea fizică și spirituală.

Nu am nimic de spus oamenilor frivoli care s-au trezit, poate deconcertați, în funcții de influență în mass-media sau în guvern, nici multor oameni de prisos care îi urmăresc. În următoarea sută de ani, și chiar mai devreme, frățiile de pirați barbare vor nimici această civilizație coruptă, așa cum au făcut-o la sfârșitul epocii de bronz.

77

Steaua legământului –

Deci, ce este probabil să se întâmple pe termen lung? Prevăd un moment, nu prea departe, când Leviatanul nu se va mai putea menține. Mă aștept ca oamenii să se poată salva de proiectul global de sclavie care este promovat în prezent. Dar ceea ce va veni după riscă să fie la fel de nesatisfăcător. Națiunile vor scăpa de pericol, dar se vor întoarce la existența lor pașnică, asemănătoare oilor. Vor trebui să fie protejați astfel încât să nu se găsească în aceeași situație ca azi. Cred că la un moment dat, înainte sau după necazuri, exemplarele superioare se vor întâlni și vor părăsi această civilizație. Vor forma cetăți la marginea lumii civilizate, la tropice, de unde vor veghea asupra mărilor. Epoca marii piraterii va reveni. Acești bărbați își vor dezvolta mai ales capacitățile fizice și aptitudinile pentru război. Ei vor oferi națiunilor apărare în schimbul unui preț. Ocazional, vor trimite un mare demagog printre oameni, când va fi nevoie. Acești bărbați, cocoțați pe acele cuiburi de vulturi, vor găsi teritoriul unei noi frontiere și viața care li se potrivește. Știința va fi eliberată de constrângerile îngrijorării pentru confort sau divertisment. Proiectele științifice majore, cele ale bărbaților privați, se vor relua. Aceste cetăți vor avea arme formidabile pentru a se apăra și vor fi pătruns adânc în națiuni cu antenele lor și numeroșii lor emisari și observatori.

Cred că este un vis mare, dar s-ar putea împlini mai devreme decât crezi. Cu câteva detalii pe lângă, asta ar fi devenit Executive Outcomes, Bob Denard, dacă marile state ale Europei nu ar fi putut să-i oprească. Și cred că în curând vor fi incapabili să facă asta. Dar această mare oportunitate nu este încă aici. Înainte de asta, este mult de lucru. Văd o vreme curând când câțiva oameni, poate nu mai mult de câteva sute în întreaga națiune, sau răspândiți în întreaga lume, se vor îmbarca în misiunea marelui declin. Am lăudat instinctul de multe ori în această carte. Dar viața în ascensiune poate urma instinctul, pe când, dacă te simți decadent, este foarte important să rezisti instinctelor care duc la autodistrugere inutilă. Disciplina și excelența sunt cele mai bune atunci când provin din propriile dorințe, nu din reprimare. Dar dacă instinctele tale te conduc spre comportamente autodistructive care îți vor face rău, rezistă prin toate mijloacele. Înțelegeți doar că această cale este cel mult provizorie. Ar trebui să dorim să dăm naștere unor ființe care urmează calea cea mai înaltă în viață, din sânge și dorință înnăscută, nu din datorie. Este dificil și costisitor să cheltuiți timp și energie spirituală încercând să suprimați dorințele distructive. Disciplina este foarte importantă, dar este important să știi de unde vine. Din păcate, mulți oameni nu acordă atenție acestor două forme de „disciplină”, ci sunt preocupați doar de imaginea publică a virtuții sau bunătății lor. Nu este aproape nimic bun în asta. Iar dreapta și-a făcut mult rău prin adoptarea acestui tip de fariseism. Permiteți-mi să vă dau un exemplu despre ceea ce vreau să spun: multe agenții de informații sunt populate de mormoni. Acești bărbați sunt aleși pentru integritatea lor morală, pentru faptul că trec un test de detector de minciuni, că nu fac compromisuri ușor etc... toate calitățile care fac *spioni răi*. Pentru a fi eficient în această lume, trebuie să cunoști foarte bine lumea subterană, cu viața criminală, cu drogații, traficanții de droguri, prostituatele, jucătorii de noroc, cei mai perverși dintre perverși. La asta mă refer prin marele colaps. Pentru a prinde cu adevărat bazele acestei lumi de gunoi, un anumit grup din dreapta va trebui să coboare în acest infern. Sunt ferm convins că aceasta este cheia răsturnării a tot ceea ce este corupt și calea spre marea epurare. Îmi imaginez o rețea de bordeluri și case de jocuri de noroc din întreaga lume, producția de pornografie și pătrunderea completă în lumea viciului. Da, să prindă, să compromită, să corupă și mai ales *să le observe și să le cunoască secretele*. Să cobori într-o lume

plutitoare a viciului total și chiar să te angajezi în el – așa cum trebuie să faci dacă vrei să prosperi în această lume – păstrându-ți capul și focul scopului tău... nu este asta mare și foarte dificilă realizare? Această cale ar trebui să fie accesibilă doar pentru foarte puțini, foarte puțini sunt capabili să o urmeze. Dar acești câțiva oameni vor fi printre cei mai mari din generația viitoare. Această frăție va lucra mai degrabă pentru a intensifica viciul, pentru a stârni pasiuni demonice, pentru a semăna confuzie totală în inima fiarei. Sporirea haosului, confuziei și presiunii asupra Leviatanului îl vor doborî: chiar imaginați-vă o lume în care oamenii, sub atacul neîncetat al unor afirmații contradictorii și exagerate, și-ar pierde toată încrederea în mass-media, guvern și medici și n-ar mai cred *nimic* din ceea ce aud prin canalele oficiale. Ar fi un ordin de cavaleri ai spiritului, așa cum există cel mult la fiecare mie de ani. Încet, poate peste două generații, ei vor lucra cu răbdare, explorând și revendicând fiecare canalizare a lumii subterane, fiecare efluviu al Leviatanului, fiecare articulație a scheletului inferior care stă la baza acestei lumi. Vor prelua cluburi de noapte, baruri, bordeluri, hoteluri, cazinouri, pornografie și multe altele mai rele și, în loc să trăiască pentru a se izola de viciul promovat de această lume, îl vor intensifica și vor învăța să-l mânuiască ca pe o armă formidabilă. Este cea mai mare armă a timpului nostru. Să știți că Leviathanul nu se menține prin promovarea viciului, ci prin normalizarea acestuia. Dar în fiecare normalizare, o mulțime de lucruri trebuie eliminate; asta este marea ei slăbiciune. Acest ordin al cavalerilor va *menține viciul fidel față de sine*. De dedesubt vine toată puterea satanică a Babilonului cu care ne luptăm. Anumiți bărbați, a căror legătură între ei trebuie să fie din titan, vor veni cu siguranță să coboare în această lume... care au resursele mentale și spirituale să coboare în lumea subterană și să se întoarcă cu premiul. Sunt sigur că acest pact, această frăție a damnaților, când vor face primii pași pentru a descinde... va avea impresia că li se va dezvălui marele mister al lucrurilor în toată deplinătatea... nu răspunsul, de nepătruns de către minte, dar doar acest *X,*nebunia inerentă din spatele lucrurilor li se va arăta pe când vor coborî… va fi o iuțeală uimitoare, ca un mare pterodactil în Congo ce se năpustește noaptea pe ținta sa din vârful baldachinului. Știu că acești bărbați de bronz există... Visez că, pe măsură ce coboară, își vor ține ochii ațintiți asupra măreții Steaua Nordului și mă gândesc la ce vor simți... Îmi imaginez cum vor trece prin marele labirint de umbre, în timp ce

spiritul lor se vor concentra cu mare concentrare și obsesie asupra acestei stele credincioase, și asupra celelilalte... distrugătoarea națiunilor... fără a uita vreodată calea înapoi... neuitând chemarea și sarcina veșnică pe care o șoptește celor care au urechi să asculte.